

KEVIN D. RANDLE

Capt. U.S.A.F.R.

DONALD R. SCHMITT

Director of Special Investigations, Center for UFO Studies

INCIDENTAL ROSWELL

**În ultimele două săptămâni ale lunii iunie
1947, din Glen Falls, New York, până în
Yakima, Washington, au fost raportate sute
de observații OZN**

***Pe trei iulie 1947, un fermier a descoperit
rămășițele unei nave extraterestre în
deșertul New Mexico...***

***Câteva zile mai târziu, la puține mile distanță
de locul accidentului, au fost descoperite
corpurile a patru ființe extraterestre...***

***Pe 8 iulie 1947, US Air Force a izolat zona
Roswell, New Mexico, și a îndepărtat orice
urmă materială a celui mai uluitor eveniment
din istoria rasei umane...***

Acestea sunt FAPTE.

**Ele sunt susținute de articole, declarații ale
martorilor oculari și documente guvernamen-
tale, ținute secret mai mult de 40 de ani...**

PÂNĂ ACUM !

INCIDENTUL ROSWELL

Kevin d. Randle & Donald R. Schmitt

colecția fenomenelor stranii

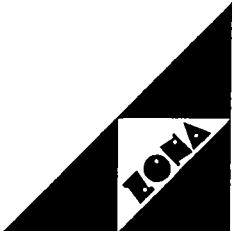
colecția întâmplărilor enigmatice

colecția realului îngemănat cu fantasticul

colecția frontierelor cunoașterii

KEVIN D. RANDLE
&
DONALD R. SCHMITT

INCIDENTUL ROSWELL

IONA

UFO CRASH AT ROSWELL

by Kevin D. Randle

&

Donald R. Schmitt

Editor **ALDO PRESS s.r.l.**, 1996, București

© 1996. Toate drepturile aparțin societății **ALDO PRESS s.r.l.**

Reproducerea sau transmiterea, chiar și fragmentară sub orice formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare, sunt permise numai cu acordul scris al editorului

Traducere

Mihnea Columbeanu

Grafică

Sorin Ștefanescu

Informații și comenzi:

c.p. 76-161, București 77450

Tehnoredactare computerizată

Andrei Pelinescu Onciul

Alexandru Avram

ISBN 973-97727-5-7

TOP SECRET

Rickett, ofițerul superior de contrainformații și comandantul Poliției Militare se deplasau pe perimetrul câmpului de reziduuri, examinând resturile împrăștiate ale epavei. Majoritatea bucăților erau mici, de cel mult câțiva centimetri lungime și lățime, dar unele măsurau aproape șaizeci de centimetri lungime.

Au ajuns la o frântură având cam treizeci pe șaizeci de centimetri. Conform afirmațiilor lui Rickett, era ușor curbată. Proptind-o pe genunchi, a încercat s-o rupă sau s-o îndoiaie. Metalul era foarte subțire și extrem de ușor. Dar Rickett nu l-a putut îndoi absolut deloc.

În timp ce se pregăteau să părăsească locul catastrofei, agentul superior C.I.C. s-a întors spre Rickett.

– Dumneata și cu mine n-am fost niciodată aici, a spus el. Noi doi n-am văzut niciodată aceste lucruri. Și nici acolo nu vezi vreun militar sau vehicul al armatei.

– Mda, confirmă Rickett. Nici măcar n-am ieșit din birou.

*Lui Mac Brazel, care l-a găsit.
Maiorului Jesse Marcel,
care a vorbit lumii despre el,
și lui Debbie Randle,
care i-a înțeles importanța
și a susținut toate călătoriile de studii
la Roswell.*

-KDR

*Părinților mei –
pentru că nu m-au învățat niciodată cuvântul „imposibil“.*

-DRS

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	9
<i>Introducere</i>	12

PARTEA I

<u>PERSPECTIVA ISTORICĂ</u>	19
-----------------------------	----

<i>Vara anului 1947</i>	19
<i>Roswell revăzut</i>	33

PARTEA A II-A

<u>ROSWELL, POVESTE A ADEVĂRATĂ</u>	43
-------------------------------------	----

<i>3-14 iulie 1947: Mac Brazel</i>	43
<i>6-10 iulie 1947: Șeriful Comitatului Chaves</i>	52
<i>7 iulie 1947: Câmpul cu resturi</i>	56
<i>8 iulie 1947: Informarea de dimineață</i>	63
<i>8 iulie 1947: Câmpul cu resturi</i>	69
<i>8-10 iulie 1947: Conferințele de presă</i>	76
<i>6-12 iulie 1947: Zborurile</i>	89
<i>8 iulie 1947: Trupurile</i>	96
<i>Iulie 1947 - prezent: Trupurile</i>	109
<i>Iulie 1947: Filiera Wright Field</i>	117
<i>Iulie 1947: Arheologii</i>	121
<i>Septembrie 1947: Rickett și LaPaz</i>	126

PARTEA A III-A

INVESTIGAȚIA CENTRULUI J. ALLEN HYNEK

PENTRU STUDII OZN 131

1989: Investigația Centrului J. Allen Hynek pentru Studii

OZN asupra recuperării materialelor din prăbușirea de la

Roswell

131

Explicații

194

PARTEA A IV-A

DESFĂȘURAREA ÎN TIMP

207

Iulie 1947 Succesiunea evenimentelor

207

1991: Concluzii

231

Post scriptum: Cei treisprezece profani

241

PARTEA A V-A

ANEXE

245

Anexa A: Proiectul Blue Book

245

Anexa B: Prăbușirile OZN

253

Anexa C: Relatările din presă

266

Anexa D: Martorii temători

272

Anexa E: Convorbirile

277

Anexa F: Structura Serviciului de informații în iulie 1947

285

Anexa G: Persoane importante

287

Note

292

Glosar

302

Bibliografie

305

Mulțumiri

311

Cuvânt înainte

În timp ce scriu aceste cuvinte, continuă să sosească zilnic vești bune din Europa de Est. Ultimele rămășițe ale Războiului Rece se spulberă pe zi ce trece. Armatele se reduc ca mărime, cetățenii iau sub control aparatul poliției secrete și au loc alegeri libere pentru prima oară după patru-zeci de ani și mai bine.

Statele Unite nu au fost, desigur, imune față de aceste schimbări. Sumele de bani cheltuite pentru apărare urmează să se reducă, pe măsură ce foștii noștri adversari devin cooperanți și membri non-comuniști ai ordinii mondiale. Războiul Rece nu s-a sfârșit, dar multe dintre excesele pe care le-a generat pot fi acum eliminate.

Subiectul acestei cărți scrise de Kevin Randle și Don Schmitt are, cred, legătură directă cu recente schimbări politice amintite. Întrucât această legătură poate să nu se distingă cu ușurință, permiteți-mi să mă explic.

Randle și Schmitt scriu despre ceea ce au aflat după o anchetă exhaustivă, care încă mai continuă, cu privire la evenimentele legate de un singur caz OZN. Acel eveniment – prăbușirea unui obiect *extrem de neobișnuit* în deșertul New Mexico, la începutul lunii iulie a anului 1947 – devine, prin publicarea acestei cărți, unul dintre cele mai bine documentate cazuri din istoria OZN-urilor.

Majoritatea rapoartelor OZN se bazează pe mărturiile a unul, doi martori, astfel că scepticilor le este relativ ușor să desconsidere miile de observări înregistrate începând din 1947. Foarte puține OZN-uri lasă urme fizice după ce dispar.

Evenimentul de la Roswell nu se aseamănă cu majoritatea rapoartelor OZN. Deși nimeni nu a văzut efectiv obiectul prăbușindu-se, zeci de oameni au adunat resturile

rămase la fața locului. Apoi, câteva echipaje ale aviației militare au transportat aceste rămășițe în diverse unități guvernamentale din țară. Reconstituirea făcută de autori asupra evenimentului de la Roswell nu se bazează pe o mărturie, două. Eforturile lor aproape eroice au avut ca rezultat confirmarea directă sau indirectă, din partea unor zeci și zeci de martori a diferitelor segmente ale efortului de recuperare.

Toate acestea pot fi interesante, va spune cititorul, dar ce legătură au cu Europa de Est? Iată care e legătura. Prăbușirea OZN de la Roswell se mai distinge printr-o trăsătură aparte: *rămâne un secret de stat*. Armata - *Army Air Force*, pe vremea aceea – a intervenit în numai câteva ore, la data de 8 iulie 1947, pentru a ascunde aproape complet orice dovadă privind adevărata natură a resturilor. Autorii au studiat meticolos această operațiune de acoperire desfășurată ceas cu ceas în ziua respectivă. Acea rețea a secretomaniei a fost extrem de eficientă, dar astăzi ea începe să se destrame.

În climatul postbelic din anul 1947, putem înțelege și fi de acord cu decizia luată atunci de a ascunde publicului prăbușirea de la Roswell. Anul 1990 însă, nu este același cu anul 1947. O dată ce Războiul Rece se apropie de sfârșit, practicile și uzanțele acelei epoci devin tot mai depășite. Cred că acest lucru se aplică, în egală măsură și secretelor excesive impuse de toate guvernele, inclusiv al nostru, pentru a ascunde față de cetățeni anumite activități.

Aș sugera că a sosit timpul ca evenimentele din New Mexico, petrecute în iulie 1947, să fie date publicității. Lui Randle, Schmitt și celorlalți colegi nu le revine sarcina de a demonstra de ce trebuie să se anuleze secretul. Dimpotrivă, guvernului și armatei le aparține povara de a explica de ce *nu* ar trebui să se anuleze. Dacă pentru securitatea națională este important ca evenimentul de la Roswell și consecințele sale să rămână secrete după patruzeci și trei de ani, atunci

guvernului nu-i rămâne decât să-și susțină punctul de vedere. Dacă rămășițele de la Roswell constau într-un balon meteorologic, cum s-a susținut, atunci de ce s-a mai continuat cu menținerea secretului? Dar, dacă nu era vorba de un balon...

Sissela Bok, în cartea sa *Secrets* despre folosirea judicioasă și nejudicioasă a secretului, mi-a exprimat succint argumentele:

Mai degrabă, ar trebui să se depună toate eforturile pentru a îndemna oficialitățile publice să-și justifice menținerea secretului, să ofere motive și să demonstreze de ce sunt necesare anumite practici de camuflare.

Am avut plăcerea personală și profesională de a-i asista pe autori în lunga și neobosita lor investigație a cazului Roswell. Veți citi despre numeroasele lor convorbiri, călătorii și apeluri telefonice. Prețul, atât personal, cât și financiar, a fost enorm. Motivația lor, după cum am observat, nu a fost în nici un sens egoistă. Amândoi doreau numai să descopere adevărul despre evenimentele de la Roswell și să-l aducă la lumină.

Citiți această carte cu mintea deschisă și rețineți că ancheta încă nu s-a terminat. În momentul când țineți cartea în mână, vor fi fost depistați noi martori. Dar mă îndoiesc că relatarea autorilor despre evenimentele de la Roswell se va modifica semnificativ. Peste o sută de martori au zugrăvit imaginea unui eveniment ale cărui contururi sunt de acum clare. Cartea lui Randle și Schmitt este scrisă în tradiția și spiritul celei mai valoroase gazetării de investigații: aceea de a demasca practicile oficialităților guvernamentale care preferă să nu dea socoteală public de faptele lor. Povestirea pe care o relatează ei este pe alocuri incredibilă, senzațională și poate chiar nefirească. Totuși, e pe deplin adevărată.

Mark Rodeghier

Director științific, Centrul de Studii OZN

Introducere

În vara anului 1947, la nord-vest de Roswell, New Mexico, s-a prăbușit un OZN. Armata a acționat rapid și eficient pentru a recupera resturile, după ce existența acestora fusese anunțată de un lucrător agricol. Rămășițele – diferite de tot ceea ce acei oameni extrem de instruiți văzuseră în viața lor – au fost expediate fără amânare către cel puțin trei instituții guvernamentale. S-a născocit o poveste prin care să se explice existența resturilor și iureșul de activități. S-a explicat că fusese găsit un balon meteorologic, utilat cu un nou dispozitiv de țintire cu sondă radio, derutând temporar personalul Grupei de Bombardiere 509. Oficialitățile de stat au confiscat însemnările ziariștilor de pe birouri și au avertizat un reporter radio să nu difuzeze interviul pe care îl înregistrase cu lucrătorul agricol. Oamenilor care au participat la recuperare li s-a spus să nu vorbească nimănui despre incident. Iar evenimentul de la Roswell s-a șters rapid, fâșâind și nicidecum bubuind, din vederile publicului și atenția presei. Nu a mai reînviat până când unul dintre ofițerii de informații, la treizeci de ani după consumarea faptului, i-a dezvăluit unui reporter rolul pe care-l jucase.

Relatarea de mai sus reprezintă, în esență, realitatea dinapoia aparențelor publice ale evenimentului de la Roswell. Această carte va furniza detaliile, printr-o enormă colecție de mărturii la prima și la a doua mână, probe documentare și reconstituiri ale celui mai probabil curs al evenimentelor. Să nu vă mirați dacă apar momente de confuzie pe parcursul lecturii; nimănui nu i se cere prea des să jongleze cu atât de multe nume, locuri și date nefamiliare.

Pentru a vă facilita înțelegerea cărții, am constituit o succesiune temporală a evenimentelor, amplasată într-un

capitol separat, care prezintă în mod concis cea mai exactă reconstituire a tuturor faptelor importante din cadrul operațiunilor de recuperare de la Roswell și a consecințelor acestora. Cartea mai conține și câteva anexe ușor de înțeles, care vă pot fi de ajutor.

Avem convingerea că relatarea noastră despre istoricul evenimentului de la Roswell este pe cât de precisă posibil. Totuși, de ce să vă lăsați convinși? De ce să credeți în depozițiile acelor martori? Cum a putut fi ținut secret atât de mult timp un asemenea eveniment? Fără îndoială, realitatea ar fi trebuit să transpire de mult, după cum se pare că s-a întâmplat cu toate secretele guvernamentale din ultimii douăzeci de ani. Președintele Nixon însuși, cu toată puterea și resursele sale, n-a reușit să-i împiedice pe Woodward și Bernstein să demaște conspirația de la Watergate.

Desigur, secretele se divulgă, dar unele reușesc să n-o facă pe lungi perioade de timp. Rețineți următoarele exemple:

1) Aeronava de luptă Stealth a fost elaborată în secret și zbura deja, într-o perioadă când publicului i se spunea că aparatul se află *încă pe planșeta de proiectare*.

2) Proiectul Ultra, planul Aliatilor din Al Doilea Război Mondial care ne-a ajutat să spargem codurile germanilor și, prin urmare, să le grăbim înfrângerea, a rămas secret timp de aproape patruzeci de ani, până la începutul anilor '80, când a fost în fine dezvăluit.

3) Numeroasele accidente militare cu dispozitive nucleare au fost divulgate abia recent și nu datorită dorinței guvernului de a recunoaște adevărul, ci datorită cercetărilor devotate ale unei organizații civile.

Așadar, este cu siguranță adevărat că guvernul poate păstra secrete, dar până unde sunt gata să ajungă oficialitățile, pentru a înscena o acoperire? Prezentăm în această carte detalii copioase despre ceea ce s-a făcut la Roswell, dar aceste acțiuni au și precedente istorice. Gândiți-vă la urmă-

toarea situație, apărută în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Compania de Avioane Boeing realizase în secret un bombardier B-29 pentru *Army Air Force*, în principala sa fabrică de lângă Seattle. La data de 18 februarie 1943, un prototip B-29 a luat foc în timpul unui zbor de încercare și s-a prăbușit în *Seattle*, peste o uzină de ambalat carne. Toți membrii echipajului au murit, o dată cu câțiva salariați ai fabricii și unii dintre pompierii care au stins incendiul ce cuprinsese avionul și uzina.

Mii de oameni au văzut aparatul prăbușindu-se, incendiul ulterior și eforturile de salvare. Oare relatarea catastrofei unei aeronave secrete a fost transmisă în aceeași zi, o dată cu relatările numeroșilor martori? Deși pare improbabil, F.B.I. a reușit să împiedice răspândirea a aproape tuturor informațiilor, cu excepția celor mai încurcate. Agenții F.B.I. au mers chiar până la a intercepta toate exemplarele din *City Transit Weekly*, un buletin informativ care conținea fotografii ale avionului immortalizate de către un șofer de autobuz din Seattle.

Așadar, guvernul păstrează într-adevăr secrete și ia măsuri extreme pentru a le apăra, când e vorba de securitatea națională. Este posibil ca evenimentul de la Roswell să fi fost îndeajuns de important pentru a presupune un asemenea tratament? Noi, precum și alți doi oameni, încă în viață, pe care i-am intervievat, considerăm că da.

Comandantul Poliției Militare de la baza Roswell, echivalentul șefului poliției, era în 1947 însărcinat cu întreaga securitate a locului prăbușirii. La sfârșitul anului trecut (1989), când l-am găsit și am luat legătura cu el, a fost pentru prima oară că l-a chestionat ceva amănunțit despre cele întâmplate. Comandantul Poliției Militare nu ne-a spus povestea cu balonul meteorologic, dar nici nu ne-a oferit o relatare autentică a recuperării de la Roswell. În schimb, ne-a informat că se considera încă sub jurământul de a

păstra secretul despre eveniment – după patruzeci și trei de ani!

Al doilea pe care l-am intervievat era agent în Corpul de Contrainformații. El îl însoțise pe un alt ofițer de informații în deplasarea inițială la locul catastrofei și, credem, scrisese un raport despre incident pentru superiorii săi din Washington. La început, acest agent de informații a refuzat să admită că *evenimentul se întâmplase vreodată!* Nu existaseră nici un fel de articole în ziare, nici o agitație, nici măcar recuperarea vreunui balon meteorologic. După multe insistențe, s-a îndurat să recunoască faptul că un anume obiect căzuse și fusese recuperat, dar mai mult de atât n-a vrut să spună. Nu recunoaște nici o implicare personală, chiar dacă alte surse de încredere îi conferă un rol central.

Admirăm seriozitatea cu care își respectă acești domni jurămintele de păstrare a secretului, după câteva decenii, dar trebuie să punem întrebarea: de ce era nevoie să se ascundă recuperarea unui balon meteorologic?

Înscenarea guvernului cuprinde și documentele publice ale anchetei OZN efectuată de *Air Force*. Aceste documente au fost difuzate în 1976, iar dosarul despre Roswell nu conține decât un singur decupaj din ziar. Nici o scrisoare, nici o însemnare, nici un formular de investigație, nici o explicație oficială cu balonul meteorologic, nimic decât acel unic articol tăiat. Dosarul recuperării unui balon meteorologic real, în Circleville, Ohio, cu o săptămână înaintea evenimentului de la Roswell, conține mult mai multe documente privitoare la datele concrete. Unde sunt materialele care ar fi trebuit să se găsească în dosarul Roswell?

Dovezile pe care am început să le prezentăm aici și pe care le vom discuta în capitolele ulterioare, stabilesc că prăbușirea de la Roswell a făcut parte dintre acele evenimente care trebuie ținute secrete indiferent de mijloacele necesare. Dosarele și însemnările reporterilor au fost confiscate, posturile de radio au fost prevenite să nu

difuzeze reportaje, s-a născocit o povestea gogonată și mulți oameni au fost puși să jure păstrarea secretului.

După cum vă puteți imagina cu ușurință, nu a fost ușor să reconstituim ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în iulie 1947. Mulți dintre oamenii implicați (printre care și câteva femei) nu mai sunt în viață, iar cei ce trăiesc sunt foarte bătrâni. Memoria omenească nu reține evenimentele cu deplină corectitudine, mai ales după trecerea atâtor ani. După cum a explicat Kevin Tierney, în cartea sa *How To Be A Witness*^{*}, când cuiva i se cere să relateze din memorie de mai multe ori un eveniment, „de cele mai multe ori, ceea ce spune va corespunde, dar în general vor apărea discrepante minore între amintirea de la un moment dat și următoarea.” Acest lucru este fără-ndoială valabil pentru relatările privitoare la Roswell pe care le-am adunat, iar erorile firești ce se strecoară în memoria individului înseamnă că și în mărturiile pe care le veți citi există unele inconsecvențe. Cu toate acestea, configurația generală a evenimentelor pe care le-am înregistrat de la virtualmente toți martorii corespunde unui ansamblu coerent.

După cum pot povesti toți cei care aveau mai mult de cinci ani pe vremea asasinării președintelui Kennedy, momentul când au aflat pentru prima oară despre hidosul eveniment li s-a întipărit pentru totdeauna în minte – ca o amintire fotografică. Mai mulți dintre martorii de la Roswell și-au comparat amintirile despre evenimentul din 1947 cu acelea ale asasinatului: amintirile de la Roswell sunt vii și detaliate, în pofida trecerii atâtor ani.

Secretomania guvernamentală nu este întotdeauna răuvoitoare și nejustificată. Înțelegem și susținem practica secretului, așa cum se aplică anumitor genuri de informații (de fapt, unul dintre noi a lucrat ca ofițer de informații în

^{*} - „Cum să fii martor” – (n.tr.).

aviație). Unele informații trebuie să rămână ascunse, cum sunt codurile de tragere nucleară, arhivele judecătorești, dosarele poliției și informațiile despre agenții care lucrează sub acoperire, dar documentația recuperării unui balon meteorologic nu prea merită un asemenea tratament.

Ce s-a putut întâmpla cu atâta timp în urmă la Roswell pentru a determina niște foști ofițeri de informații să-și respecte jurămintele de a ține secretul până în ziua de azi, deși au fost publicate și difuzate prin radio și televiziune relatări anterioare despre operațiune? Ce fel de eveniment a necesitat nivele de securitate atât de înalte încât ofițerului de informații care participase la recuperarea inițială a resturilor și căruia i se încredințase sarcina de a preda unele rămășițe la eșaloanele de comandă superioare, *nu i s-a permis* să citească la întoarcere raportul scris? Ce anume a determinat armata să-l aresteze la domiciliu pe administratorul fermei care anunțase găsirea resturilor? De ce au dispărut documentele militare ale oamenilor implicați în recuperarea rămășițelor? Într-adevăr, de ce?

Credem că știm de ce, iar povestea începe în ultima săptămână a lunii iunie 1947, când publicul a început să raporteze observarea unor obiecte ciudate pe cer: farfurii zburătoare.

Partea I

Perspectiva istorică

Vara anului 1947

Pentru Kenneth Arnold, totul a început în ziua de 24 iunie 1947. Arnold, care uneori zbura în misiuni de căutare și salvare, participase în mod excepțional la căutarea aeriană a unui avion de transport al Infanteriei Marine dispărut, despre care se anunțase că s-ar fi prăbușit în munți. Conform afirmațiilor lui Arnold, atmosfera era atât de calmă și cerul atât de senin, încât a echilibrat avionul și s-a relaxat, privind cerul și pământul în jur. După o oră de căutări fără nici un rezultat, a pornit spre Yakima, Washington, când le-a văzut.

I-a atras atenția o străfulgerare luminoasă. În timp ce îi căuta sursa, a zărit un șir de nouă obiecte zburând de la nord la sud, cam la altitudinea de trei mii de metri. La început a crezut că erau avioane cu reacție, întrucât se îndreptau rapid spre Muntele Rainier.

Sub privirea lui Arnold, obiectele au trecut printre Mount Rainier și Mount Adams, la o distanță de circa șaptezece de kilometri, cu o viteză pe care o estima la aproximativ 2.600 km/h. La fiecare câteva secunde, obiectele își schimbau direcția sau coborau, cu care ocazie străluceau, reflectând lumina soarelui. Arnold le-a găsit ciudate, fiindcă nu le putea distinge coada sau aripile. În

desenele realizate pentru *Air Force*, obiectele păreau a avea formă de bumerang.

Când a aterizat la Yakima, le-a spus câtorva prieteni de la aeroport ce văzuse. Mai târziu, sosind în Pendleton, Oregon, a găsit un grup de reporteri așteptându-l. Le-a spus că mișcarea navelor putea fi descrisă cel mai bine ca aceea a unor farfurii săltând pe suprafața unui lac. Auzind aceste cuvinte, unul dintre reporteri, Bill Bequette, a inventat termenul „farfurie zburătoare”¹.

A doua zi, povestea a apărut în ziarele din toată țara. Titlurile, „Obiecte misterioase observate în zbor rapid”², nu explicau nimic. Purtătorii de cuvânt ai guvernului, ca Edward Leach, inspector aeronautic superior C.A.A. (ulterior, F.A.A.), a spus că dacă obiectele corespundeau descrierii, atunci nu știa ce puteau fi. La Washington, un purtător de cuvânt al Departamentului de Război (ulterior, Departamentul Apărării) a declarat numai că i-ar fi interesat orice putea să zboare atât de repede.

Dar dezastrul se produsese. Arnold, prin raportul său, anunțase lumea despre existența misterioaselor obiecte care se mișcau ca farfuriile pe apa unui lac. Din acel moment, ziarele s-au umplut cu articole despre farfurii sau discuri zburătoare.

De fapt, în aceeași zi de 24 iunie, Fred Johnson, prospector în Cascade Mountains, a raportat cinci sau șase nave în formă de disc care zburaseră prin apropierea lui. Le-a descris ca fiind rotunde, cu o coadă vagă și diametrul cam de zece metri. Nu zburau într-o formație anume și, o dată, când se înclinaseră, reflectaseră soarele. Când s-au apropiat, Johnson a observat că acul busolei începuse să i se rotească nebunește. Era prima consemnare a unui instrument afectat de marea apropiere a discurilor zburătoare, dar n-avea să fie și ultima. Când obiectele au dispărut în depărtare, peste câteva minute, busola s-a liniștit.³

În următoarele două săptămâni, s-au înregistrat sute de observații, dintre care majoritatea au apărut în ziarele locale. La data de 25 iunie, nouă obiecte în formație largă au fost văzute deasupra localității Kansas City, Missouri. Două obiecte de formă ovală, zburând unul după altul, au fost zărite de către Lloyd Lowry, lângă Pueblo, Colorado. În Utah, un singur om a văzut un obiect izolat. În Oklahoma, C.E. Holman a văzut două discuri luminoase, iar lângă Glens Falls, New York, Louis Stebbins a văzut un obiect roșiatic.

Rapoartele au continuat în ziua de 26 iunie. Proveneau din Utah, Arizona, Oklahoma, Texas și New Mexico. De fapt, cerurile din sud-vest erau pline de discuri zburătoare. În Utah, de exemplu, Glen Bunting, profesor de lângă Logan, a raportat un singur obiect care zbura cu mare viteză către est. Doi vânători ai descris și ei, separat, același obiect.

Lângă Cedar City, Utah, Roy Walters a văzut un obiect deplasându-se cu mare viteză. La fel ca Arnold, Walters se afla în zbor, dar nu l-a urmărit. A spus că obiectul s-a înscris pe o traiectorie spre est, fără a efectua nici o manevră.

În același timp, Royce P. Knight, administratorul aeroportului din Cedar City, a spus că zărise un obiect izolat, zburând rapid spre est. N-a reușit însă să-l vadă decât câteva secunde. Knight a spus că obiectul s-a dezintegrat într-o văpaie de flăcări albastre.

Charles Moore, conducându-și mașina la nord de aeroportul din Cedar City, a raportat un singur obiect zburând spre est. Nu observase nici o flacără sau fum în apropierea acestuia, însă a spus totuși că arăta ca un meteor luminos.

În ziua de 27 iunie, s-au înregistrat o serie de observări și în New Mexico. Căpitanul E.B. Detchmندی, staționat la White Sands, a raportat că văzuse un obiect zburând la mare altitudine, care părea „ca o flacără“.

În același timp, la 9:50 a.m., W.C. Dodds, care lucra la White Sands, a raportat că și el văzuse un obiect asemănător

cu o flacără. Se afla sus pe cer și înainta orizontal, pe traiectorie dreaptă.

În Capitan, New Mexico, la nord de White Sands, doamna Cummins și vecinul ei, Erv Dill, au văzut un obiect strălucitor care părea să fi aterizat pe o colină din apropiere. Au descris o flacără galbenă și un sunet șuierător, asociat cu nava.

Principala schimbare din ziua de 27 a constat în distribuirea observațiilor, care acum erau tot mai răspândite. Primele reperări s-au produs în Michigan și Canada. De fapt, aparițiile discurilor zburătoare au avut loc aproape pe toată suprafața Statelor Unite. Au fost văzute pentru prima oară în Australia și Noua Zeelandă. Fenomenul dobânda un caracter mondial și nimeni nu deținea vreun răspuns.

În 27 iunie, ziarele începuseră să publice nu numai relatări despre farfuriile zburătoare, ci și explicațiile științifice ale existenței lor. Serviciul de Științe a anunțat că urmăriseră discret fenomenul, iar cei implicați în cercetări științifice nu puteau dezvălui întreaga poveste a discurilor zburătoare. Au subliniat că unele cercetări aeronautice încă se mai aflau sub regimul confidențial și reglementările studiilor guvernamentale pe timp de război. Discurile zburătoare puteau avea legătură cu aceste cercetări.

Surse implicate în unele dintre programele de cercetări aeronautice secrete însă au oferit trei deducții logice despre discuri. O sugestie ar fi fost aceea că discurile erau aeronave supersonice cu forme hexagonale sau diamantine, ce se roteau cu mare viteză, dând impresia de disc. O a doua teorie spunea că erau rachete teleglidate. Și, datorită căderilor sau aterizărilor, o a treia teorie sugera că erau controlate dintr-o stație experimentală aflată departe de centrele populate.

Una dintre cele mai năstrușnice teorii presupunea că de fapt discurile erau niște iluzii optice. Câțiva oameni de știință au spus că erau imaginile remanente datorate privi-

tului spre o lumină prea puternică sau spre soare, mutând apoi imediat privirea. Singurul cusur al acestei explicații era acela că, dacă așa stăteau lucrurile, atunci discurile ar fi trebuit să pară negre.

O altă iluzie optică se produce atunci când o persoană părăsește un loc întunecos, intrând într-un altul, mai luminos. Acest fapt produce pete strălucitoare plutind pe dinaintea ochilor, care pete însă se mișcă haotic, fără a se deplasa cu mari viteze în linie dreaptă, așa cum raportaseră majoritatea martorilor.

Oamenii de știință eliminaseră deja meteoriții, pentru că discurile zburau prea încet ca să fie așa ceva. Iar meteoriții nu arată ca avioanele. Au mai subliniat și că Pământul nu trecea printr-o furtună meteorică și, așadar, numărul de meteoriți care ajungeau în atmosferă nu putea fi mai mare ca de obicei.

În cadrul unui sondaj, s-a verificat credibilitatea martorilor. Mulți dintre ei erau oameni greu de pus la îndoială. Printre cei ce văzuseră discurile se numărau ofițeri de poliție, piloți de linie, ofițeri de armată și oameni de știință.

David Lilienthal, președintele Comisiei pentru Energie Atomică, a spus că discurile zburătoare nu aveau nici o legătură cu experiențele nucleare. *Newsweek* a sugerat că unele apariții s-ar fi putut datora „Clătitei zburătoare” a Marinei, dar Marina a negat. Singura lor „clătită” se afla la Bridgeport, Connecticut și nu plecase de acolo.⁴

În sfârșit, existau și aceia care susțineau că farfuriile zburătoare proveneau de pe altă planetă. Marte și Venus au fost sugerate drept cele mai probabile candidate, deși câțiva considerau că discurile soseau dintr-un alt sistem solar. Fără nici o dovadă care să susțină oricare dintre celelalte teorii și având în vedere că obiectele depășeau performanțele celor mai evolute aparate militare de luptă, cei care credeau în ipoteza extraterestră păreau să se afle pe calea cea bună.

În mod interesant, chiar în timp ce ziarele din întreaga țară și lume publicau toate teoriile și explicațiile pentru fărfurii, numărul aparițiilor continua să crească. Editorialiștii începeau să ofere soluții proprii, pe o gamă întinsă, de la isteria războinică întârziată, până la vizitele extraterestre. Singurul numitor comun era acela că nimeni nu avea răspunsuri. Toată lumea vorbea despre fărfurii. Acestea alungau de pe prima pagină a ziarelor evenimentele care dădeau o nouă formă lumii, dar nimeni nu le putea explica.

Raportările de discuri zburătoare n-au slăbit nici în ziua de 28 iunie. Majoritatea consemnărilor proveneau de la vest de Mississippi, însă fărfurii începeau să apară în mare număr și la est. În Montgomery, Alabama, patru ofițeri militari, căpitanul William H. Kayko, căpitanul John H. Cantrell, căpitanul Redman și primul locotenent Theodore Dewey, au raportat o lumină puternică pe cer, seara târziu. Zbura în zig-zag prin atmosferă, în izbucniri nebunești de viteză și a circulat astfel timp de circa douăzeci și cinci de minute.

În ziua de 29 iunie, fărfurii zburătoare au revenit la Poligonul de Rachete White Sands, unde le-au văzut patru oameni. Doi dintre aceștia, doctorul C.J. Zohn și Curtis C. Rockwood, erau experți în rachete. John R. Kauke făcea parte din statul major de la White Sands. Ei au vorbit despre un singur disc sau sferă, apărând inițial la nord-est, pe direcția nord. S-a văzut numai șaiszeci de secunde. Aviația, după ce și-a încheiat ancheta, a susținut că fusese vorba de un balon. Era o explicație la care Aviația recurgea frecvent și, la început, înainte de a fi pus cineva întrebările încheietoare, oamenii o acceptau.

Armata, înțelesebi *Army Air Force*, care era însărcinată cu apărarea antiaeriană a Statelor Unite, nu se bucura deloc. Discurile își râdeau de ei, zburând peste întinderea continentală a S.U.A. și nu se putea face nimic. În timpul zilei de 4 Iulie 1947, la sfârșit de săptămână, militarii aveau avioanele

de luptă pregătite până în sud, la Aerodromul Muroc al Armatei (actualmente, Baza Aeriană Edwards) din California, iar în nord, la Seattle, Washington. În Oregon, avioanele nu erau echipate numai cu camere foto în nacele, ci și zburau permanent.⁵

În timpul acestui weekend de 4 Iulie s-a consemnat prima raportare a unor discuri zburătoare de către un echipaj în zbor. Conform pilotului, căpitanul E.J. Smith, la scurt timp după decolare, cinci obiecte subțiri, cu fundul neted, s-au profilat pe soarele la asfințit. Smith și echipajul său au văzut discurile clar și le-au urmărit cale de circa șaptezeci de kilometri, până ce discurile au dispărut. Smith a spus că nu erau nici nori, nici aparate de zbor, fum sau baloane meteorologice.

Dar incidentul cu Smith nu reprezenta decât începutul problemelor aceluși lung weekend. În Portland, Oregon, a avut loc o serie de observații implicând atât civili, cât și polițiști. Prima s-a consemnat la nord de Redmond, Oregon, când C.J. Bogue și o mașină plină de martori au văzut patru obiecte în formă de disc săgetând peste Mount Jefferson. Nu scoteau nici un zgomot și nu efectuau manevre.

La ora unu, Don Metcalfe, angajat al Oaks Park, a spus că a văzut mai mult decât un singur disc zburând pe deasupra parcului.

Frank Cooley, reporter de știri la K.O.I.N., în Portland, Oregon, a privit douăsprezece obiecte discoidale lucioase care se învârteau în cerc la mare înălțime, înclinate.

La cinci minute după orele 13:00, Kenneth A. McDowell, ofițer de poliție aflat lângă Secția de Poliție Portland, a observat că porumbeii din jurul lui se agitau, parcă speriați. A zărit deasupra sa cinci obiecte discoidale, dintre care trei zburau spre est și două către nord. Se deplasau cu mare viteză și păreau să oscileze.

Cam în același timp, Walter A. Lissy și Robert Ellis, care patrulau cu mașina 82, au raportat prezența a trei

discuri deasupra lor. Puteau fi aceleași trei pe care primul ofițer de poliție le văzuse îndreptându-se spre est.

Dincolo de Râul Columbia, în Vancouver, Washington, sergentul John Sullivan, Clarence McKay și Fred Krives, ajutoare de șerif, au raportat că pe deasupra lor fulgeraseră douăzeci-treizeci de nave discoidale.

Nu peste mult timp, trei polițiști ai portului patrulând pe râu lângă Portland, au semnalat trei-șase discuri ce zburau cu mare viteză. Conform martorilor, erau strălucitoare, ca niște capace de roți auto cromate și oscilau în zbor.

La orele 16:00, alți civili au anunțat prezența unor obiecte. O femeie a telefonat la poliție, spunând că vedea un obiect izolat, „lucitor ca o monedă de zece cenți nouă, făcând tumburi prin aer”. Într-un târziu, s-a făcut nevăzut.

Un om neidentificat a dat telefon poliției, pentru a raporta că văzuse un disc deplasându-se spre est și două spre nord. La fel ca și celelalte, erau lucioase, în formă de farfurii întinse și zburau cu mare viteză.

În Milwaukie, Oregon, nu departe de Portland, sergentul Claude Cross a indicat trei obiecte care călătoreau spre nord. Din nou, aveau formă de disc și se deplasau foarte repede.

Aparițiile din nord-vest au continuat în tot timpul week-end-ului. Ziarele din toată țara au consemnat fenomenele din Oregon precum și pe cele din restul țării. Primele pagini erau pline de reportaje și teorii, deși nimeni nu părea să fi găsit un răspuns satisfăcător. La buletinele de știri radiofonice se succedau relatări despre alți martori ai farfuriilor, iar revistele de actualitate începeau să scrie și ele despre apariții.

Conform materialelor din ziare, starea de spirit a întregii țări se caracteriza prin interes, dar nu și teamă. Oamenii doreau să știe ce anume determina fenomenele. În acest scop, trei grupuri diferite au oferit fiecare câte o mie de dolari pentru un disc zburător autentic. E.J. Culligan, președintele unei companii din Northbrook, Illinois; Masa

Rotundă de Atletism din Spokane; și Expoziția Mondială a Inventatorilor din Los Angeles, au oferit cu toții bani. Culligan a spus că avea să plătească pentru capturarea unui disc sau o explicație veritabilă, dar ceilalți au declarat că banii puteau fi câștigați numai aducând o farfurie zburătoare. Iar grupul din Los Angeles a anunțat cinci zile limită de timp a ofertei. Cei de la Masa Rotundă de Atletism din Spokane au considerat că nu era necesar decât un mic stimulent material, pentru ca dovada să iasă la suprafață. Dar nici chiar promisiunea recompensei financiare nu a făcut pe nimeni să se prezinte.⁶

Tot în weekend-ul de 4 Iulie au început să se raporteze și prăbușiri. Sherman Campbell, din Circleville, Ohio, a anunțat șeriful că, după părerea lui, rămășițele unui balon recuperate de la ferma lui puteau explica aparițiile. Balonul, învelit în folie de aluminiu și zburând la mare înălțime, putea reflecta soarele, dobândind o aparență de disc. Se deplasa fără zgomot, purtat de curenții atmosferici. Balonul a fost expus la redacția ziarului *Circleville Herald*, până când interesul publicului s-a risipit. În toate ziarele importante din țară au apărut fotografii ale lui Jean Campbell, ținând în mână accesoriul în formă de zmeu al balonului.⁷

Apoi, în ziua de 7 iulie, ziarele au relatat o altă pretinsă prăbușire. După cum afirma Vernon Braid, zbura cu un P-38 la zece mii de metri altitudine, când a depistat o formațiune de discuri în urma sa. A spus că aveau un diametru cam de cinci metri și se asemănau cu niște yo-yo-uri. În timp ce le privea, unul dintre ele s-a desprins din formație și a zburat spre el pe curs de coliziune până când curentul de aer al turboreactorului l-a sfărâmat în bucăți. Obiectul a căzut în spirală, sfărâmându-se în Tobacco Root Mountains.

O zi mai târziu, șeful lui Braid, J.J. Archer, a spus că toată povestea era o glumă. Stăteau cu toții în hangar și, după ce ascultasera istoriile cu discuri zburătoare, au inventat și ei una. Și cu asta s-a sfârșit totul.⁸

De asemenea în 7 iulie, în Statele Unite s-a înregistrat și prima descriere a ocupanților. Gene Gamachi și I.W. Martenson din Tacoma, Washington, au raportat că văzuseră un număr de obiecte, dintre care unele au aterizat pe acoperișurile vecinilor. Au spus că din obiecte ieșiseră niște „omuleți“, care însă au dispărut la sosirea reporterilor.

O bătrână din Massachusetts a afirmat în 7 iulie că văzuse un obiect mare cât Luna zburând prin dreptul ferestrei. În navă se afla o siluetă zveltă, îmbrăcată într-o uniformă care femeii i s-a părut a fi marinărească.

La data de 8 iulie s-a făcut ultima consemnare de ocupanți din anul 1947. Martorul, un marinar comercial din Houston, a anunțat aterizarea unei farfurii argintii. Pilotul nu era mai înalt de șaiszeci de centimetri, având un cap rotund, de mărimea unei mingi de baschet. L-a salutat pe marinar, s-a urcat înapoi în disc și și-a luat zborul.⁹

Dar aparițiile creaturilor din interiorul farfuriilor zburătoare nu aveau să fie tratate pe larg în presă. Se vorbea cât de cât despre oamenii verzi de pe Marte, însă majoritatea evenimentelor implicaseră nave zburând la mare înălțime. Foarte puține dintre discuri se aflau destul de aproape de sol și încă mai puține au aterizat. Descrierile de ocupanți nu se cifrau nici la o jumătate de duzină.

În aceeași zi de 8 iulie 1947, ziarul *Roswell Daily Record* a scris că misterul discurilor zburătoare fusese rezolvat. Mac Brazel, un fermier din New Mexico, găsise pe terenul său rămășițele unui disc zburător. A dus câteva bucăți să i le arate șerifului, care a luat legătura cu militarii din *Roswell Army Air Field*. Conform ziarului, epava era transportată la cartierul general al eșalonului superior pentru examinare.

Timp de șase, șapte ore lumea a așteptat. Apăreau articole despre descoperire, în ziare tocmai din Londra și Hong Kong. Reporterii de pretutindeni telefonau la ofițerul de informații cu publicul din Roswell, la șeriful local și la

ambele cotidiene, cerând amănunte, dar nu se comunica nimic demn de publicat.

Seara, pe la orele 18:00 însă s-a aflat răspunsul. Conform generalului de brigadă, Roger Ramey, comandantul *Eighth Air Force*, discul zburător nu era nimic mai mult decât un banal balon meteorologic. S-a dat publicității o fotografie a maiorului Jesse A. Marcel, ofițerul de informații de la Roswell, una a lui Ramey și alta cu Ramey și șeful său de stat-major, colonelul Thomas DuBose. În sfârșit, a fost difuzată și o fotografie a lui Irving Newton, ofițer meteorolog la *Forth Worth Army Air Field*. Fiecare fotografie reprezenta epava ruptă a unui balon meteorologic întinsă pe pardoseala biroului lui Ramey.

A doua zi, s-a emis și explicația oficială. Ofițerii din Grupul de Bombardiere 509 fuseseră cuprinși de emoția situației și nu-și dăduseră seama că banalul putea să pară extraordinar.

De fapt, a doua zi, *Roswell Daily Record* a publicat o continuare a articolului. Mac Brazel fusese intervievat în redacția ziarului. Brazel a raportat că găsisese materialul la jumătatea lunii iunie și nu bănuise nimic, până când auzise povestirile despre discuri zburătoare. Atunci, la îndemnul vecinilor și al familiei, a dus cu mașina câteva bucăți, cale de o sută zece kilometri, până la Roswell.

Astfel începuse succesiunea de evenimente care au dus la anunțul generalului de brigadă Ramey cum că nu era decât un balon meteorologic. La o conferință de presă, Ramey a identificat balonul ca fiind un dispozitiv meteo de țintire Rawin. Ceea ce-i indusese în eroare pe Marcel și ceilalți era configurația neobișnuită și accesoriile din folie de aluminiu. O dată identificat materialul de la Roswell, alte reportaje despre discuri zburătoare au captat titlurile ziarelor, continuând aproape neobosite până la totalizarea a peste opt sute de mărturii. Generalul Ramey, la un post de radio din Utah, a atras atenția că erau implicate toate statele

uniunii, cu excepția Kansas-ului. Apoi a menționat că acesta din urmă era un stat uscat. În Kansas nu existau bețivi care să vadă lumini misterioase pe cer, chiar dacă și în Kansas se înregistraseră șapte apariții.

La data de 9 iulie, valul nu părea pe cale să se potolească. Din nou începuseră să apară rapoarte din toate colțurile țării. În zorii zilei, la Chicago, Illinois, Thomas O'Brian și Timothy Donegan au privit patru-cinci obiecte iluminate difuz care se îndreptau spre sud-vest. Au mai raportat și că auziseră un vâjâit și văzuseră o dâră albăstrie, gazoasă, în urma lor.

Peste cincisprezece minute, William Valetta, tot din Chicago, a comunicat prezența a cinci-șase domuri convexe în zbor rapid. Și el a pomenit foșnetul, flacăra albastră și fumul. Acum mergeau spre est, peste Lacul Michigan și se văzuseră numai câteva minute.

Patru ore și jumătate mai târziu, Marvin Wright și John Alinger din Springfield, Illinois, au raportat un singur disc cenușiu-lucios care zbura drept, după care plonja, către sud. De asemenea, remarcaseră dâra albăstrie.

În Idaho, Dave Johnson își pilota avionul personal de alertă aeriană. Johnson, luând lecții de la militari, se uita după discuri zburătoare din carlinga avionului său privat. Imediat după ora amiezei, a văzut un disc plat, care a străfulgerat o dată. A încercat să-l filmeze dar, la dezvoltarea filmului, n-a apărut nici o imagine.

Totuși, numărul aparițiilor începuse să scadă. În week-end-ul de 12-13 iulie, puțini oameni mai zăreau discuri zburătoare. Armata coborâse la sol avioanele care căutaseră farfurii, iar articolele din ziare dispăruseră aproape complet. Se părea că națiunea își pierduse interesul. Dacă în cele două, trei săptămâni de agitație nu se întâmplase nimic care să dovedească realitatea farfuriilor, atunci explicația acestora trebuia să se afle în altă parte.

Ed Ruppelt, fost șef al Proiectului *Blue Book* al Aviației, a confirmat brusc schimbare de atitudine din mijlocul lunii iulie, oferind și o explicație: „Spre sfârșitul lui iulie 1947, capacul securității era bine închis. Cei câțiva membri ai presei care s-au interesat de ceea ce făcea Aviația s-au ales cu același tratament de care ați beneficia dumneavoastră azi, dacă ați întreba despre numărul armelor termonucleare stocate în arsenalul atomic al S.U.A. Nimeni, în afara câtorva ofițeri cu funcții superioare din Pentagon, nu știa ce făceau sau ce gândeau oamenii din barăcile Quonset împrejmuite cu sârmă ghimpată care găzduiau *Air Technical Intelligence Center* (A.T.I.C.),“ a afirmat el.¹⁰

Când a preluat Proiectul *Blue Book*, Ruppelt avea acces la toate vechile referate, corespondențe și arhive. A văzut că, în 1947, generalii luaseră foarte în serios situația. Documentele mai indicau și o perioadă de confuzie. Nimeni din guvern, *Army Air Force* sau de la A.T.I.C. nu știa ce să înțeleagă din toate rapoartele. Dar, spre sfârșitul lunii iulie, ofițeri superiori își dăduseră seama de un lucru. În presă și la radio se transmiteau prea multe informații. Iar această situație trebuia să înceteze.

Gazeta *Las Vegas Review-Journal* a confirmat această opinie când a anunțat, pe data de 9 iulie, că rapoartele despre farfurii zburătoare „vâjâind“ pe cer scăzuseră acut, Armata și Marina începând un efort concertat de a pune capăt zvonurilor. Ziarul a relatat cum comandantii *Army Air Force* din Washington îi muștruluiseră usturător pe ofițerii de la Roswell, New Mexico, pentru a fi sugerat că găsiseră un disc zburător. Interesant lucru, nici un alt ofițer nu a fost sancționat sau admonestat pentru oricare dintre celelalte declarații pe care le făcuseră despre farfurii zburătoare. Exista o jumătate de duzină de rapoarte privind prăbușiri și

investigații ale acestora, mai existând totodată și alte regiuni unde ofițerii din armată pronunțau declarații despre farfurii. Nici unul dintre aceștia nu a fost criticat de Pentagon.¹¹

Spre sfârșitul anului 1947, discurile zburătoare nu se mai vedeau atât de des ca în timpul verii, iar cele câteva semnalări încă existente nu mai erau publicate în ziare. Armata și guvernul cultivau opinia că, dacă exista vreo explicație serioasă în cazul farfuriilor zburătoare, aceasta ar fi fost descoperită. Și, aflând adevărul, l-ar fi adus la cunoștința populației. Cum nu se anunța nici un asemenea raport, reieșea că și celelalte erau lipsite de orice teme.

Farfuriile zburătoare, indiferent de motiv, păreau să fi dispărut. Nu dispăruseră, când au revenit însă, majoritatea rapoartelor din 1947 căzuseră pradă uitării. Iar cea mai adânc îngropată dintre toate era strania poveste ce provenise de la Roswell, New Mexico, în ziua de 8 iulie. Aveau să mai treacă încă aproape trei decenii, până când cineva să cerceteze din nou evenimentul de la Roswell, însă între timp urma avea să fie acoperită complet.

Roswell revăzut

Lumea a aflat despre Roswell, New Mexico, la data de 8 iulie 1947, când primul locotenent Walter Haut a anunțat că Aerodromul Armatei din Roswell se afla în posesia unei farfurii zburătoare. Comunicatul său de presă, publicat integral sau parțial de peste treizeci de ziare de după-amiază, nu lăsa nici o îndoială cu privire la ceea ce găsiseră. Era o farfurie zburătoare.

Comunicatul lui Haut spunea: „Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare au devenit realitate ieri, când biroul de informații al Grupului de Bombardiere 509 din *Eighth Air Force, Roswell Army Air Field*, a avut norocul de a intra în posesia unui disc, prin cooperarea unuia dintre fermierii locali și a oficiului șerifului din Comitatul Chaves.

Obiectul zburător a aterizat într-o fermă de lângă Roswell, în cursul săptămânii trecute. Neavând telefon, fermierul a păstrat discul până când a avut posibilitatea de a anunța oficiul local al șerifului, care la rândul său l-a înștiințat pe maiorul Jesse A. Marcel de la biroul de informații al Grupului de Bombardiere 509.

S-au luat imediat măsuri, iar discul a fost ridicat de la domiciliul fermierului. A fost inspectat la *Roswell Army Air Field* și, ulterior, împrumutat de către maiorul Marcel la eșalonul superior.”¹

Comunicatul lui Haut a provocat agitație la nivel național, făcând apoi senzație în toată lumea. Telefoanele din biroul șerifului, din redacțiile ziarelor și ale posturilor de radio sunau încontinuu. Toate firele cu baza erau supraaglomerate. Nimeni nu putea da telefon din interior, presa întregii lumi încercând să obțină toate informațiile posibile despre farfuria zburătoare.

A doua zi, Mac Brazel, omul care găsisse aparatul, a fost dus la redacția ziarului *Roswell Daily Record*, unde le-a spus reporterilor care-l așteptau ce se întâmplase exact. Conform acestei relatări, în ziua de 14 iunie 1947, circulând pe pășunile sale, găsisse un balon din aluminiu și lemn de balsa. Nu l-a luat în seamă, până când n-a auzit povestirile despre discuri zburătoare. Atunci, prietenii și rudele l-au îndemnat să ducă la Roswell obiectul găsit și să ceară cele trei mii de dolari recompensă despre care scria în ziare. Conform gazetei *Roswell Morning Dispatch*, Brazel a așteptat până luni, 7 iulie, pentru a face lungul drum la oraș. Acolo, șeriful le-a telefonat militarilor, care pe moment au fost captivați de descoperire.

Acum însă, peste câteva zile, după un zbor special la Forth Worth, se aflase răspunsul. Nu era decât un balon meteorologic. Nu se puteau aștepta din partea fermierului să-l fi identificat, datorită tipului neobișnuit al balonului. Ofițerii din *Roswell Army Air Field* ar fi trebuit să-l recunoască, dar identitatea nu i-a fost stabilită decât când l-a văzut ofițerul subaltern Irving Newton de la Fort Worth.²

Militarii acționaseră rapid pentru a înmormânta raportul. Au prezentat o variantă care răspundea la întrebări și avea să rămână intactă, dacă n-o examina nimeni prea atent. Diversiunea și-a îndeplinit rolul: a distras atenția.

O dată publicat răspunsul, fotografiile balonului meteorologic circulând pe la diverse ziare, presiunea s-a destins. Interesul pentru discurile zburătoare s-a abătut spre alte direcții și, în câteva zile, acestea au dispărut complet din paginile ziarelor. Spre sfârșitul lui iulie 1947, nu se mai raporta nici o altă apariție.

În următorii treizeci de ani, majoritatea oamenilor au considerat evenimentul de la Roswell un caz non-OZN. Totuși, cu ocazia unei conferințe din 1956, în Indiana, Frank Edwards a fost întrebat dacă avusese loc vreodată o prăbușire a unei farfurii zburătoare. Edwards a răspuns: „Nu sunt

sigur că unele dintre ele nu s-au prăbușit. Mai demult, în 1947 la Roswell, New Mexico, un fermier a raportat că văzuse ceva ciocnindu-se de coasta unui munte și zdrobindu-se. Din câte mi s-a spus, au încercuit locul cu trupe și n-au lăsat pe nimeni să se apropie, timp de cinci zile. În sfârșit, au difuzat fotografia unui om ținând în mâini un mic zmeu mototolit, cu folie de aluminiu pe el – o țintă radar – și au spus că despre asta era vorba – credeți sau nu.³

Edwards a mai menționat cazul Roswell și în cartea sa, „Farfuriile zburătoare - o problemă serioasă”. Nu scrie mare lucru, decât că fermierul îl anunțase pe șerif despre descoperirea sa. Edwards n-a mers niciodată mai departe de atât.

Apoi, la sfârșitul anilor '70, Jesse A. Marcel, ofițerul de informații al Grupului de Bombardiere 509, a spart tăcerea. Marcel, în cadrul câtorva interviuri publicate, a afirmat că el fusese ofițerul de informații care preluase materialul din ferma de lângă Roswell. Îl dusesse la eșalonul superior, unde fusese inventată diversiunea. Acum, sosise momentul să se dezvăluie adevărul.⁴

Conform acestei reconstituiri (la început, fără a se acorda deloc atenție exactității), W.W. „Mac” Brazel, un șef de fermă din Corona, regiunea New Mexico, își examina plantațiile în ziua de 3 iulie 1947, când a ajuns pe un câmp plin de resturi metalice. Părea că se prăbușise ceva, împrăștiind rămășițele pe o întindere lungă de un kilometru și jumătate și lată de șaptezeci, o sută de metri. Pajiștea era plină cu bucăți subțiri de metal, sârme, grinzi cu profil I, hârtie brună asemănătoare pergamentului și folii de plumb.

Brazel nu știa ce găsisse, dar a cules câteva mostre pentru a le arăta celor mai apropiați vecini, care locuiau la cincisprezece kilometri distanță. Aceștia i-au propus să le ducă la Roswell. Brazel le-a urmat sfatul și a dus obiectele la șeriful George A. Wilcox care, conform relatării, n-a fost impresionat. El a sugerat ca Brazel să telefoneze armatei, la

Roswell Army Air Field. O dată ce militarii au sosit la birou, au preluat problema, iar Wilcox și-a pierdut tot interesul față de eveniment.

Doi ofițeri de armată și un civil, identificat ca membru al Corpului de Contra-Informații (C.I.C.), au răspuns apelului telefonic. Jesse A. Marcel era unul dintre ei. Celălalt ofițer, colonelul William Blanchard, comandantul Grupului de Bombardiere 509, a propus ca Marcel și agentul C.I.C. să-l însoțească pe Brazel la fermă, pentru a vedea ce se găsea acolo.

Călătoria până la fermă a durat toată după-amiaza și au fost nevoiți să rămână peste noapte într-o cabană mică, fără curent electric și apă curentă. A doua zi dimineață, au ieșit pe câmpul unde găsisse Brazel resturile.

Marcel avea să spună ulterior că materialul nu semăna cu nimic ce mai văzuse vreodată. Metalul era subțire ca hârtia și ușor ca fulgul. Era ușor flexibil, dar foarte rezistent. A încercat să-l îndoaie cu un baros, însă n-a reușit. Marcel și agentul C.I.C. au încercat să-l ardă, dar nici să ardă nu voia. Era mai ușor și mai rezistent la lovituri și la foc decât tot ce văzuseră în viața lor. Marcel, împreună cu agentul de contrainformații, au cules cât de multe bucăți puteau și au început să le încarce în decapotabila lui Marcel și jeep-ul agentului de contrainformații, un vehicul cu portbagaj deschis.

Conform lui Marcel, încărcarea a durat toată ziua. Materialele erau greu de găsit, fiindcă nu reflectau lumina soarelui și, în majoritate, erau rupte în bucăți mici. La asfințit, Marcel și agentul au pornit înapoi spre Roswell, lăsându-l pe Brazel singur la fermă. În drum spre bază, Marcel s-a oprit acasă și a arătat câteva resturi soției și fiului său. Găsea că era ceva extraordinar și dorea ca familia lui să aibă ocazia de a vedea rămășițele înainte de a le clasifica cineva ca „top secret.”

Jesse A. Marcel jr. și-a amintit peste ani de zile o bară cu profil I, purtând niște inscripții stranii. Simbolurile arătau mai mult ca niște forme geometrice, decât a limbaj recunoscutibil. Jesse jr. și-a amintit că tatăl său era emoționat de ceea ce găsisese și nu știa ce era. Marcel s-a așezat la masa din bucătărie, cu materialele întinse în fața lui, examinându-le îndeaproape, dar incapabil să le identifice.

A doua zi, Walter Haut, ofițerul de informații cu publicul de la Roswell, a emis declarația care a stârnit interes pe plan mondial. Haut, spunând că nu avusese ocazia să vadă epava sau locul catastrofei, considera că acolo se întâmplase ceva extraordinar. Doar că nu știa ce anume.

Marcel a primit ordin să expedieze câteva resturi la cartierul general al *Eighth Air Force* din Fort Worth. Acolo, avionul a fost întâmpinat de oameni înarmați. În conformitate cu unele surse, materialul a fost transferat într-un alt avion, pentru a fi transportat la Centrul de Informații Tehnice Aeriene din Wright Field. O dată ce resturile au fost descărcate din avionul de la Roswell, echipajului i s-a ordonat să revină la bază și să uite că efectuaseră acel zbor.

Conform zecilor de relatări publicate în ziarele din zilele de 9 și 10 iulie, generalul de brigadă Roger Ramey, comandantul *Eighth Air Force* și apoi unul dintre ofițerii din subordinea sa, au identificat materialele ca aparținând unui balon meteorologic. Marcel, într-un interviu luat în 1978, a spus că aceasta nu era decât varianta de suprafață. Nu fusese un balon meteorologic. Ramey le spusese reporterilor, în 1947, că zborul special fusese contramandat, dar Marcel a afirmat că nu fusese așa. Materialul și-a continuat drumul spre Wright Field, în poșta celor scrise în ziarele din 1947.

Marcel, găsit mai întâi de către cercetătorul și fizicianul nuclear Stanton Friedman în 1978, a spus că Ramey îi ordonase să nu spună „nimic, nimănu“, inclusiv familiei. I s-a ordonat să nu discute cu reporterii. S-a întors la Roswell și a susținut că nu mai știa nimic altceva. Dar Marcel preda-

se materialele și știa că nu proveneau de la un balon meteorologic. Știa că nu erau „nimic de pe acest Pământ”.

Friedman a anunțat un ziarist, Steve Tom, din Chicago, care la rândul său i-a spus lui Len Stringfield. Intervievat de Stringfield în 1978, Marcel a răspuns că la locul prăbușirii nu se detectaseră radiații. A descris din nou câmpul de res-turi, spunând că suprafața acoperită era mult prea mare pentru un balon meteorologic. Chiar și după atâția ani, Marcel încă nu găsisese o explicație a rămășițelor.

Atât Friedman, cât și Stringfield investigaseră relatări despre prăbușiri de farfurii zburătoare și recuperări ale acestora. Amândoi primiseră relatări de la surse care cereau să nu le menționeze numele, dar nimic nu se asemena cu povestea spusă de Marcel. Și, mai important, Marcel acceptase să i se pomenească numele. Alăturând aceasta câtorva dintre lucrurile pe care le aflaseră în trecut, Friedman și Stringfield au început să presupună că guvernul recuperase cel puțin o farfurie zburătoare.

În continuare, povestea a început să devină și mai ciudată. Un individ, Grady L. „Barney” Barnett, a susținut că găsisese epava unei nave discoidale în ziua de 3 iulie. Conform prietenilor lui Barnett, acesta lucra lângă Câmpia San Agustin, cunoscută pe plan local ca *The Flats*. Se afla cam la două sute de kilometri de ferma lui Brazel.

În prezența lui Barnett, a sosit un grup de arheologi de la universitate, deși Barnett nu mai ținea minte de la care universitate erau. Cu toții, inclusiv Barnett, au văzut patru trupuri neînsuflețite zăcând lângă navă. A spus că trupurile nu erau omenești și se aflase destul de aproape ca să le atingă, dacă ar fi dorit-o.

Barnett i-a descris ulterior trupurile unui prieten apropiat. Erau niște ființe mici, cu capete mari, în formă de pară, brațe și picioare subțiri și lipsite de păr. Purtau costume cenușii metalice, mulate pe trup, fără nasturi, fermoare sau copci.

Peste câteva momente, au sosit militarii. Le-au ordonat lui Barnett și echipei de arheologi să se îndepărteze de navă. Ofițerul de la comandă le-a spus civililor că aveau datoria partiotică de a nu spune nimic despre ceea ce văzuseră în ziua aceea. Barnett nu i-a spus nimănui, decât soției, șefului și câtorva prieteni foarte apropiați.

În 1978, se raționa teoretic că resturile găsite de Brazel aveau legătură cu nava și cadavrele pe care le găsisese Barnett. Nava se spuseră, iar ființele extraterestre se catapultaseră, aterizând lângă Câmpia San Agustin. Muriseră în urma unei defecțiuni a modulului de salvare.

Stringfield a primit și alte informații despre recuperarea trupurilor. Norma Gardner fusese dactilografă cu autorizație top secret, la Baza Aeriană Wright-Patterson. Una dintre îndatoririle ei constase în a dactilografi rapoartele de autopsie a unei ființe extraterestre. Majoritatea cercetătorilor OZN, dimpreună cu marele public, au găsit povestea incredibilă și au refuzat s-o creadă. Dar, coroborată cu afirmațiile lui Marcel și Barnett, dintr-o dată nu mai devenea atât de greu de crezut, mai ales întrucât descrierea făcută trupului și îmbrăcăminții de către Norma Gardner corespundea cu cea a lui Barnett.

În același timp cu întâlnirea lui Barnett, Mac Brazel, fermierul, era reținut de armată. L-au purtat pe la mijloacele de informare locale, la ziare, la posturile de radio, unde le-a spus reporterilor o poveste despre găsirea balonului la data de 14 iunie. Ideea armatei era ca Brazel să propage diversiunea, iar reporterii, pierzându-și interesul, să plece.

Mai târziu, Brazel le-a mărturisit prietenilor și familiei că erau mult mai multe de spus, dar nu avea voie să le dezvăluie. I-a spus fiului său, Bill, că jurase să nu descrie în detaliu ceea ce văzuse. Reporterilor de la *Roswell Daily Record* le-a spus că era sigur că nu fusese un balon meteorologic și dacă, în viitor, avea să găsească orice cu excepția unei bombe, n-avea să anunțe pe nimeni.

Blanchard, comandantul bazei, a plecat în permisie marți, 8 iulie, exact în momentul când se lansa povestea. Acest lucru i-a convins pe unii reporteri că raportul era lipsit de orice substanță. În 1978, cercetătorii OZN s-au încredințat că totul făcuse parte din aceeași acțiune diversionistă.

În 1947 nu existau prea multe fapte la dispoziție. Marcel a oferit acum o parte din poveste, dar el fusese exclus din combinație în 8 iulie, când zburase la Fort Worth cu o parte dintre resturi. La întoarcere, Marcel l-a provocat pe agentul C.I.C. care rămăsese la bază, cerându-i să vadă raportul întocmit de acesta. I s-a răspuns că raportul intrase sub regim confidențial, că el nu era autorizat să-l vadă și pornise deja spre Pentagon. Dacă avea vreo problemă, Marcel o putea rezolva la Washington.⁶

Dar ziarele din 1947 și Jesse A. Marcel în 1978, spusese rădestul și oferiseră suficiente fapte, pentru a declanșa o nouă anchetă. Marcel, fiind ofițer de informații și întrucât se aflase la Roswell, reprezenta o sursă de date importantă. Nu avea nici un motiv să mintă. N-ar fi avut nimic de câștigat. Puținele fapte care s-au putut verifica au confirmat afirmațiile lui Marcel, iar Marcel afirmase că găsise o navă extraterestră.

Acestea erau toate informațiile disponibile la vremea respectivă. Doar câțiva oameni spuneau lucruri în contradicție directă cu ceea ce afirmase Armata. Existau numai câțiva martori, Marcel fiind printre primii martori direcți rămași în viață și aproape nici o documentație care să susțină afirmațiile. Povestea lui Marcel era interesantă, însă nimic mai mult.

Aceste câteva fapte, existente în ziarele din 1947 și în discuțiile cu Marcel, au reprezentat punctul de plecare. Ele au sugerat că se întâmplase ceva interesant, dar nu și ce anume. În 1980, cartea „The Roswell Incident“, de Charles Berlitz și William L. Moore, a atras atenția lumii întregi. Se realizase o cronologie scurtă și oarecum inexactă a eveni-

mentelor și nu fuseseră identificați decât câțiva dintre participanți. Pentru moment, povestea se rezuma la atât. Nu dovedea că lângă Roswell se prăbușise o navă extraterestră. Investigațiile ulterioare aveau să corijeze greșelile, înainte ca adevărata muncă să poată începe.

Partea a II-a

Roswell, povestea adevărată

3-14 iulie 1947:
Mac Brazel

Conform datelor meteorologice, în seara de 2 iulie 1947, în vecinătatea localității Corona, New Mexico, a avut loc o furtună. Lunile iulie și august erau considerate ca formând anotimpul ploios, fiindcă în acea perioadă se produce cea mai mare parte din umiditatea regiunii. Furtunile nu sunt ieșite din comun, dar au un caracter local. Pe un câmp se poate acumula apă de ploaie în straturi de zece-cincisprezece centimetri, în vreme ce pe altul, aflat la doar un kilometru distanță, nu ploua deloc. Luna iulie a anului 1947 nu a fost cu nimic diferită. A domnit arșița și uscăciunea, cu furtuni sporadice în regiune.¹

În timpul furtunii din 2 iulie, Mac Brazel a auzit o bubuitură, mai puternică-decât tunetul și cu o altă sonoritate. Brazel avea s-o comenteze ulterior dar, în acel moment, nu a fost prea surprins. În New Mexico se auzeau multe detunături ciudate, de când începuseră cercetările atomice, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

A doua zi, Brazel și Timothy D. Proctor, un băiat din vecini, au încălecat, pornind peste pășuni, pentru a descoperi care zone fuseseră udate de ploaie.² Brazel dorea să mute

turmele pe acele pajiști, fiindcă iarba era mai fragedă și mai verde, datorită umezelii.

În timpul acestei recunoașteri, Brazel a ajuns pe o câmpie plină de resturi, aflată la sud de clădirile principale ale fermei. Se întindea din vârful unui mic cerc de coline, coborând pe cursul pârâului și urcând o altă pantă, pentru a dispărea pe partea opusă. Se aflau foarte multe rămășițe – dintre care unele luceau, dar majoritatea aveau un aspect metalic mat. Existau fragmente mari, precum și bucățele. Materialul era adunat atât de dens, încât oile au refuzat să traverseze zona. Lui Brazel i se părea că explodase un obiect aflat în aer.³

Brazel și tânărul Proctor și-au continuat drumul, examinând câmpia. Nu se zărea nici urmă a pasagerilor din aparatul prăbușit. Se găseau resturi, dar nici un semn de cadavru sau cadavre.

A examinat atent unele materiale, surprins de proprietățile pe care le prezentau. Rămășițele erau atât de subțiri și de ușoare, încât se mișcau în vânt. De asemenea, erau atât de dure încât majoritatea bucăților nu puteau fi îndoite. Brazel n-a reușit să le taie cu cuțitul și nici să le ardă cu chibriturile.

Brazel a cules unele dintre cele mai mici fragmente și, împreună cu Proctor, s-a îndreptat spre vecinii cei mai apropiați, Floyd și Loretta Proctor, care locuiau cam la cincisprezece kilometri de fermă. La casa familiei Proctor, Brazel le-a arătat vecinilor un ciob din material. Loretta Proctor a spus că „nu știa ce materie era”. Conform Loretei, soțul ei a încercat să-l zgârie, fără însă a reuși să lase vreun semn. Brazel a aprins un chibrit, pentru a arăta că nu numai nu ardea, ci nici măcar nu se înnegea.

Fermierul a propus să meargă cu mașina înapoi pentru a cerceta câmpul de resturi, însă soții Proctor au refuzat. Astăzi, Loretta Proctor spune: „Ar fi trebuit să ne ducem,

dar pe-atunci benzina și cauciucurile erau scumpe. Aveam treburi și am fi avut de făcut douăzeci de mile, dus-întors.”

Brazel nu știa ce-ar fi putut face cu materialul de pe ferma lui. Tommy Tyree, care a început să lucreze pentru Brazel cam la o lună după eveniment, a spus că pe acesta situația îl irita. Întrucât oile nu voiau să traverseze câmpia, Brazel trebuia să ocolească mult cu ele pentru a le adăpa. Dorea să știe cine avea să curețe locul, el fiind prea ocupat pentru a avea timp de așa ceva.⁴

În timpul weekend-ului de 4 Iulie, Brazel a discutat cu prietenii și familia. Norris Proctor își amintea că cineva îi propusese să încerce să revendice recompensa oferită în schimbul dovezii că farfuriile zburătoare erau reale. Alții i-au spus să anunțe șeriful sau guvernul, fiindcă probabil era vorba de un proiect experimental militar. Brazel i-a abordat din nou pe soții Proctor, cerându-le să-l însoțească la câmpul de resturi, cu mașina. Iar aceștia au răspuns din nou că nu aveau timp. Era prea departe. Au sugerat că putea fi o navă experimentală și armata va fi dorind să știe ce se întâmplase cu ea. Brazel ezita, numai fiindcă nici el și nici vecinii nu aveau telefoane, iar drumul până la Roswell dura trei-patru ore.⁵

Duminică, 6 iulie, Brazel a decis că sosise timpul să efectueze călătoria până la Roswell, pentru a-l căuta pe șerif. I-a spus șerifului George A. Wilcox ce văzuse, arătându-i și o bucată din resturi. Wilcox a propus să telefoneze la baza aeriană locală.⁶

În acest timp, Frank Joyce, crainic și reporter al postului de radio K.G.F.L. din Roswell, a dat telefon, întrebându-l pe șerif dacă „se întâmpla ceva”. Wilcox l-a dat pe Brazel la telefon, iar Joyce astfel l-a intervievat. Astăzi, Joyce nu mai dorește să dezvăluie ce auzise, spunând doar că era cu totul altceva decât ceea ce avea să-i spună Brazel peste trei zile.

Armata a răspuns rapid la apelul telefonic al șerifului. Maiorul Jesse A. Marcel se afla la popota ofițerilor,

mâncând de prânz, când i s-a spus că în biroul șerifului apăruse cineva care aducea bucăți dintr-o fărfurie zburătoare. Marcel, împreună cu colonelul William Blanchard și un agent de contrainformații în civil, s-au prezentat la biroul șerifului, fiecare cu mașina proprie.⁷

Marcel a ajuns în câteva minute, urmat de omul de la C.I.C. și, apoi, Blanchard. Wilcox a spus ulterior că militarii pâruseră să fi așteptat telefonul, atât de repede sosiseră.⁸

Cu toții, militarii și ajutoarele șerifului, au examinat bucățile pe care le adusesese Brazel. Nimeni nu a putut identifica materialul, iar Blanchard, aflat încă la bază, i-a ordonat lui Marcel să-l însoțească pe fermier înapoi la Corona. Agentul C.I.C. a spus că venea și el.

Brazel i-a condus la fermă, circulând pe drumuri dosnice, inclusiv Pine Lodge Road. Întrucât când au ajuns la casa fermei aproape se întunecase, n-au avut încotro decât să înnopteze acolo. Au luat o cină rece, cu fasole conservată și pesmeți și au petrecut noaptea așteptând să răsară soarele.

În zorii zilei următoare, 7 iulie 1947, Brazel i-a dus la locul catastrofei. Marcel a spus că resturile erau împrăștiate pe o zonă de o mie două sute de metri lungime și șazeci, o sută de metri lățime. A mai afirmat și că existau bucăți de material subțiri ca hârtia, însă care nu puteau fi îndoit sau zgâriate. Există un material asemănător cu staniolul, bare cu profil I și hârtie pergamentoasă.

Marcel a examinat atent rămășițele. Conform declarațiilor lui, a ridicat o bucată cam de treizeci pe șazeci de centimetri. Era ușoară ca pana, dar atât de rezistentă, încât nu se putea îndoi sau flexa. Avea culoarea cenușie-mălăie.

Marcel a mai luat și una dintre grinzile în I mici, lungă de șazeci de centimetri. Interiorul I-ului era acoperit cu simboluri, majoritatea având forme geometrice. Bara era ușoară, se flexa puțin, dar avea o mare rezistență.

Brazel i-a privit pe Marcel și agentul C.I.C. cercetând materialele, apoi a plecat. După afirmațiile lui, cei doi au stat toată ziua să adune resturi. Le-au încărcat în compartimentul dinapoi al Buick-ului '42 decapotabil al lui Marcel și în jeep-ul agentului C.I.C.

Începând să se întunece, au renunțat la ideea de a le aduna pe toate. Erau pur și simplu prea multe. L-au găsit pe Brazel și i-au spus că se întorceau la Roswell, dar a doua zi avea probabil să se întoarcă cineva pentru a strânge celelalte materiale rămase.

A doua zi dimineață, agentul C.I.C., însoțit de un alt agent, Lewis S. Rickett și câțiva membri ai Poliției Militare, au împrejmuit zona. Cei doi agenți C.I.C. au plecat în căutarea lui Brazel, în timp ce comandantul Poliției Militare, maiorul Edwin D. Easley, a început să-și posteze oamenii în jurul locului prăbușirii.⁹

Când l-au găsit pe Brazel, l-au dus la Roswell, reținându-l în bază. Fiul său, Bill Brazel, a spus: „...l s-a cerut să rămână acolo și a acceptat. Dacă bătrânul ar fi spus «Pe toți dracii, nu, nu mă duc», zău că nu știu ce s-ar fi întâmplat. El însă a răspuns doar «Mhm». l-au cerut pur și simplu să meargă și să rămână acolo o zi, două și a stat.”

Când a fost întrebat cât timp putuse fi reținut Mac Brazel, Bill Brazel a răspuns: „Pe vremea aceea, eu locuiam la Albuquerque. Am luat ziarul, m-am uitat la el și am văzut fotografia tatei. l-am spus lui Shirley (Brazel): «Acuma ce naiba a mai făcut?» Am citit articolul, unde scria că nu era arestat, ci doar îi ceruseră să rămână câteva zile la Roswell și i-am spus lui Shirley: «Tata are nevoie de ajutor.» Așa că m-am dus la fermă. Cred că au trecut două, trei zile, până să apară și el. l-am întrebat în ce se băgase, iar el a răspuns: «A, am găsit ceva pe-acolo.»”

La data de 9 iulie 1947, Brazel a fost escortat de ofițerii militari în orașul Roswell, pentru a se adresa reporterilor, la redacția ziarului *Roswell Daily Record*. Doi reporteri din

Albuquerque aduseseră un transmițător electronic de fotografii, pentru a putea transmite imaginile prin firele telefonice.¹⁰

Brazel le-a spus reporterilor că de fapt găsisse resturile în ziua de 14 iunie, în timp ce se afla la fermă împreună cu fiica sa, Bessie, fiul, Vernon și soția. În cadrul acestui interviu, urmărit și ascultat de către ofițeri, Brazel a susținut că obiectul era confecționat din cauciuc gri-fumuriu și împărștiat pe o zonă cu diametrul de vreo două sute de metri. Deși nu se vedea nici un cuvânt, pe o parte din el se aflau câteva litere, precum și o bucățică de scotch și o bandă imprimată cu flori. Nu avea legate de el corzi sau sârme, dar câteva ochiuri ale hârtiei indicau că era posibil să se fi folosit un accesoriu.

Noua variantă s-a sfârșit cu afirmația lui Brazel cum că mai găsisse și cu alte două ocazii dispozitive de observație meteorologică, dar acest obiect nu semăna cu ele. „Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon meteorologic de observație,” a încheiat el.¹¹

În continuare, ofițerii din escortă l-au scos pe Brazel din redacția ziarului. În timp ce se îndreptau spre mașină, pe Brazel l-au văzut doi vecini de-ai săi, Floyd Proctor și Lyman Strickland. Spre surprinderea amândurora, Brazel nu le-a adresat nici o vorbă. Proctor a spus ulterior că militarii îl țineau pe Brazel din scurt.

Nu au fost singurii care l-au văzut pe Brazel sub escortă. Leonard Porter, care locuia la ferma de la sud de cea a lui Brazel și Bill Jenkins, un alt vecin, au afirmat că-l văzuseră pe Brazel în centrul orașului Roswell. Conform declarațiilor lui Porter, Brazel era înconjurat de militari și ținea ochii în pământ, prefăcându-se că nu vedea pe nimeni.

Brazel s-a urcat în mașină și a fost dus la postul de radio K.G.F.L., unde a intrat singur. În conformitate cu Frank Joyce, Brazel s-a rezemat de perete și a prezentat varianta pe care i-o impusese Armata. Obiectul prăbușit era un balon.

Joyce a spus că știa că povestea nu era adevărată. A ascultat-o, apoi a atras atenția că nu era aceeași pe care Brazel o spusese cu câteva zile în urmă, înainte ca „Armata să fi ajuns la el”. Concret, Brazel nu pomenise nimic despre prezența familiei sau despre faptul că zona resturilor avea un diametru de numai două sute de metri.

Joyce a spus că Brazel repeta încontinuu noua poveste, dar la un moment dat a spus: „O să-mi fie cam greu.” Și-a dat seama că Brazel era agitat.

Pe tot parcursul discuției, Joyce a rămas la pupitrul de control al postului de radio. În final, Brazel s-a răsucit și a ieșit din clădire. Ofițerii militari îl așteptau afară. O dată stabilită clar noua variantă, Brazel a fost dus înapoi la unitate.¹²

Marian Strickland, o vecină a lui Brazel, a spus mai târziu că Mac Brazel fusese ținut în închisoare. Nu-l lăsaseră să părăsească baza. Își amintea cum, pe la sfârșitul lui iulie sau începutul lui august, stătea așezat în bucătăria ei, vorbind despre arestarea de către militari. Îl ținuseră la Roswell și refuzaseră să-l lase măcar să-i dea telefon soției, pentru a o anunța unde era.

Brazel a rămas în custodie la Roswell timp de aproximativ opt zile. Inițial, Bill Brazel a spus că tatăl său stătuse la Roswell două zile, cel mult trei, dar când se pun cap la cap toate evenimentele, intervalul de numai două-trei zile nu acoperă adecvat perioada.

Conform afirmațiilor lui Bill Brazel, acesta a aflat în ziua de 10 iulie că tatăl său se găsea la Roswell. Atunci i-a văzut pentru prima oară numele menționat în ziarele din Albuquerque. Bill Brazel nu a ajuns la fermă decât peste două sau trei zile, în weekend-ul de 12-13 iulie. Tatăl său nu s-a întors acasă timp de încă două, trei zile după aceea. Ceea ce înseamnă că Mac Brazel a revenit la un moment dat din perioada 14-16 iulie. Fiind preluat în custodie pe data de 8 iulie, a fost așadar reținut timp de șase-opt zile.

La întoarcere, Brazel nu a vorbit mult despre ceea ce i se întâmplase în Roswell. Unii dintre vecini au relatat că acum vorbea despre găsirea unui balon meteorologic. Tommy Tyree a declarat că Brazel îi spusese că era unul dintre baloanele-bombă japoneze lansate în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

În particular însă familiei și prietenilor apropiați, Brazel le-a spus o poveste puțin diferită. Bill Brazel a povestit: „Tatăl meu a găsit obiectul acela și mi-a spus câte ceva despre el. Nu prea mult, fiindcă Aviația îi ceruse să jure că nu i-l va descrie nimănui în amănunt. Iar tatăl meu era genul de om care ajunge în mormânt fără să spună *niciodată* cuiva.“

Tot ce a acceptat să spună Mac Brazel a fost că, indiferent ce era, nu fusese nici un gen de balon. I-a spus lui Bill Brazel că era mai bine pentru el să nu știe nimic despre obiect.

Vecinii au observat o schimbare în stilul de viață al lui Mac Brazel, după întoarcerea de la Roswell. Dintr-o dată, Brazel a părut să aibă mai mulți bani. Loretta Proctor a declarat că „Mac nu avea niciodată două monede de cinci cenți în același buzunar“. Dar când s-a întors, conducea o camionetă nouă. Norris Proctor spunea că Marcel a mai avut bani și pentru a-și cumpăra o casă nouă în Tularosa, New Mexico și un congelator de carne în Las Cruces.

Tommy Tyree a afirmat că Mac Brazel era un om frugal, el și soția sa economisind aproape toți banii câștigați din munca la fermă. Totuși, Paul Brazel, un altul dintre fiii lui Mac, s-a supărat când vecinii au început să pretindă că Mac fusese plătit de guvern. Paul Brazel a replicat că guvernul nu-i dăduse nimic tatălui său.

Nici unul dintre martorii aflați încă în viață nu știe exact ce i s-a întâmplat lui Mac Brazel în timp ce se găsea la Roswell. Marian Strickland susține că Mac fusese ținut în închisoare și i se puseseră la nesfârșit aceleași întrebări.

Când s-a insistat asupra acestui subiect, Strickland a dat clar de înțeles că Brazel nu fusese în închisoare la Roswell, dar nici nu i se permisesese să părăsească unitatea. Alții convin că Mac Brazel a fost reținut de militari timp de circa o săptămână.

Când Mac Brazel s-a înapoiat la fermă, toate urmele prăbușirii dispăruseră. Resturile fuseseră adunate de către militari în camioane și duse de-acolo.

Peste câteva luni, în timp ce umbla călare pe pășune, Brazel a zărit o bucățică dintre resturi într-o dolină. I-a arătat-o ajutorului său, dar nici unul dintre ei nu a descălecat pentru a o ridica. În perioada aceea, părea să aducă necazuri mai multe decât merita. Însă, chiar dacă o lua, Brazel n-ar fi putut s-o păstreze. Militarii continuau să-l urmărească.

6-10 iulie 1947: Șeriful Comitatului Chaves

Peste ani, George A. Wilcox, șerif al Comitatului Chaves în luna iulie 1947, avea să se plângă despre modul cum se ocupase armata de recuperarea „farfuriei zburătoare”. Era furios pe sine însuși pentru a-i fi chemat pe militari, căci aceștia își revendicaseră jurisdicția, pe el excluzându-l complet. Dacă ar fi trebuit s-o facă din nou, afirma el, ar fi anunțat mai întâi presa, lăsându-i pe reporteri să ajungă la locul prăbușirii înainte de a sufla un cuvântel Armatei¹.

Brazel a sosit la închisoare, conform martorilor, în după-amiaza zilei de duminică, 6 iulie 1947. Ajutorul de șerif, B.A. Clark a consemnat primul raportul, după care i l-a predat șerifului Wilcox. Întrucât Brazel era un cowboy de modă veche, îmbrăcat în haine uzate și cizme scâlciate, Wilcox nu i-a dat prea mare atenție când a intrat. Dar Brazel a prezentat nu numai povestea unei farfurii zburătoare, ci și probe materiale. Materiale pe care nici Wilcox și nici Clark nu le puteau identifica.

Câtă vreme ferma lui Brazel se afla în Comitatul Lincoln, Roswell este în Comitatul Chaves. Orașul Roswell însă era nucleul acelei regiuni din New Mexico. Fermierii și restul populației nu țin seama de limitele firave ale comitatelor. Roswell era locul unde se efectuau treburile serioase și era firesc ca Brazel să se prezinte acolo, nu la Carrizozo.²

Wilcox a considerat că cel mai potrivit lucru de făcut era să telefoneze la baza militară. Conform fiicei sale, Phyllis McGuire, ofițerii au sosit la oficiul șerifului aproape imediat după ce Wilcox a închis telefonul. Nimeni nu întrebese dacă Brazel era cumva nebun sau dacă șeriful era convins de

caracterul neobișnuit al materialului. Militarii au sosit de îndată ce au fost anunțați.

McGuire nu-și mai amintește cine a venit. I s-a cerut să plece, în timp ce bărbații discutau despre ceea ce găsisese Brazel. Se aflau într-o încăpere mică, lângă biroul principal, împreună cu Brazel și o cutie cu resturi pe care o adusese cu el. Își amintește însă că tatăl ei a trimis două ajutoare de-ale sale la fermă.³

Cele două ajutoare au plecat spre regiunea Corona. Câtă vreme ofițerii militari puteau să nu fi fost familiarizați cu fermele din apropiere de Roswell, ajutoarele șerifului le cunoșteau. Brazel descriesese amplasamentul câmpului cu resturi și erau convinși că-l puteau găsi.

S-au întors însă spunând că nu văzuseră nici o rămășiță. Dăduseră peste o zonă cu pământ înnegrit. Arăta ca și cum ar fi aterizat ceva mare, de formă circulară. Solul era ars și de o duritate care-i mirase pe amândoi.

Jay Tulk, soțul uneia dintre fiicele lui Wilcox, a ajuns la închisoare după sosirea militarilor. L-a întrebat pe șerif ce se întâmpla. Văzuse mașina armatei parcată afară. Tulk și Wilcox au intrat în camera cea mică și au discutat acolo.

Militarii și Brazel au părăsit oficiul pe la asfințitul soarelui, înainte de revenirea ajutoarelor. Wilcox a telefonat la unitate, însă acolo nu se primise nici o informație nouă. După plecarea lui Brazel și a ofițerilor, întrucât ajutoarele nu găsiseră decât arsura circulară de pe pământul fermei, atmosfera s-a calmat.

Luni, 7 iulie, n-au mai auzit nimic nou despre resturi sau despre ce anume găsiseră militarii la fața locului. Însă marți, 8 iulie, situația s-a schimbat radical.

Wilcox, întrebându-se ce se întâmplase, a expediat alte două ajutoare la fermă. McGuire și sora ei, Elizabeth Tulk, credeau că șeriful se deplasase acolo personal. Acum nu mai contează dacă au fost două ajutoare sau șeriful și un ajutor, fiindcă oricum nu s-au putut apropia. Armata blocase acce-

sul pe toate drumurile, oprind și întorcând din cale pe toată lumea, inclusiv pe ajutoarele șerifului. Întrucât erau din Comitatul Chaves, nu dețineau nici un statut legal în Comitatul Lincoln, fără a mai pomeni de faptul că Armata era o instituție federală.

Atunci, Wilcox a încercat să afle mai multe răspunsuri de la militarii din unitate dar, din nou, nimeni nu a avut prea multe de spus. Apoi, pe la amiază, Walter Haut a emis un comunicat de presă. Din acel moment, șeriful și ajutoarele sale s-au ocupat de primirea telefoanelor din toată lumea. McGuire a spus că tatăl ei stătuse treaz toată noaptea, vorbind la telefon cu Germania, Anglia, Franța și Italia precum și cu toate statele uniunii.

Nu peste mult, în 9 sau 10 iulie, Wilcox a fost vizitat de militari. Aceștia doreau să recupereze cutia cu resturi care fusese lăsată în camera mică. Șeriful se asigurase că era păzită. Acum, ofițerii o doreau și mai doreau și să-i ordone șerifului să spună cât mai puțin posibil despre evenimente și să transfere la unitate toate apelurile telefonice.⁴

Cu toate că Wilcox era ofițer într-o agenție civilă de aplicare a legii, avea totuși relații de lucru cu baza. Când vreunul dintre oamenii de-acolo avea necazuri în Roswell, șeriful îl anunța pe comandantul poliției militare. Datorită acestui lucru și întrucât se părea că prăbușirea era o chestiune militară, Wilcox s-a simțit obligat să păstreze discreția asupra faptelor.

Phyllis McGuire dorea să știe mai mult despre cele întâmplate. Își pisălogea tatăl, punând întrebări despre ceea ce găsisese Brazel, ce făcuseră acolo militarii și despre fărfaia zburătoare propriu-zisă. În sfârșit, mama ei, Inez Wilcox, știind că ofițerii îi spusese șerifului să tacă, i-a cerut lui Phyllis să termine cu întrebările.

Wilcox nu a aflat niciodată ce anume descoperise Brazel. Singurul contact pe care l-a avut cu armata după ce dăduse telefon a constatat într-un avertisment de a nu comenta

descoperirea. N-au vrut să-i răspundă la nici o întrebare. Wilcox nu avea nici o nevoie să știe, iar militarii nu intenționau să-i împărtășească informațiile. Rolul său a fost minor, dar important. Fără telefonul dat de el, este posibil ca informațiile să se fi răspândit mai rapid și mai departe, Armata nemaifiind capabilă să le stopeze. Prin acel unic telefon, Wilcox a ajutat la crearea unui mister care mai rezistă și astăzi.

7 iulie 1947: Câmpul cu resturi

Dat fiind că au sosit la asfințit, în seara zilei de 6 iulie 1947, Marcel și agentul C.I.C. nu au mai avut posibilitatea să vadă locul prăbușirii. Zona unde s-a întâmplat este și astăzi pustie. Nu există felinare și, de fapt, puținele drumuri existente nu sunt mai mult decât porțiuni răzuite de autogredere. Gardurile și porțile îngreunează accesul dintr-un loc în altul. Până la locul catastrofei se ajunge peste terenuri desfundate.¹

În 1978, Len Stringfield l-a intervievat pe Jesse A. Marcel despre rolul jucat de el în operațiunea de recuperare. Marcel a spus că în prima zi ajunseseră prea târziu ca să mai poată face ceva. Brazel le-a arătat cea mai mare bucată pe care o găsisese, un fragment cu diametrul cam de trei metri, pe care îl târâse de pe câmp. Acesta i-a ajutat să-și formeze o idee aproximativă privind mărimea navei prăbușite. Le-a mai indicat, de asemenea și incredibila natură a obiectului. Noaptea însă într-o casă fără curent electric, nu puteau face altceva cu materialul decât să-i verifice nivelul de radiații. Marcel l-a găsit nul.

În zori, Brazel i-a dus pe câmpul cu resturi. Conform vecinilor, inclusiv Norris Proctor, Brazel obișnuia să se scoale cu noaptea în cap, fiind în mod normal treaz cu o oră, două înainte de răsăritul soarelui. În general, stătea și-și bea cafeaua până se lumina destul ca să se apuce de treabă. Dimineața de 7 iulie 1947 nu a fost cu nimic diferită.

Fără a lua micul dejun, s-au îndreptat spre locul prăbușirii. De la casa unde înnoptaseră, distanța nu era mare. Totuși, nu existau drumuri, iar terenul era accidentat.

A trebuit să pornească spre est, apoi spre sud și în sfârșit din nou către vest.

Câmpul cu resturi era orientat pe direcția nord-vest spre sud-est.² Marcel a spus că avea cam o mie două sute de metri lungime și șaiszeci, o sută de metri lățime, în capăt cu un șanț lung de circa o sută șaptezeci de metri și lat de trei.³ Solul era presărat cu rămășițe, așternute pe deasupra. Vântul le deplasa pe unele, datorită greutateii reduse a materialului.⁴

Marcel a verificat mai întâi nivelul de radiații din zonă dar, din nou, nu a găsit nimic care să sugereze radioactivitate.⁵ Apoi, el și agentul de contrainformații au pornit încet peste câmp, examinând resturile. Peste tot erau împrăștiate bucăți dintr-un material ca folia metalică, lucind mat. Marcel a cules o mică bară în I, ușoară. S-a găsit și un material sârmos care, conform declarațiilor lui Bill Brazel, semăna cu guta monofilară de pescuit. Marcel a menționat și despre niște materiale cu aspect pergamentos, împrăștiate pe teren. Nici Marcel și nici omul de la C.I.C. n-au găsit bucăți mai lungi de cincisprezece, douăzeci de centimetri. Pe câmp nu se afla nimic care să justifice prezența șanțului.

„Fragmentele metalice, i-a spus Marcel lui Stringfield, variau ca mărime până la lungimea de cincisprezece centimetri, dar erau subțiri ca staniolul. Natura neobișnuită a fragmentelor se datora mării lor rezistențe. Nu puteau fi îndoite sau rupte, indiferent ce presiuni manuale aplicam.“ De fapt, numai câteva bucăți erau mai mari, iar pe cea mai mare dintre toate o luase Brazel, târând-o de pe preerie în ziua de 3 iulie.⁶

Nu se găsea nimic recognoscibil pentru Marcel sau agentul de contrainformații. Toate fragmentele aveau proprietăți neobișnuite. Marcel, ca ofițer de informații, era familiarizat aproape cu toate aeronavele și rachetele străine, fiind repartizat în unitatea 509, singurul grup de bombardiere atomice din lume, în acea perioadă. Deși beneficia de acces la informații pe care majoritatea ofițerilor

informativi nu le dețineau, totuși nu avea nici un indiciu privind identitatea materialului.

Împreună, Marcel și agentul de contrainformații au parcurs întreg perimetrul, căutând indicii. A durat aproape toată dimineața, datorită proporțiilor terenului. La un moment dat, au ajuns la o dolină care avea o mică intrare, ca o grotă și a trebuit să coboare pentru a o examina, căutând alte urme ale epavei.

După ce au terminat cercetarea, au început să adune materialele, pe o parte dintre ele încărcându-le în Buick-ul '42 al lui Marcel și în jeep-ul cu care venise omul de la C.I.C. Au început să strângă materialul dinspre marginile terenului, deplasându-se spre centru.

Deși majoritatea resturilor erau argintii, acestea nu reflectau lumina. Aveau o suprafață mată, ceea ce le făcea greu de văzut. Puteau păși cu ușurință peste fragmentele cele mai mici, fără să le observe.⁷ Iarba deasă, mănunchiurile de yucca, protuberanțele pietroase și dolinele ajutau la camuflarea rămășițelor.

O dată cu apropierea înserării, au plecat, revenind la Roswell. Marcel s-a oprit acasă, cu toate că era trecut de miezul nopții. Ulterior, avea să spună că fusese atât de impresionat de ceea ce văzuse, încât dorise să arate unele dintre resturi soției și fiului său în vârstă de unsprezece ani, chiar dacă pentru asta trebuia să-i trezească din somn.⁸

A adus în casă câteva resturi și le-a întins pe dușumeaua bucătăriei. Acolo, le-au examinat soția și fiul său, Jesse jr.

Marcel a adus mostre din toate genurile de material: tije în I, folie, o parte din materialul aparent lemnos și câteva suvițe de material asemănător fibrelor optice. În toată grămada nu exista nici un lucru pe care vreunul dintre cei trei să-l poată recunoaște. Marcel i-a spus fiului său că nu știa ce erau.

Jesse jr. a observat înscrisuri pe una dintre bare. Păreau niște simboluri geometrice vineții, pătrate, cercuri și triunghiuri, reliefate pe suprafața dinăuntru a tijei.

Când familia a terminat de examinat resturile, Marcel, cu ajutorul băiatului, le-a încărcat din nou în Buick și le-a dus la bază. Marcel a trecut mai întâi pe la Laboratorul de Informații și, după ivirea zorilor, s-a prezentat la cabinetul lui Blanchard, unde materialele au fost depozitate temporar.

Au mai văzut și alții rămășițele. Bill Brazel nu a vizitat câmpul unde fuseseră găsite decât la câteva zile după ce militarii terminaseră să-l curețe. La fel ca Marcel, a vorbit despre un șanț orientat dinspre nord-vest către sud-est.⁹

Bill Brazel a spus că tatăl său jurase în fața militarilor să păstreze secretul, dar uneori îi vorbea despre acesta fiului său. „Singurul lucru, de fapt, pe care l-a spus, (a fost): «Ei bine, era o grămadă de chestii. Era niște folie metalică și niște lemn și pe unele lemne erau figuri japoneze sau chinezești.» E evident că pe o parte din lemnele acelea existau niște inscripții. Am găsit și eu o bucățică, dar nu scria nimic pe ea,” a încheiat Bill Brazel.

În lunile ce au urmat evenimentului, când călărea pe pajiștea de lângă locul prăbușirii, Bill Brazel găsea bucăți mici, care militarilor le scăpaseră din vedere. A spus: „...a, nu mai mult de o duzină, aș zice că opt. Doar bucățele diferite. Era vorba doar de trei articole. Ceva de ordinul lemnului de balsa și ceva de ordinul firului monofilar de calibru greu pentru pescuit și o bucățică de... nu era chiar folie de aluminiu și nici folie de plumb, dar făcea parte din acea categorie. O bucată mare cam cât degetele mele, cu marginile zdrențuite.”

A mai menționat despre ceva suspect de asemănător cu fibrele optice. „De fapt, asta a fost înainte ca firul monofilar de pescuit să devină un articol popular, iar acela e cel mai apropiat lucru cu care-l pot compara. Și a mai fost și

plasticul acela... aprindeau o lumină într-un capăt și se transfera prin el, ieșind pe la celălalt capăt.”

A mai menționat și „lemnul”, deși el preciza că nu era cu adevărat lemn. Avea o culoare neutră, bej. A descris una dintre bucățile pe care le găsisese ca având circa doisprezece centimetri lungime, ușoară ca balsa, dar atât de tare, încât n-o putea rupe, ci doar îndoi foarte puțin. Folosindu-și cuțitul de vânatoare n-a reușit s-o taie, nici măcar s-o zgârie. Era mult mai dură decât orice lemn văzuse vreodată.

Și și-a amintit de folia plumburie. „Singurul motiv pentru care am remarcat folia a fost acela că am luat-o și am băgat-o în buzunarul *chaps*-ilor”. Am ținut-o acolo o zi, două, trei, iar când am scos-o și am băgat-o în cutie, am observat întâmplător că începuse să se desfășoare și să se întindă. Apoi, m-am apucat să mă joc cu ea. O împătureauam sau o încrețeam, după care o puneam jos și mă uitam la ea. Era foarte ciudată.

Bucata pe care am găsit-o eu avea marginile zimțate. N-o puteam rupe. Ce naiba, folia de staniol sau de tablă e ușoară, dar n-o puteam rupe. N-am luat clești, nimic. Mi-am folosit doar degetele. N-am încercat s-o tai cu cuțitul. Nici măcar n-am reușit să râcâi nimic de pe ea.”

O întrebare cheie, desigur, este aceea că, dacă Bill Brazel n-a văzut câmpul cu resturi înainte ca Armata să-l fi degajat, cum poate fi atât de convins că obiectele găsite de el proveneau de la prăbușire?

„S-a uitat el (Mac Brazel) la ea și a zis: «Mda, arată ca unele din drăciile pe care le-am găsit eu.»”¹⁰

Bill Brazel nu a fost singura persoană care a văzut bucăți din resturi după ce militarii terminaseră curățenia. Tommy Tyree și-a amintit că văzuse o bucățică, într-o dolină. Mac Brazel i-a spus că era material de la catastrofă. Tyree a

afirmat că, la un moment dat, poate avea să se ducă să vadă dacă metalul mai era în adâncitură.

Atât Floyd, cât și Loretta Proctor au văzut o mică bucată pe care Mac Brazel o adusese la ferma lor când s-a întors împreună cu tânărul Proctor. Mac Brazel le-a arătat soților Proctor straniul material și amândoi au spus că niciodată nu mai văzuseră așa ceva.

Astăzi, Loretta Proctor susține că îi amintea de plastic, deși în 1947 nu existau multe obiecte confecționate din plastic. Plasticul însă, mai ales în bucăți mici, arde când e ținut un chibrit în apropierea lui. Materialul pe care-l văzuseră soții Proctor nu a reacționat la flacără.

După ce Marcel și agentul de contrainformații au dus metalul la *Roswell Army Air Field* au avut loc unele teste preliminare. Cu ajutorul unui baros de opt kilograme, au încercat să îndoiaie una dintre cele mai mari bucăți metalice. N-au putut nici măcar să-i zgârie suprafața.¹¹

Au încercat s-o ardă cu lampa de sudură, dar metalul părea să disipeze căldura. Nu rămânea nici o urmă că flacăra îl atinsese.

Testele lor au părut să dovedească un lucru: materialul nu era atât de firav pe cât părea. Deși putea semăna cu folia de aluminiu și lemnul de balsa, nu era nici una, nici alta.

Marcel i-a arătat apoi materialul lui Blanchard, ducând mai multe bucăți în biroul acestuia. Au participat la întâlnire, pe lângă Marcel și alți membri ai personalului din imediata apropiere, ca ofițerul de operațiuni, ofițerul executiv și comandantul adjunct. Au discutat cu exactitate ce aveau de făcut și cu toții erau siguri că găsiseră ceva extraordinar.

Blanchard i-a telefonat generalului de brigadă Roger Ramey, comandantul *Eighth Air Force* și l-a informat despre cele petrecute. Ramey a ordonat ca unele dintre resturi să fie aduse la cartierul lui general, pentru inspecție.

Intervievat după mai mult de treizeci de ani de la eveniment, Marcel a spus, fără rezerve, că materialul nu era „nimic de pe acest Pământ“. A afirmat că, prin instructajul și poziția sa ca ofițer informativ de aviație, era familiarizat cu toate tipurile de aeronave, rachete, baloane și chiar experimentele top secret care se efectuau în New Mexico. Ținând seama de toate aceste lucruri, totuși nu știa ce anume văzuse în ziua aceea, la nord de Roswell. S-a dus în mormânt cu convingerea că ținuse în mână bucăți dintr-o navă spațială de pe altă planetă. Probele, așa cum au fost colectate, susțin acest punct de vedere.

8 iulie 1947: Informarea de dimineață

Marcel a sosit la bază după ora trei dimineața. S-a îndreptat spre biroul său, aflat într-o clădire mică, de lemn. Pe același culoar, vizavi de birou, se afla biroul de contrainformații unde aștepta agentul care îl însoțise pe teren. Au discutat ce aveau de făcut.

Blanchard era un om matinal, iar ceea ce știau Marcel și omul de la C.I.C. nu conținea nimic critic.¹ Nimic care să nu poată aștepta încă vreo două ore, până se trezea Blanchard. Zona prăbușirii era izolată și, până în acel moment, foarte puțini oameni știau unde se afla sau ce se întâmplase. Dacă încă nu fusese deconspirată, nu existau riscuri ca acest lucru să se întâmple după o așteptare de încă două ore.

În timp ce stăteau acolo, bând cafea, amândoi știau că dăduseră peste ceva extraordinar. Nici unul dintre ei nu putuse recunoaște vreunul din materialele împrăștiate prin pustiu. Proprietățile acestora, folia care putea fi strânsă ghem pentru ca pe urmă să se desfășoare la loc fără nici o cută, fâșiile metalice subțiri ca hârtia dar imposibil de îndoit sau rupt, sugerau că nu erau de proveniență pământeană.

Dacă obiectul, indiferent ce era, avusese origine terestră, făcând însă parte dintr-un proiect secret, atunci putea să fi fost ceva despre care nu aveau cunoștință nici Marcel, nici agentul C.I.C.. Discutaseră că ar fi fost folie de aluminiu de la un ansamblu de parașute al unei rachete V-2, de exemplu. Întrucât nici unul dintre ei și nici altcineva din unitate nu trebuise să știe despre testele V-2 de la White Sands, era posibil să nu știe ce era.

Marcel, cu autorizația sa top secret și agentul C.I.C., care era firesc să știe tot ce considera el necesar pentru a-și

face datoria, puteau să fi aflat despre testele V-2. Amândoi ar fi știut cui să telefoneze, la diversele baze și instalații din jurul orașului Roswell. Ar fi putut primi un răspuns. Dacă era ceva dintr-o asemenea unitate, fie li s-ar fi spus să-și vadă de treabă, neavând nici un motiv de îngrijorare, fie ar fi primit o informare confidențială asupra problemei. Marcel, de exemplu, știuse totul despre bombardamentele atomice asupra Japoniei, încă dinainte ca acestea să fi avut loc. Peste câțiva ani, când președintele Truman a citit un discurs despre dezvoltarea armelor nucleare sovietice, Marcel a fost cel care i-a oferit textul.

Dar aceste lucruri nu aveau nici o legătură cu reala chestiune. Chiar dacă Marcel și omul de la C.I.C. nu știuseră despre testele V-2 sau despre oricare dintre celelalte proiecte secrete, ar fi recunoscut materialele ca fiind de proveniență terestră. Folia de aluminiu folosită la parașutele conului unei rachete V-2 tot folie de aluminiu rămâne. Cablajele de cupru și tuburile cu vid folosite în radiofonie și electronica aeronautică rămân sârme de cupru și tuburi vidate. Ceea ce găsiseră ei în deșert nu semăna cu asemenea lucruri decât în sensul cel mai vag al cuvântului.

Astfel, știind că aveau ceva extraordinar, dar mai știind și că intervalul de timp dintre orele trei și șase dimineața n-avea să compromită locul prăbușirii, l-au așteptat pe Blanchard să se trezească.

Blanchard locuia în unitate.² Folosea casa cea mare aflată chiar lângă poartă. De îndată ce au considerat că se trezise, s-au dus acolo și, așezându-se în bucătărie, i-au spus lui Blanchard ce găsiseră. Marcel adusese două dintre cele mai mici bucăți ale epavei, inclusiv una dintre barele în I cu însemne.

Apoi au plănuit strategia. Știau cât de pustie era zona, dar prin apropiere locuiau totuși oameni. Marcel și omul de la C.I.C. recoltaseră cât de mult material posibil, însă nu

reuşiseră nici pe departe să cureţe tot terenul. Resturile continuau să zacă împrăştiate în văzul oricui.³

Prima măsură luată de Blanchard a fost aceea de a-i telefona comandantului Poliţiei Militare. Deşi era aproape imposibil să fie îndrumat cineva până la câmpul cu resturi, oamenilor li se putea indica zona în general. Blanchard i-a ordonat comandantului Poliţiei Militare să blocheze toate drumurile care duceau la locul accidentului.⁴ Acest lucru avea să-i împiedice pe curioşi să se apropie.

I-a mai telefonat aghiotantului bazei şi i-a ordonat să devanseze obişnuita întrunire a statului major de la orele 9:00, la 7:30. Accesul se limita la principalii membri, inclusiv, desigur, Marcel şi omul de la C.I.C. Trebuia să hotărască un curs de acţiune.

O dată comandantul fiind alertat, Marcel şi agentul de contrainformaţii au plecat, Marcel mergând acasă să facă un duş şi să se schimbe. Avea timp destul pentru un mic dejun rapid, pentru a reveni apoi în unitate.

La şedinţa statului major, Marcel a arătat câteva dintre materialele pe care le găsiseră. În discuţiile ulterioare, s-a menţionat că unele dintre resturi erau în biroul lui Blanchard. Acesta, împreună cu membrii statului major, au mânuit materialele.

Principală preocupare era să nu pună mâna pe rămăşiţe altcineva, din afara armatei. Blanchard a decis că modul cel mai rapid de a ţine oamenii departe de zona generală consta în a le spune că totul fusese prelevat. Acţionând pe baza ordinelor primite din Washington, D.C., Blanchard i-a ordonat lui Walter Haut, P.I.O.-ul, să emită un comunicat de presă care anunţa că recuperaseră un „disc zburător”.

Ulterior, Haut a spus că pe Blanchard în îngrijora relaţia dintre bază şi oraş. Cunoştea valoarea menţinerii bunelor relaţii. Mai ştia, din ziare şi din apelurile telefonice ce soseau la bază, că publicul era preocupat de rapoartele despre discuri zburătoare. De fapt, istoricul de unitate al

Eighth Air Force, din care făcea parte și Grupul de Bombardiere 509, menționa toate telefoanele ce fuseseră primite în legătură cu rapoartele despre fărfurii zburătoare și întrebările legate de acestea, la sfârșitul lui iunie, 1947.

Ordinele lui Blanchard către Haut au avut trei scopuri. Mai întâi, să anunțe orașenii că militarii din bază se aflau acum în posesia unei fărfurii zburătoare. Urmau să se dea răspunsuri. În al doilea rând, comunicatul de presă era formulat astfel încât să dea de înțeles că operațiunea de recuperare se încheiase. Și în al treilea rând, de a suprima remarcile ce înconjurau orașul Roswell. Nu mai era nimic de văzut. Primul comunicat de fapt, nu a menționat numele lui Brazel și nici ferma Foster unde lucra acesta sau orașul Corona. Spunea că obiectul fusese găsit la o sută zece kilometri nord-vest de Roswell.

Marcel, după cum s-a hotărât, avea să ducă mostre de material la Forth Worth, pentru a i le arăta generalului de brigadă Ramey. Între timp, agentul C.I.C. urma să se întoarcă la locul catastrofei împreună cu poliția militară, arătându-le exact unde se afla câmpul cu resturi, dacă încă nu-l găsiseră și pentru a-l ridica pe fermier. De-acum, trebuia să i se pună întrebări suplimentare.

S-au făcut pregătiri pentru a colecta toate resturile și a le transporta la Roswell. Pe baza afirmațiilor lui Marcel și ale agentului C.I.C., Blanchard știa că la fața locului se aflau o mulțime de fragmente. Plănuia să trimită cât de mulți oameni se puteau scuti de alte îndatoriri.

Este important de reținut că erau conștienți de natura neobișnuită a descoperirii și că aproape toți cei ce descriaseră materialele folosiseră aceleași cuvinte. Considerau că ceea ce găsiseră nu era de pe Pământ. Pur și simplu existența unei epave stranii nu avea asupra lor un efect radical.

Blanchard a detaliat repartizarea acțiunilor pe oameni. Poliția militară avea să fie folosită la cordon. Zona era atât

de mare încât necesita aproape tot personalul. Urmău să se facă fotografii ale locului.

La un moment dat, în cursul ședinței, cineva a menționat posibilitatea unui echipaj al navei. Marcel a spus că obiectul era atât de distrus, încât oricine s-ar fi aflat în interior era complet pulverizat. Știa cu toții despre accidente aviatice ale căror victime fuseseră „adunate cu găleata“. Neașteptata distrugere a unei aeronave tinea să-i spulbere pe oamenii dinăuntru și nu aveau nici un motiv să creadă că obiectul care se dezintegrase în deșert ar fi fost mai iertător cu oricine sau orice se afla înăuntru lui.

Vorbind despre accidente aviatice cineva a întrebat de ce presupuneau că găsiseră întreaga epavă. Existau cazuri când părți din avion se împrăștia pe kilometri întregi. Era posibil ca fragmente ale navei să fi căzut și în alte părți.

Blanchard a fost de acord și a decis să se efectueze și o recunoaștere aeriană. Aveau necesarul aviatice pentru a o face, de la aparatele B-29 staționate la bază până la câteva aeroplane mici, cu două motoare, folosite de personal pentru a-și face orele de zbor și norma pentru soldă. Puteau executa cu ușurință o cercetare aeriană. Marcel a subliniat că în zona prăbușirii nu existau decât câteva plante de yucca și aproape nici un copac. Cercetașii puteau vedea cu ușurință orice obiect aflat la sol.

Fără semne de reper pe teren, dirijarea forțelor de la sol spre un al doilea loc, dacă îl găseau, putea fi dificilă. I-ar fi putut ajuta fermierul. El era însărcinat cu ferma, lucra pe pământurile ei, acolo trăia și probabil cunoștea fiecare pârâiaș, dolină și șarpe cu clopoței.

Au mai discutat și ce anume să raporteze la eșalonul superior. Blanchard știa că Ramey avea să dorească să vadă materialele și să știe exact ce măsuri se luaseră. Singura persoană care putea răspunde la întrebările despre amplasament, aspectul locului și afirmațiile fermierului era Marcel. Fusese de față din momentul când îi alertase șeriful Wilcox.

Marcel avea să se deplaseze la Forth Worth, iar agentul de contrainformații urma să rămână pe loc, pentru a conduce curățirea detaliată a locului.

Un alt motiv de a-l trimite pe Marcel era acela că C.I.C. avea propriul său lanț de comandă. Raportau la Kirtland, în Albuquerque, nu la Fort Worth.⁵ Cu toate că Blanchard îl depășea în grad pe agentul C.I.C., un telefon dat la Kirtland îi putea da ordinele peste cap. În final, singura variantă a lui Blanchard a rămas aceea de a-l trimite pe Marcel.

8 iulie 1947: Câmpul cu resturi

După ce ședința statului major s-a încheiat și toți și-au primit ordinele, oamenii au început să iasă pe rând din sala de conferințe. Conform lui Lewis S. Rickett, unul dintre agenții C.I.C., acesta și comandantul de contrainformații au scos din parcul auto o mașină de stat-major și s-au întors la locul prăbușirii. I-a urmat o a doua mașină, cu câțiva membri ai poliției militare.¹

Înainte de a ajunge la câmpul cu resturi, au întâlnit primul cordon. Nu consta decât dintr-o mașină militară oprită pe marginea drumului, cu doi M.P.² așezați înăuntru. Când se apropia câte un vehicul, unul dintre ei cobora și îl oprea, spunându-i șoferului să nu intre în zonă. Evident, vehiculele militare nu erau întoarse din drum, dar un M.P. le-a cerut actele de identitate, pentru că nici unul dintre cei doi agenți de contrainformații nu purta uniformă.

Când au ajuns la câmpul cu resturi, M.P.-ii erau deja amplasați în cerc împrejurul terenului. Comandantul Poliției Militare de la bază a văzut mașinile care se apropiau și a venit să afle ce se întâmpla. Înainte de a ajunge la ele, un alt M.P. ceruse actele de identitate, cu toate că acesta îi cunoștea pe oamenii de la contrainformații. Regulamentele militare cereau să fie identificat oricine se apropia.³

Membrii poliției militare înconjurau șanțul, la mică distanță în jurul lui. Un alt cerc de oameni era postat împrejurul terenului propriu-zis, iar pe colinele joase din jur stăteau alți paznici. Aceștia ar fi putut vedea de departe pe

- *Military Police* – (membri din) poliția militară – (n.tr.).

oricine venea, trimitând un jeep sau altă mașină să-l intercepteze pe intrus înainte de a se apropia prea mult.

Rickett, comandantul Poliției Militare și șeful contrainformațiilor au ocolit perimetrul câmpului cu resturi, examinând fragmentele risipite. Majoritatea erau bucăți mici, având cel mult câțiva centimetri lungime și lățime, dar existau și câteva rămășițe mai mari, unele măsurând chiar câteva zeci de centimetri pe o latură.

Au ajuns la un fragment cu dimensiunile de circa șaiszeci pe treizeci de centimetri, iar Rickett s-a lăsat pe vine să-l privească. A spus că arăta ca un metal și a întrebat dacă era radioactiv.

Ofițerul C.I.C. a răspuns că nu. I-a spus lui Rickett să-l ridice.

Conform relatărilor lui Rickett, era ușor curbă, dar cu o curbura atât de vagă încât n-o putea depista cu certitudine decât punându-l lângă o bucată de metal plat. Proptindu-l pe genunchi, a încercat să-l îndoaie sau să-l rupă cu brațul. Metalul era foarte subțire și ușor, însă Rickett nu l-a putut îndoi deloc.

Comandantul C.I.C. i-a spus comandantului Poliției Militare:

– Deștept, băiatul. Încearcă să faci ce n-am putut noi.

Rickett a spus că nu era confecționat din plastic, nici nu se simțea ca plasticul la atingere, dar nu văzuse niciodată o bucată de metal atât de subțire care să nu se poată îndoi.

Marginile fragmentului nu erau dințate, ca acelea rămase după o explozie, ci drepte și tăioase. Unele muchii erau îndoit spre interior. Rickett a presupus că obiectul se dezintegrase la contactul cu solul.⁴

Parcurgând terenul, Rickett i-a recunoscut pe oamenii din biroul lui Marcel, adunând resturile.

S-a apropiat de un M.P. pe care îl cunoștea și au discutat câteva momente. Apoi, conform lui Rickett, omul a spus:

- Nu știu ce căutăm aici, dar știu că n-am discutat niciodată cu dumneata aici.

În timp ce se pregăteau să părăsească locul prăbușirii, ofițerul superior C.I.C. i-a spus lui Rickett:

- Dumneata și cu mine n-am fost niciodată aici. Noi doi n-am văzut niciodată aceste lucruri. Și nici acolo nu vezi vreun militar sau vehicul al armatei.

- Mda, a confirmat Rickett. Nici măcar n-am ieșit din birou.

Comandantul Poliției Militare i-a luat cu un jeep și au ocolit perimetrul terenului, căutând. Lui Rickett i s-a spus că locul catastrofei fusese fotografiat din toate unghiurile, înainte de a li se permite oamenilor să-l ocupe. Nimeni nu s-a atins de nimic, până nu s-au făcut fotografiile. Din acest punct de vedere, îl tratau ca pe un accident de aviație. Dar, în conformitate cu Vernon D. Zorn, N.C.O.I.C.-ul (*noncommissioned officer in charge*) Unității Foto Trei de la Roswell, fotografiile nu au fost realizate de oamenii lui. În acest scop, venise cineva de la Washington. În laboratorul fotografic de la Roswell n-a fost dezvoltat nici un film. Toate au fost expediate probabil la Washington, unde au fost dezvoltate, puse sub regim confidențial și arhivate astfel încât să nu le poată vedea nici o persoană neautorizată.⁵

După ce câmpul cu resturi a fost fotografiat, militarii care fuseseră aduși la fața locului au început căutările. Conform lui Robert Smith, membru al Unității de Transport Aerian nr. 1 de la Roswell, soldații au străbătut terenul, dintr-o parte în cealaltă, adunând bucățile cele mai mari și mai ușor de observat. Unii dintre ei cărau roabe pe care, după ce erau încărcate, le împingeau până la un punct de colectare central, lângă una dintre santinele.⁶

- Subofițer la comandă - (n.tr.).

Terminând parcurgerea completă a câmpului, militarii au reluat-o, dintr-un alt unghi, încercând să găsească orice le putuse scăpa din vedere. Rickett a spus că folia era mată, ca dosul unei folii de aluminiu și, întrucât nu reflecta soarele, era greu de văzut.

Terminând și a doua oară, au reînceput, acum în patru labe, căutând frânturile mărunte pe care nu le observaseră cu primele două ocazii. „Fibrele optice“, foliile și metalele rămase erau rezemate de tulpini de yucca, ascunse în mănunchiuri dese de iarbă de prerie sau alunecaseră în gropi săpate de feluritele rozătoare și șerpi care locuiau pe câmpie.⁷

Au controlat cu atenție zona șanțului, căutând prin pământ și printre pietre, asigurându-se că nu rămăsese nimic înfipt. Șanțul propriu-zis era lung de aproape o sută șaptezeci de metri și lat de maximum trei, dar nu prea adânc. Stratul aflat imediat sub suprafață era de marnă. Pământul a fost râcâit, dezgolind șisturile argiloase.

Celor care au adunat resturile li s-a ordonat să se asigure că nu lăsau pe rocă semne care să-i fi dat de gol.

Participantii la operațiunea de recuperare au descris caracteristicile materialului exact la fel cum o făcuse Jesse A. Marcel: bucăți metalice subțiri ca staniolul dintr-un pachet de țigări, ușoare ca fulgul și atât de rezistente, încât oamenii nu le puteau îndoi. Un om a așezat o bucată pe pământ și a sărit pe ea, încercând s-o rupă sau s-o îndoaie, fără să reușească.⁸

Micile tije în I au fost duse toate într-un singur loc de colectare. Alte resturi s-au adunat în alte puncte. Au fost aduse camioanele și rămășițele au fost aruncate în bene. Un șofer a trecut cu roata peste o bucată de metal, dar nici chiar greutatea uriașului camion Dodge n-a putut-o îndoi sau rupe. Și era o fâșie mai subțire decât hârtia.

Important era că nici o parte a epavei nu avea un aspect convențional. În cazul unui accident aviatic, resturile ar fi

prezentat o înfățișare familiară. Ar fi existat fragmente pe care oamenii le puteau recunoaște. Instalațiile electronice n-ar fi supraviețuit intacte, poate, dar s-ar fi găsit mănunchiuri de fire, tuburi vidate, capete de control. Metalul, chiar rupt în bucăți ca acelea descrise de martori, ar fi arătat ca un metal convențional. Era posibil să fi existat foi subțiri, deși în nici un caz atât de subțiri precum cele descrise, dar acestea s-ar fi putut îndoi cu ușurință.

Dacă în urmă cu patru zile s-ar fi prăbușit o aeronavă, acum ar fi fost în curs de desfășurare căutările ei.⁹ Brazel a găsit resturile în 3 iulie, dar n-a anunțat descoperirea până în 6 iulie, iar Marcel n-a văzut-o decât în 7 iulie. În acest interval de patru zile, nimeni nu a raportat vreun avion dispărut. Nimeni nu a declanșat căutări de aparate întârziate. Nu există nici un document, nici o știre, nici un zvon care să sugereze că era vorba de o aeronavă. Armata nu pierduse nici una și nu lipsea nici un avion de linie civil.

Orice navă convențională, fie avion, fie rachetă experimentală sau chiar balon meteorologic, ar fi lăsat în urma sa materiale recognoscibile pentru oamenii de pe teren. Dr. Jerry Brown, inginer N.A.S.A., a emis ipoteza duraluminiului, un aliaj rezistent și cu bune proprietăți înalt-ter-mice.¹⁰ Dacă ar fi aplicat asupra lui flacăra unei lămpi de sudură, probabil că nu s-ar fi înregistrat rezultate notabile. Problema este că duraluminiul e fragil. Lovit cu barosul, se sfărâmă. Materialul de la Roswell nu reacționa astfel.

Agentii C.I.C. au petrecut mai mult de o oră pe teren, nereușind să identifice nimic. Rickett a afirmat că șeful lui îi spusese că dorea ca încă un agent C.I.C. să vadă locul, fiindcă totul era atât de ciudat.

Au pornit amândoi în căutarea lui Brazel. I-au spus fermierului că trebuia să-i însoțească la Roswell. Brazel, știind că avea treburi la fermă, inițial n-a vrut să-i urmeze, dar l-au convins că era datoria lui patriotică. Era o problemă de securitate națională. În cele din urmă, Brazel a acceptat.

El și agenții C.I.C. au părăsit ferma, pentru a se deplasa la bază.

În timp ce oamenii curățau câmpul, iar Brazel și agenții C.I.C. se îndreptau spre Roswell, avea loc recunoașterea aeriană.¹¹ Toată ziua se efectuaseră zboruri peste câmp.¹² Avioanele se îndepărtau în evantai de deasupra punctului de impact, descriind cercuri spre în afară și apoi depărtându-se spre nord, sud, est și vest. Zborurile de recunoaștere erau executate cu aparatele mici, de la bază, având unul sau două motoare.¹³

Spre seară, la locul accidentului a sosit colonelul William Blanchard. După două zile în care primise rapoartele altora despre natura descoperirii, dorea să vadă cu ochii lui scena catastrofei.¹⁴

Din nou, comandantul Poliției Militare a explicat ce realizaseră în ultimele câteva ore. I-a vorbit lui Blanchard despre eforturile de a colecta toate materialele. Blanchard i-a spus că de-acum totul era clasificat ca top secret. Trebuia ca toți cei prezenți să fie înștiințați despre noul statut. Nimeni nu avea voie să spună o vorbă, în caz contrar suportând rigorile legii. Toți cei care vorbeau urmau să fie închiși și sancționați. În acel moment, cea mai mare grijă a lui Blanchard era securitatea. Erau acolo prea mulți și văzuseră prea mult.

Comandantul Poliției Militare a primit instrucțiunile. Nu i se dăduse nimic în scris și nici el nu a scris ceva. Conform afirmațiilor lui, Blanchard nu voia să rămână documente scrise.¹⁵

Blanchard se afla acolo doar de câteva minute, când s-a primit un mesaj radio că fusese localizat locul unei a doua prăbușiri. Transmisiile radio, datorită posibilității de a le asculta cineva, nu conțineau prea multe informații. Acei oameni erau piloți veterani din timpul războiului și știau totul despre procedurile de securitate radio.

Avionul a ocolit locul celei de-a doua prăbușiri, iar pilotul le-a transmis instrucțiuni oamenilor de la sol. Numărul celor trimiși pe al doilea teren a fost restrâns de către Blanchard. El, un mic număr de agenți M.P. și unul sau doi ofițeri superiori au părăsit câmpul cu resturi, dispărând spre est, peste una dintre marginile pajiștii și făcându-se nevăzuți într-unul din numeroasele canioane.

Oamenii rămași pe loc au continuat să caute și alte rămășițe. Cei de față indicaseră că se străduiau din răspuțeri să se asigure că ridicaseră toate bucățile. Ofițerii nu doreau să rămână nimic la dispoziția curioșilor.

La asfințit, au securizat locul. Se desfășuraseră unele discuții despre aducerea de reflectoare. Întrucât mecanicii de la bază erau uneori nevoiți să repare rapid avioanele pe teren, unde nu existau instalații electrice, armata avea cărucioare cu reflectoare enorme, puternice. Instalate pe colinele din jurul terenului, ar fi putut ilumina întregul câmp, pentru ca prelevările să continue și pe timpul nopții. Luminile însă ar fi fost vizibile de la distanțe de kilometri întregi. I-ar fi ajutat pe fermierii locali să repereze locul prăbușirii, precum și pe toți curioșii care se puteau apropia ca să vadă dacă se mai întâmpla ceva demn de interes. Blanchard a decis că riscul nu merita.

Blanchard, împreună cu alți câțiva ofițeri, au rămas în noaptea aceea la fermă. Brazel fiind plecat la Roswell, în clădirile fermei și în baraca unde stătuseră Marcel și omul de la C.I.C. în prima noapte nu mai era nimeni. Ofițerii au stat acolo, în timp ce soldații au înnoptat lângă locul prăbușirii. Au mâncat rații de tip C și nimeni nu a primit hrană caldă. Din nou, Blanchard nu voia să aprindă focuri care să dea cuiva indicii că militarii înnoptau la fața locului.

Blanchard a ținut oamenii acolo pentru ca să poată inspecta câmpul și a doua zi. Nu dorea să rămână nici o urmă. Voia ca zona să mai fie parcursă o dată. Apoi, urma să-i scoată pe toți, înapoiindu-se la baza din Roswell.

8-10 iulie 1947: Conferințele de presă

Când primul locotenent Walter Haut a făcut rondul orașului, în 8 iulie, acesta a fost unul dintre primele semne că ziarele și radioul aflaseră că la Roswell se petrecea ceva neobișnuit. Conform unui plan elaborat la insistențele colonelului Blanchard, Haut ducea în mod normal comunicatele de presă mai întâi la unul dintre cele două posturi de radio sau la unul din cele două ziare, prin rotație. Astfel, nu putea fi acuzat că ar fi făcut favoritisme.¹

Acest comunicat de presă, publicat în peste treizeci de ziare de după-amiază, spunea, în parte, că: „Numeroasele zvonuri privind discul zburător au devenit realitate ieri, când biroul de informații al Grupului de Bombardiere 509, *Roswell Army Air Field*, a avut șansa de a intra în posesia unui disc, prin cooperarea unui fermier local și a oficiului șerifului din Comitatul Chaves.

Obiectul zburător a aterizat pe pământul unei ferme de lângă Roswell, într-o zi a săptămânii trecute. Neavând telefon, fermierul a păstrat discul până în momentul când a putut lua legătura cu oficiul șerifului, care la rândul său l-a anunțat pe maiorul Jesse A. Marcel, din biroul Grupului de Bombardiere 509.

S-au luat imediat măsuri, iar discul a fost ridicat de la domiciliul fermierului. A fost inspectat la *Roswell Army Air Field* și, apoi, împrumutat eșalonului superior de către Maiorul Marcel.”²

Comunicatul de presă era destul de direct. Ofițerii și soldații din Grupul de Bombardiere 509 dețineau un disc zburător. Detaliile rămâneau doar schițate, dar atât era de ajuns.

Walter Haut, intervievat după ani de zile, a spus că acest comunicat de presă fusese lansat întrucât Blanchard avea „un interes foarte sincer față de relația dintre bază și comunitate. Dacă se întâmpla vreun lucru neobișnuit sau despre care considera că societatea trebuia să afle, îmi telefona și-mi ordona să-l comunic. A procedat astfel de multe, multe ori.”

Haut a explicat că Blanchard îi spusese: „Jesse Marcel a adus ceva care arată ca un disc zburător sau o fărfurie zburătoare, ori părți din așa ceva. Scoate un comunicat de presă și spune că a fost descoperit într-o fermă de lângă Roswell, în apropiere de Corona. În genere, asta-i tot ce-ți spun. Jesse îl va lua și-l va duce la Fort Worth.”

Haut a indicat clar că Jesse A. Marcel și colonelul Blanchard considerau că găsiseră ceva foarte neobișnuit. A afirmat că după cum îi spusese Marcel, „era ceva cum nu mai văzuse niciodată și nu credea că provenea de pe planeta asta. Aveam încredere în cunoștințele lui. Vorbea foarte sincer. După părerea lui, erau niște materiale care nu fuseseră făcute, extrase, construite sau fabricate pe acest Pământ”.

Blanchard, în calitate de comandant al Grupului, trebuia să știe tot ceea ce știa și Marcel. N-ar fi ordonat comunicatul de presă, dacă nu l-ar fi socotit justificat. Dacă Marcel se lăsase cumva indus în eroare de niște resturi banale culese în împrejurări ieșite din comun, Blanchard sau un alt membru al statului său major le-ar fi putut identifica. Fără îndoială, înainte de a anunța lumea că aveau o fărfurie zburătoare, s-ar fi asigurat că nu putea fi explicată pe căi clasice.³

„Imediat ce a ajuns la Fort Worth, a devenit balon meteorologic”, a continuat Haut.

„La o adică, bănuiesc că au dat drumul unui zvon despre cât de proști eram... faptul că fusese lansat de aici (din Roswell), de la bază, că exista un detașament care venise de la Holloman (de fapt, era vorba de Aerodromul Militar

Alamogordo, New Mexico) și lansase balonul de aici, pentru a capta vânturile care băteau în direcția aceea.”

Haut, înarmat cu comunicatul ordonat de Blanchard și-a făcut rondul. În 1947, redactor-șef al ziarului *Roswell Morning Dispatch* era Art McQuiddy, care și-a amintit că Haut intrase în biroul lui pe la amiază. Spre deosebire de unii dintre martorii contactați, McQuiddy a spus: „Îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat în ziua aceea. Era cam ora amiezei, iar Walter a adus un comunicat de presă. Trecuse deja pe la unul dintre posturile radio, eu am făcut scandal că umbla cu favoritisme, iar el a spus că în oraș existau doar patru mijloace de informare și le vizita cu rândul.

După ce a ajuns Haut la mine, n-au trecut zece minute și au început să sune telefoanele. Nu m-am mai desprins de telefon până spre seară. Am primit apeluri de la Londra și Paris, din Roma și Hong Kong, pe care mi le amintesc și acum.”

McQuiddy a spus că *Roswell Morning Dispatch* era un ziar de dimineață și, înainte de a ieși la vânzare, povestea avea să fi murit. „Povestea a murit, literalmente, la fel de repede pe cât începuse.”

Redactorul a vorbit despre clasarea comunicatului, „care pentru mine era o povară în plus pe birou”. Există posibilitatea de a-l înainta totuși undeva. *Roswell Morning Dispatch* a fost vândut ziarului *Roswell Daily Record*, iar *Roswell Daily Record* s-a mutat din vechea clădire într-una nouă. O dată cu transportul tuturor dosarelor și documentelor, McQuiddy consideră că probabil comunicatul se rătăcise.

Adică, dacă încă îl mai aveau. McQuiddy a spus că parcă reținea cum venise în biroul lui un militar de la bază, pentru a lua înapoi comunicatul. Nu-și amintea prea mult, decât că, după părerea lui, le predase militarilor comunicatul de presă.

McQuiddy a spus că nu a apucat să-i ia nici un interviu lui Mac Brazel. Până a fost gata ediția de dimineață, fusese emis răspunsul cu balonul meteorologic. „S-a întâmplat foarte repede și, în materie de mass media, situația era foarte agitată. Apoi, totul a încetat la fel de brusc pe cât începuse. Pur și simplu, n-a mai fost nici un subiect de reportaj.”

În anii care au urmat, McQuiddy a avut ocazia să discute cu Blanchard despre prăbușire. Redactorul a afirmat că, după câte îi spusese Blanchard, au imbarcat epava într-un avion și au transportat-o la Fort Worth, de unde a fost expediată imediat la Wright Field.

McQuiddy a declarat că Jud Roberts lucrase la una din stațiile locale de radio, K.G.F.L., cea unde se prezentase mai întâi Walter Haut.

În timp ce McQuiddy răspundea la telefoane, în birou, Walt Whitmore sr., acționar majoritar al K.G.F.L. și un prieten de-al său, încercau să-l găsească pe Mac Brazel. Whitmore l-a găsit pe Brazel în Roswell, ducându-l la el acasă, pe West Second Avenue. Conform lui Roberts, Brazel a fost ținut acolo peste noapte, timp în care și-a înregistrat povestea pe bandă. Whitmore dorește un interviu în exclusivitate, acesta fiind motivul de la baza tuturor manevrelor. Era pe deplin conștient de telefoanele care soseau la Roswell de la agențiile de știri din întreaga lume. Brazel i-a spus totul.⁴

A doua zi dimineață, în 9 iulie, Whitmore și Roberts s-au hotărât să facă o călătorie până la locul prăbușirii, pentru a-l vedea cu ochii lor. Roberts avea să spună că nu s-au putut apropia, căci militarii înconjuraseră perimetrul.

S-au întors la Roswell. Armata era nemulțumită de dispariția lui Brazel și îl căutau. În cele din urmă, Whitman l-a predat pe Brazel militarilor. Cam în acea perioadă a început să primească telefoane de la Washington, D.C. În conformitate cu Roberts, senatorul de New Mexico, Dennis

Chavez a telefonat pentru a le spune să nu difuzeze înregistrarea. Dacă o făceau, aveau să-și piardă licența.

În timp ce presa din Roswell era redusă la tăcere, generalul de brigadă Roger Ramey făcea tot posibilul pentru a opri povestea în Fort Worth. Avionul de la Roswell fusese expediat deja, iar în Fort Worth se aflau oameni interesați de venirea lui.

În iulie 1947, J. Bond Johnson era reporter angajat la *Fort Worth Star Telegram*. El a spus că vestea sosirii avionului se transmisese prin firul A.P. Tocmai intrase în birou, întrucât lucra ca reporter de noapte cu poliția și era fotograf de rezervă. Redactorul șef, Cullen Greene, l-a întrebat dacă avea la el aparatul, un Speed-Graphic, iar când Johnson a răspuns că da, i-a cerut să se prezinte la biroul generalului de brigadă Ramey. Redactorul l-a mai anunțat și că aveau o fărfurie zburătoare, pe care o aduceau de la Roswell.

Johnson a ajuns la bază. Paznicul de la poartă era pregătit, știind că venea și unde trebuia să se ducă. Intrând în biroul lui Ramey, Johnson a văzut resturile întinse pe jos. Nu erau impresionante, doar câteva bucăți ca folia de aluminiu, bețe de balsa și cauciuc ars care împutea biroul. „Oricum, nu era decât o grămadă de gunoaie.”⁵

„Avea un cabinet mare, așa cum au majoritatea (generalilor). Și s-a apropiat, iar eu l-am pozat uitându-se la ele, stând pe vine, lângă obiecte.”

Johnson a făcut patru fotografii. Două îl reprezentau pe Ramey singur, iar două pe colonelul Thomas J. DuBose (șeful de stat-major al lui Ramey), așezat pe un scaun, privind resturile. Conform lui Johnson, a discutat cu generalul Ramey timp de cincisprezece minute, după care a plecat la ziar. Ramey răspândea deja zvonul că resturile de la Roswell nu reprezentau decât un balon meteorologic. I-a spus lui Johnson: „A, am aflat ce este și, știți, nu e decât un balon meteorologic.”

— Asta era, a continuat el. Am vorbit la redacție. Ziariștii au început să se agite. A.P. a trimis un transmițător electronic de fotografii. Toți doreau exclusivitate și nu luasem decât două filme.

Johnson a fost trimis imediat în camera obscură, să dezvolpeze filmul și să copieze pozitivele. Redactorul era atât de surescitat, încât l-a pus pe Johnson să aducă în redacție pozitivele ude.

Tehnicienii de la A.P. îl așteptau deja. Johnson a menționat că veniseră cu autobuzul de la Dallas. Acolo era instalat transmițătorul de fotografii.

Telefoanele din sala presei au sunat de asemenea. Johnson a afirmat că, dacă făcea mai multe fotografii, s-au îmbogățit. Toți doreau câte una, iar el nu realizase decât patru.

Și, între timp, se lansase povestea balonului meteorologic. În mod destul de interesant, materialul, așa cum apărea în fotografiile din biroul lui Ramey, nu corespundea deloc descrierilor făcute de cei aflați la locul accidentului sau care îl cercetaseră la Roswell.

Se vorbea despre o conferință de presă, apoi despre două, care avuseseră loc în biroul lui Ramey. Conform lui Marcel, reporterilor nu li s-a permis accesul în birou, ci au fost ținuți la ușă, de unde strigau întrebările. Johnson a spus că el fusese singurul reporter și nu-l chestionase decât pe Ramey. Marcel și-a relatat rapid povestea și a fost fotografiat cu balonul meteorologic, de către P.I.O.-ul bazei, fapt de la care e posibil să fi pornit confuzia. Când a ieșit, Johnson nu a văzut alți reporteri, însă nu era singurul civil prezent.

Irving Newton, ofițerul meteorolog, a spus că, atunci când a sosit el în biroul lui Ramey, îl așteptau zece-doisprezece oameni. Newton fusese singur în biroul său, când îl chemase un colonel. Cum Newton a refuzat să lase biroul pustiu, generalul de brigadă Ramey i-a dat telefon,

ordonându-i: „Mișcă-ncoace imediat. Ia o mașină, dacă trebuie, ia-o pe prima care are cheile în contact.”

Sosind, Newton a fost pus la curent de către un colonel, în hol. Nu-și mai amintea cine fusese, dar a spus că mesajul era clar. „Ofițerii ăștia de la Roswell cred că au găsit o farfurie zburătoare dar, după părerea generalului, e un balon meteorologic. Vrea să arunci o privire.”

Newton a intrat în biroul lui Ramey, unde a văzut balonul întins pe jos. În conformitate cu Newton, nu încăpea nici o îndoială: obiectul pe care-l vedea era un balon-întă Rawin.⁶

Newton a mai vorbit și despre prezența altor reporteri în încăpere. Stăteau retrași, la o parte din drum, urmărind ceea ce se întâmpla în fața lor. Johnson a spus că el era singurul reporter prezent, când a discutat cu Ramey. Ulterior, când au fost disponibili mai mulți reprezentanți ai presei, a fost chemat și Newton. Acesta a spus că se aflau acolo cinci sau șase reporteri, împreună cu Ramey, doi colonei și un maior, probabil cel care sosise de la Roswell.

După cum relatează Newton, reporterii nu au pus întrebări, iar Marcel a spus că nu i se permisesese să discute cu ei. Dar Marcel a indicat anumite porțiuni din balon și l-a întrebat pe Newton dacă era sigur că acele caracteristici se puteau găsi la baloanele normale. Newton a spus că, după părerea lui, Marcel încerca să salveze situația, pentru a nu părea un neghiob care nu putea face deosebirea între un balon și un obiect ieșit din comun.

După ce Newton a identificat balonul, Ramey i-a spus aghiotantului său, căpitanul Roy Showalter, să contramandeze zborul special. Newton a plecat cât a putut de repede, pentru că în biroul meteorologic nu rămăsese nimeni.

DuBose a subestimat declarațiile lui Newton. Conform lui DuBose, povestea balonului meteorologic era menită să-i alunge pe reporteri „de pe capul generalului”. Și, cu toate că Ramey, în fața ziariștilor, a ordonat contramandarea zbo-

rului special, acest lucru nu s-a întâmplat. De fapt, conform lui DuBose, generalul Clements McMullen i-a ordonat lui Ramey să mușamalizeze toată chestiunea. Doreau „să stingă focul“ cât se putea de repede.⁷

DuBose știa chiar mai mult. După cum spune el, niște resturi de la Roswell tranzitaseră Fort Worth „cu două, trei zile în urmă.“ DuBose primise un telefon de la generalul McMullen. El declară: „M-a sunat și mi-a spus că eram, că era vorba de niște elemente găsite pe pământ lângă Roswell, New Mexico... Resturile sau elementele urmau să fie puse într-un container convenabil, iar Blanchard trebuia să se asigure că erau predate... iar Al Clark, comandantul bazei de la Fort Worth, avea să le ia și să i le predea lui McMullen, la Washington. Nimeni și trebuie să sublinieze asta, nimeni nu avea voie să discute despre ele cu soțiile, eu cu Ramey, cu nimeni. În ceea ce ne privea pe noi, chestiunea era închisă.“

Aceste lucruri se întâmplaseră în ziua de sâmbătă, 6 iulie, după ce Brazel se dusesese la Roswell să discute cu șeriful. Materialele de la locul prăbușirii ajunseseră la Washington, după care, probabil, la Wright Field, unde existau instalații pentru testarea și analizarea lor.

DuBose s-a grăbit să sublinieze că balonul meteorologic „...era o diversiune. Toată partea cu balonul. Acea parte era o poveste pe care ni s-a spus s-o prezentăm publicului și presei și atâta tot.“

Dar ce s-a întâmplat cu zborul special de la Roswell la Wright Field, a cărui contramandare o ordonase Ramey în prezența reporterilor? Cercetătorul OZN Brad Sparks, acționând pe baza Actului Libertății de Informație, a reușit să obțină probe suplimentare asupra faptului că zborul special spre Wright Field nu fusese contramandat. Un document F.B.I. al biroului din Dallas, datat 8 iulie 1947, orele 18:17, spunea: „Disc și balon transportate la Wright Field cu un avion special, pentru examinare. Informații oferite acestui birou, datorită interesului național al cazului

și faptului că *National Broadcasting Company, Associated Press* și alții încearcă să difuzeze astăzi știri privind amplasamentul discului.”⁸

Reporterii nu au avut nici un moment ocazia să vadă adevăratele resturi. Marcel a spus că le adusese în biroul lui Ramey, unde generalul le-a examinat, hotărând apoi că dorea să vadă locul exact unde se prăbușise obiectul. Marcel și Ramey au plecat în sala hărților și, în lipsa lor, cineva a scos resturile, înlocuindu-le cu balonul meteorologic, cu mult timp înainte ca reporterilor să li se permită accesul în birou.⁹

După aceea, Ramey, într-o încercare de a „stinge focul”, se pare că a organizat o transmisie radio din biroul lui. A difuzat știrea că fărâșura zburătoare găsită la Roswell nu era decât un balon meteorologic. Reporterii de la radio erau prezenți, având balonul în față, când l-a identificat Newton și l-au auzit pe Ramey contramandând zborul.

Johnson, ziaristul, a spus că nu-l întâlnise niciodată pe Marcel. Singurii militari din birou erau Ramey și șeful său de stat-major. A făcut cele patru fotografii, două reprezentându-l pe Ramey cu balonul și două cu Ramey și colonelul DuBose. Johnson a afirmat că nici un alt reporter de la *Fort Worth Star-Telegram* nu s-a mai dus la bază, pentru că nu mai exista nici unul care să plece. Subiectul îi aparținea lui și, dacă ar fi avut loc o altă conferință de presă, el ar fi fost cel care să participe.

Întrucât au trecut mai mult de patruzeci de ani, succesiunea exactă a evenimentelor e greu de reconstituit. Pe baza mărturiilor individuale și a probelor fotografice, s-ar părea că Ramey, la ordinul lui McMullen din Washington, a plâsmuit la Fort Worth răspunsul cu balonul meteorologic. Pentru a întări valabilitatea acestei declarații, a cerut să i se aducă un balon în birou și ca Marcel să fie fotografiat împreună cu obiectul. S-au făcut două fotografii,

ambele de către maiorul Charles A. Cashon, ofițerul bazei pentru informațiile cu publicul.

Un mesaj telex bazat pe comunicatul de presă al lui Walter Haut a stârnit și mai mult interes. Cullen Greene l-a expedit pe J. Bond Johnson la bază, pentru a-i intervieva pe participanți. Sosind, lui Johnson i s-a permis să fotografieze balonul și să-l intervieveze pe Ramey. Marcel nu era prezent și nu a participat la acea întâlnire, după cum declară Johnson.

Ulterior, au sosit și alți reporteri. Cum presa continua să-l hăituiască, Ramey le-a acordat, fără tragere de inimă, un interviu. De astă dată, l-a chemat pe Irving Newton să identifice balonul. Marcel încă se mai afla la Fort Worth și era prezent în birou, dar primise ordin să nu vorbească.

De față cu reporterii, Ramey a ordonat contramandarea zborului special. Newton s-a întors în biroul meteorologic, iar Marcel a fost trimis înapoi la B.O.Q.

La un moment dat, fără ca nici de astă dată cronologia să fi fost refăcută clar, Ramey a vorbit la postul de radio W.B.A.P. În emisie, a oferit din nou explicația cu balonul meteorologic. Conform spuselor lui Ramey, ofițerii din Roswell se lăsaseră răpiți de emoția momentului și comiseră o greșeală nevinovată.

Reporterii din Fort Worth au acceptat această explicație. Ramey avusese bunăvoința de a le arăta epava, îl adusese pe expertul local pentru a o identifica, iar Marcel, omul de la care pornise totul, părea mulțumit de răspuns. Sau, mai degrabă, nu avea obiecții față de explicație.

De fapt, nu se întâmpla pentru prima oară, în acele câteva zile, ca vreo persoană să susțină că găsisese o farfurie zburătoare care reieșea ca fiind un balon meteorologic. Sherman Campbell din Circleville, Ohio, l-a anunțat pe șerif că găsisese, după opinia lui, soluția misterului discurilor zburătoare. Fotografia fiicei lui Campbell, ținând în mână un fragment, a fost publicată în toată țara, la data de 6 iulie

1947. E posibil ca această imagine să le fi sugerat militarilor povestea de acoperire. Deosebirea era că toți cei din Ohio au știut că era un balon meteorologic, când l-au văzut, câtă vreme, la Roswell, ofițerii nu au reușit să identifice epava.¹⁰

Atenția s-a îndreptat dinspre Fort Worth înapoi către Roswell. Reporterilor care telefonau din lumea întreagă li se spunea că Blanchard plecase în permisie.¹¹ Mac Brazel se afla în „custodie“ militară și, la data de 9 iulie, a fost dus la redacția ziarului *Roswell Daily Record*. A fost intervievat de reporterii gazetei și de doi oameni sosiți din Albuquerque.

Meteorologul local L.J. Guthrie a spus că era convins că așa-zisul disc găsit de Brazel aparținea serviciului meteorologic. Pe baza descrierilor pe care le auzise, avea certitudinea că făcea parte dintre cele „câteva stiluri (folosite) pentru a măsura viteza vântului în straturile superioare ale atmosferei și că unele dintre ele fuseseră concepute în formă triunghiulară, cu un disc-țintă radar atașat de ele.“¹²

Newton, aflat încă în Fort Worth, a fost citat ca declarând: „Le folosim fiindcă pot urca mult mai sus decât se poate vedea cu ochiul liber.“¹³

Armata însă nu terminase. Îl duseseră pe Brazel la redacția ziarului pentru un interviu, după care l-au transportat la K.G.F.L. pentru un altul. Frank Joyce, crainic și redactor de știri al postului, a anunțat că Brazel, însoțit de un număr de ofițeri militari, a sosit spre seară. În timp ce escorta aștepta afară, Brazel a intrat în camera de emisie și i-a prezentat lui Joyce o nouă variantă despre prăbușire.¹⁴

Joyce a afirmat că vorbise cu Brazel în timp ce acesta încă se mai afla în biroul șerifului Wilcox, sâmbătă, 6 iulie. Conform declarațiilor lui, îi telefonase șerifului pentru a afla dacă se întâmpla ceva interesant, iar Wilcox i-a predat receptorul lui Brazel. Joyce susține că a aflat povestea cu o zi înaintea tuturor celorlalți.

Acum, peste câteva zile, Brazel revenise, spunându-i o cu totul altă poveste. Conform lui Joyce, Brazel era pradă unei mari încordări. Își dădea bine seama că fermierul spunea niște lucruri în care nu credea.

Ziarele din toată țara au publicat explicația despre fărfulia de la Roswell. Până și cele care nu scriseseră despre captură își informau cititorii că discul găsit în New Mexico nu era decât un balon meteorologic. Fotografiiile, cele cu Ramey, cu Ramey și DuBose și cu Jesse A. Marcel au apărut peste tot. Resturile întinse pe podeaua biroului lui Ramey arătau exact ca ale unui balon meteorologic. Totul părea clar și indiscutabil. Militarii, atât cei din Roswell, cât și cei din Fort Worth, păreau să spună adevărul.

Reportajele despre fărfulii și subiecte înrudite au început să dispară din ziare. Explicațiile au prins să includă halucinațiile și iluziile optice. În ziua de 9 iulie, *Las Vegas Review Journal*, printre alte publicații, a anunțat că Armata și Marina începuseră să stopeze zvonurile despre fărfulii zburătoare.

În ceea ce privea presa mondială, fărfulia de la Roswell nu era nimic mai mult decât un balon meteorologic. Reporterii radio din Roswell, care discutaseră cu persoanele implicate, știau adevărul, dar fuseseră amenințați cu ridicarea licențelor de emisie.¹⁵ Li se spusese că, în clipa când și-ar fi terminat reportajele, dispăreau din eter. Nimeni nu a îndrăznit să sfideze această amenințare, mai ales când provenea de la delegația parlamentară a statului New Mexico la Washington, inclusiv puternicul senator Dennis Chavez.

Frank Joyce însă știa că povestea balonului meteorologic era o diversiune fabricată în pripă. Când s-a sfârșit cel de-al doilea interviu al său cu Brazel, fermierul a pornit spre ușă. După care, conform afirmațiilor lui Joyce, Brazel s-a întors spre el și i-a spus: „Frank, știi cum vorbeau despre

omuleți verzi?... Nu erau verzi“. Apoi, Brazel a deschis ușa și a plecat sub escortă militară.

6-12 iulie 1947: Zborurile

Resturile de la locul prăbușirii au fost aduse la Roswell de către Mac Brazel, în compartimentul din spate al mașinii decapotabile '42 a lui Marcel, cu jeep-ul și, în zilele următoare, cu diverse camioane. Primele materiale recuperate au fost mărunte, rezultând fie în urma exploziei care smulsese suprafața exterioară a navei, fie în urma spărturii care absorbise resturile din interior. Indiferent cum se întâmplase, câmpul cu resturi era plin de asemenea fragmente.

Primele rămășițe au fost expediate de la Roswell în ziua de duminică, 6 iulie, la ordinele generalului Clements McMullen. Erau unele dintre materialele pe care le adusese Brazel pentru a i le arăta șerifului. Conform colonelului (actualmente general) Thomas DuBose, acesta a primit un telefon de la Washington, la un moment dat între orele două și trei ale după-amiezei de 6 iulie și i s-a spus că oamenii de la Roswell găsiseră ceva pe pământ. „...resturile sau elementele urmau să fie plasate într-un container convenabil, iar Blanchard trebuia să se asigure că erau predate... iar Al Clark... avea să le ia și să i le predea lui McMullen.“

Când avionul de la Roswell a sosit la Fort Worth, atât DuBose cât și colonelul Alan B. Clark îl așteptau. DuBose a spus că a văzut containerul care conținea resturile. Conform spuselor lui, „am văzut numai containerul, acesta fiind o pungă de plastic care cântărea, așa spune, între cincisprezece și douăzeci de livre“. Era sigilată. (Un) sigiliu de plumb (se

afla) în jurul gurii și singura cale de a o deschide presupunea tăierea sigiliului”.

DuBose nu a vorbit cu pilotul avionului de la Roswell. Clark a luat punga de plastic și s-a îndreptat spre avionul B-26 de comandă. Acesta era aparatul cu care a transportat primele resturi la Washington, pentru ca McMullen și ceilalți să le poată examina.¹

Peste două zile, au fost expediate și alte rămășițe. Marcel, care le culesese pe cele mai multe, împreună cu agentul de contrainformații, a rămas la baza din Roswell. Marți, Blanchard i-a spus că în cursul aceleiași zile avea să plece la Cartierul General al *Eighth Air Force* din Fort Worth cu alte materiale. Acesta a fost al doilea dintre cele câteva zboruri de transport al resturilor.

Conform cu Robert Porter, un membru al echipajului de zbor, nu erau decât patru pachete mici. Verificaseră avionul, un B-26, după care o mașină de stat-major de la Clădirea 1034 adusese materialele pentru a le încărca în avion. Porter a spus că i-au predat lui materialele, prin sas. Cea mai mare dintre bucăți avea circa șaizeci-nouăzeci de centimetri lățime, cel mult zece grosime și era de formă triunghiulară. Celelalte trei pachete erau mari cam cât niște cutii de pantofi, dând senzația că ar fi fost goale.

După cum spune Porter, zborul fusese ordonat de către maiorul Ralph R. Taylor, ofițerul de operațiuni al Escadrilei 830. Echipajul de zbor era format din locotenent-colonelul Payne Jennings, pilot, cu locotenent-colonelul Robert Barrowclough pe locul bombardierului. Porter a rămas cu impresia că în avion erau și T.S.G.T. George Ades și T.S.G.T. William Cross și știa că mai venise și T.S.G.T. Sterling Bone și Jesse A. Marcel.

O dată ce pachetele au ajuns în avion, au fost puse în fundul compartimentului din față și Porter nu le-a mai putut vedea.

Când au aterizat pe Aerodromul Fort Worth, lui Porter și celorlalți subofițeri li s-a spus să rămână la avion, până a fost postată o santinelă. După aceea, li s-a permis să meargă la popotă ca să mănânce. Conform afirmațiilor lui, materialul a fost transferat într-un B-25 și expediat la Wright Field. Când au ajuns înapoi la avion, li s-a spus că materialele din B-29-ul lor nu erau decât un balon meteorologic. Apoi au zburat înapoi la Roswell.

După ce au ajuns la Fort Worth, Porter a pierdut din vedere materialele. N-a văzut când au fost încărcate în B-25, știind doar că, după transport, fuseseră scoase din avionul lui. Jesse A. Marcel le-a luat cu el la plecare, Marcel sau cineva din *Eighth Air Force* fiind cel care le-a încărcat în B-25.

Și oricum nu erau prea multe. Nici pe departe atâtea cât să corespundă cantității de resturi pe care o descrisese Marcel anterior. Numai atâtea materiale cât să facă povestea cu balonul meteorologic să pară plauzibilă. Categorie, insuficiente pentru a putea alcătui o navă spațială.

Dar zborul lui Porter nu a fost singurul. În zilele care au urmat, alte echipaje au transportat materiale de la Roswell. Căpitanul O.W. „Pappy“ Henderson a zburat la Wright Field cu un C-54 plin de resturi. A păstrat secretul zborului față de toată lumea, inclusiv soția lui, Sappho, până la începutul anilor '80. Atunci, după ce a văzut un articol într-un ziar de senzație, i-a spus: „Cred că nu mai e nevoie să țin secretul.“³

Henderson, care a murit în 1986, i-a spus lui Sappho că dorise să-i povestească despre acestea de ani de zile. Știa că farfuriile zburătoare erau adevărate, fiindcă el însuși pilotase un avion plin cu resturi până la Wright Field. Nu i-a spus decât că resturile erau ciudate. Destinația zborului fusese Dayton și retur. Femeia a spus că fusese un C-54.

Sappho Henderson a declarat că nu-i ceruse niciodată soțului ei amănunte. El îi spusese că materialele erau stranii,

fără însă a intra în detalii. De asemenea, articolul pe care-l văzuse, inclusiv descrierile corpurilor, era corect și i-a descris soției sale trupurile.

Henderson era membru al *First Air Transport Unit* care fusese repartizată la Aerodromul Roswell. Colonelul Jennings era comandantul adjunct al grupului și al bazei. Barrowclough era ofițerul executiv al bazei, iar Marcel era ofițerul de informații al grupului. Cu toții făceau parte din comandamentul Grupului de Bombardiere 509. Primul zbor cu materiale la Fort Worth fusese absolut deosebit, după cum pune în evidență componenta echipajului. În acel echipaj fuseseră repartizați prea mulți ofițeri superiori de la Roswell. Al doilea nu a mai fost atât de deosebit, dar a avut un regim înalt-confidențial. Ulterior, Henderson a spus că era un zbor de rutină, cu excepția caracterului confidențial.⁴

Henderson a păstrat secretul atât timp cât a considerat că i se ceruse, dar după ce informațiile au fost publicate, nu l-a deranjat să le împărtășească prietenilor. În 1982, la o reuniune a echipajului său de zbor din Al Doilea Război Mondial, le-a vorbit despre transportul resturilor unei nave spațiale de la Roswell. La reuniune, a menționat că pilotase avionul până la Wright Field și a pomenit despre trupuri. Din nou, datorită naturii povestirii, ascultătorii au fost sceptici, până și-au dat seama că Pappy vorbea serios. Apoi discuția a trecut la alte incidente OZN.⁵

Pappy a comentat și cu alte ocazii despre farfuriile zburătoare, spunându-le întotdeauna interlocutorilor că el credea în acestea, fiindcă atât de mulți alți piloți raportau că le văzuseră. N-a spart niciodată tăcerea cu privire la propriul său rol, până nu a văzut articolul.

Sappho își amintea că, în vreme ce locuiau la Roswell, Pappy stătea seara afară cu Mary Katherine, fiica lui, privind cerul. Când l-a întrebat ce făcea, i-a răspuns: „Mă uit după farfurii zburătoare. Sunt reale, să știi.”

Zborul lui Porter la Fort Worth cu câteva mostre de material și zborul special al lui Henderson la Wright Field nu au fost singurele. La fel ca Henderson, alți membri ai *First Transport* au fost implicați în transportul resturilor de la Roswell în alte locuri. În iulie 1947, Robert E. Smith era sergent în *First Air Transport*. Conform declarațiilor lui, a petrecut o zi întreagă încărcând avioane cu materiale culese de la locul catastrofei.

Într-un interviu recent, a vorbit despre scena întâmplată pe aerodrom, în dimineața zilei de 9 iulie 1947. „Am început dimineața, cam pe la ora opt, nouă, să zicem. Am impresia că a durat până aproape de ora patru, cu o pauză de masă. Motivul pentru care zic că a durat atât timp este acela că omul cu greutatea și nivelul cântărea fiecare ladă. Trebuia să contrabalanseze avionul.”

Lăzile erau făcute din placaj, având marginile căptușite cu fășii groase de doi centimetri. Erau late de un metru, doi, lungi de doi metri și jumătate, trei și înalte de un metru, unul și jumătate. Se aflau în număr mare și toate erau foarte ușoare. Problema nu consta în greutate, ci în volum. Smith a spus că unele dintre ele erau greu de mânuit, având doi metri înălțime și unu, unu și jumătate lățime.

După cum relatează el, lăzile erau însemnate, dar nu a reținut ce conțineau însemnele. Știa că erau top secret, iar în jurul hangarului unde lucrau erau postate câteva santinele înarmate.

Când Smith și oamenii lui au terminat, cele trei avioane au fost sigilate. Smith a spus că procedura cerea ca orice aparat care zbura spre Los Alamos să aterizeze mai întâi la Baza Aeriană Kirtland. „Pilotul cobora din avion, se ducea la biroul ops (operațiuni) al bazei și primea un plic sigilat. Era escortat până la ops și înapoi, de către membri M.P. Decola, după care trebuia să deschidă plicul, pentru a citi codul de trecere. Existau acolo trei coduri. Aveam trei poziții la care să răspundem. La un moment dat, am avut un

pilot lipsit de experiență care s-a poticnit la unul dintre codurile de trecere, așa că au tras spre noi focuri de avertisment și a trebuit să ne întoarcem la Kirtland. Securitatea era extrem de strictă. Aș presupune că avioanele au decolat, s-au oprit la Kirtland și au primit codurile de trecere pentru a-și continua drumul. Tot ce știu e că au plecat și au lipsit mai mult de o zi.”

Câteva aspecte însă necesită clarificări. Dacă lăzile erau sigilate, de unde știa ce conțineau? Niște lăzi ușoare încărcate într-un C-54 sub pază armată pot fi interesante, dar asta nu dovedește că aveau înăuntru resturile culese de la locul accidentului.

Smith și câțiva dintre ceilalți sergenți au discutat despre natura încărcăturii, în timp ce încărcau nava. Smith a spus: „Vorbeam despre conținutul lăzilor, una, alta și el (un alt N.C.O.) a spus: «A, mai știți povestea cu OZN-ul? Sau, mai degrabă, cu fărfurii zburătoare.» Așa le ziceam atunci. Am crezut că glumea, dar el ne-a dat să pipăim o bucată, apoi a băgat-o la loc în buzunar. După aceea, am mai stat puțin de vorbă și ne-a zis că fusese acolo să ajute la curățenie. Nu s-a gândit că avea importanță dacă lua și el o bucățică.

Nu era decât o bucată mică de metal sau folie sau ce-o fi fost. Destul de mică pentru a încăpea într-un buzunar. Cred că a luat-o doar ca amintire.

Semăna cu o folie, dar era puțin mai rigidă decât foliile pe care le avem acum. De fapt, eu lucrând cu metalele, am fost intrigat, fiindcă puteai s-o mototolești, iar ea se întindea la loc, fără să mai păstreze nici o zbârcitură. Sigur că n-am apucat să ne uităm prea atenți la ea, căci era vorba să fie top secret. El doar a scos-o repede și ne-a lăsat să punem mâna pe ea, una alta, în timp ce ceilalți făceau altceva.”

Explicând cum putuse omul să obțină bucată, Smith a spus: „Știu că erau destul de multe, iar ei au pornit peste câmpie, la câțiva metri distanță unul de altul și au mers tot

așa, adunând bucățile. Le încăreau în roabe și chestii din-
astea și le duceau la punctul de pază.”

Smith a afirmat că bucățile erau ambalate în lăzi la bază,
în alt loc. Bănuia că materialele fuseseră depozitate în partea
estică a unității, lângă bazinul pentru exerciții de salvare.
Smith a mai adăugat că hangarul nu avea poartă dublă. Era
diferit de celelalte fiindcă toate aveau porți duble, care se
puteau deschide ca să intre aer curat.

Cele trei zboruri, toate efectuate cu avioane C-54 din
First Air Transport, nu au fost ultimele cu decolare din
Roswell. Un om a spus că fusese implicat cu aparatul său
B-29 într-un zbor special. Avionul a zburat direct la Forth
Worth, a stat acolo doar atâta timp cât să se descarce lada și
s-a întors la Roswell. Jurnalul de bord arăta că întreaga călă-
torie nu durase nici două ore, având loc în ziua de 9 iulie
1947.

A existat și un zbor final, care a dus unele materiale din
New Mexico, precum și câțiva pasageri. Agenții de
contrainformații au sosit la Roswell cu o cursă specială, de
la Aerodromul Andrews, în ziua de 8 iulie. Acest zbor, de-
scris de locotenentul-colonelul Joe Briley, Frank Kaufman
și Lewis S. Rickett, a mai transportat și materiale din
Roswell, la înapoierea din Washington, D.C.

Conform mărturiei participanților, au avut loc câteva
zboruri cu resturi sau trupuri. Un avion a zburat la Fort
Worth, iar de acolo la Wright Field, un altul a zburat direct
la Wright Field, trei au zburat la Los Alamos, iar unul la
Andrews, în Washington.⁶ Dacă obiectul găsit de Mac
Brazel nu era decât un biet balon meteorologic, ar fi făcut
Armata o asemenea risipă de timp și efort pentru a trans-
porta bucăți din el prin toată țara? Dacă fusese un balon
meteo, nu l-ar fi aruncat imediat ce-și dăduseră seama ce
era? Dacă era un balon meteo, de ce s-au efectuat atâtea
zboruri, în condiții de securitate atât de stricte?

8 iulie 1947: Trupurile

În momentul când începe căutarea trupurilor, povestea se încurcă. Timp de ani de zile au circulat zvonuri despre cadavre de extraterestri din farfurii prăbușite, dar nimeni nu a oferit vreodată o probă a existenței lor. S-a vorbit chiar și despre suspensie crionică, la Baza Aeriană Wright-Patterson și s-au auzit zvonuri despre camere speciale, cu echipamente speciale, dintre care nici unele nu au putut fi confirmate.

Extensia logică a teoriei discului prăbușit era aceea că nava conținea și un echipaj de zbor. Deși doar puțini oameni au menționat vreodată că văzuseră cadavrele, au existat suficiente piste solide care să determine noi cercetări.

Conform versiunii actual acceptate, Grady L. „Barney“ Barnett și membrii unei echipe arheologice care l-au urmat la fața locului au văzut trupuri în vara lui 1947. Barnett, în timp ce lucra lângă Magdalena, pe câmpiile din San Agustin, a spus că găsisse epava unei nave în formă de disc și văzuse trupurile neînsufletește ale membrilor echipajului. Peste câteva minute sosiseră militarii, conduși de un ofițer cu părul roșcat, care i-au pus să jure, pe el și pe ceilalți arheologi, că vor păstra secretul. Arheologii n-au dezvăluit niciodată în public ceea ce văzuseră, iar Barnett nu le-a spus decât câtorva prieteni dintre cei mai apropiați.

Conform acestei versiuni a povestirii, Barnett a găsit epava în ziua de 3 iulie.¹ Dacă militarii ar fi găsit trupurile în 3 iulie și-ar fi dat seama că descoperiseră o navă extraterestră. Ținând seama de acest lucru și de cele cinci zile în care s-au făcut planuri, este îndoielnic că Blanchard i-ar fi spus lui Walter Haut să redacteze un comunicat de presă despre resturile găsite de Mac Brazel. Cu alte cuvinte,

diversiunea ar fi început în ziua de 3 iulie 1947, iar în ziarele din 8 iulie n-ar mai fi apărut nici un articol.

În iulie 1947, la Datil, Magdalena și în zona Câmpiei San Agustin din New Mexico, se afla un număr de oameni. Mulți dintre ei încă mai sunt în viață și nici unul nu-și amintește să fi circulat povești despre nave extraterestre și trupuri neînsuflețite.

Doctorul Herbert Dick, un arheolog care încă mai trăiește în New Mexico, lucra în apropierea unui loc numit Bat Cave, la marginea estică a Câmpiei San Agustin, în lunile iulie și august ale aceluși an. A spus că nu știa nimic despre alte grupuri de arheologi care să fi lucrat în vecinătate. A raportat că fusese chestionat în legătură cu asta, în urmă cu zece, cincisprezece ani, de altcineva, dar nu-și putuse aminti nimic nou, care să aducă lămuriri asupra prăbușirii.

Dick a spus că își amintea despre o femeie numită Francis Martin, care în 1947 locuia la Datil, New Mexico. Era patroana unui bar și toți cei ce lucrau pe câmpii poposeau în cele din urmă acolo. „Dacă era cineva care să știe ceva, ea ar fi fost aceea“, a spus Dick.

În 1990, Francis Martin avea nouăzeci și unu de ani, dar încă își mai amintea foarte bine vara anului 1947. Conform afirmațiilor ei, în apropierea orașului Datil nu s-a întâmplat nimic de genul unei prăbușiri, de orice fel. A confirmat că toți oamenii care lucrau lângă Câmpia San Agustin treceau pe la barul ei și era la curent cu tot ce se întâmpla.

După cum spune Francis Martin, nu a venit nici un militar și nici nu s-a văzut prin zonă vreun vehicul militar. Și nici străini n-au apărut nicăieri. Chiar dacă străinii nu intraseră în bar, cei care locuiau sau lucrau în zonă i-ar fi

văzut. Ea ar fi auzit, de la localnici cel puțin, despre un lucru atât de extraordinar ca prăbușirea unui disc zburător.

Acest lucru părea să elimine categoric posibilitatea unei a doua prăbușiri, lângă Magdalena, dar există și o altă dovadă, mai șocantă. Ruth Barnett, soția lui Barney, ținea un jurnal zilnic. Conform acestui document, Barney a petrecut ziua de 3 iulie 1947 în birou. Nu a avut timp să ajungă pe câmp, să găsească un disc zburător prăbușit și să se întoarcă acasă.

Acest lucru, desigur, nu elimină posibilitatea unei a doua prăbușiri. Cercetările sugerează că a doua prăbușire nu a avut loc lângă Magdalena, ci mult mai aproape de primul loc, la doar trei-patru kilometri distanță. Iar trupurile nu au fost găsite în ziua de 3 iulie, ci spre seara zilei de 8.

Mac Brazel fusese ridicat de agenții de contrainformații la data de 8 iulie.² A fost dus la Roswell, unde s-a organizat o recunoaștere aeriană. Întrucât ținutul din jurul casei Brazel nu conține multe semne de reper, cei nefamiliarizați cu el se pot rătăci în câteva minute. Fiecare pârâu, fiecare vale, fiecare canion arată exact ca oricare altul. Se spera ca Brazel să poată îndruma echipele de la sol spre orice resturi depistate din aer.

Prima cercetare aeriană a descoperit locul unei a doua prăbușiri, la circa patru kilometri de prima. Acolo a luat nava contact cu solul și s-au găsit trupurile.

Dar, înainte ca militarii de la sol să poată fi dirijați spre noul loc, Barney Barnett și arheologii au găsit epava. Referirile la Câmpia San Agustin și Magdalena fuseseră inexacte.

Conform cu L.W. „Vern“ Maltais, Barney Barnett i-a spus peste câțiva ani că văzuse trupurile unor ființe de pe altă planetă. Erau trei sau patru, toate îmbrăcate în costume gri dintr-o bucată, fără nimic în genul unor nasturi, copci sau fermoare. Erau niște ființe scunde, înalte de un metru și

douăzeci-cincizeci de centimetri, cu capete mari, în formă de pară, trupuri mici și membre subțiri.

Maltais a spus că Barnett nu-i descrisese niciodată amănunțit obiectul, spunând doar că era metalic, de culoare gri-mată și „de o mărime apreciabilă”. Barnett a afirmat că părea să fi „plesnit”. Era înfipt lângă un povârniș, iar în jur nu existau resturi împrăștiate. Dar, dat fiind că lângă navă se aflau trupurile, atenția lui Barnett a fost atrasă spre acestea. Era destul de aproape ca să le atingă, dacă ar fi vrut.

La câteva momente după ce găsisse trupurile, a apărut un mic grup de oameni. Barnett a spus că erau arheologi care lucrau în zonă. Au văzut și ei trupurile și nava dar, înainte de a putea cineva să facă ceva, au apărut militarii.

Barnett n-a aflat niciodată cine sau de unde erau arheologii. N-a apucat să discute cu ei. Militarii i-au prevenit pe toți că ceea ce văzuseră făcea parte dintr-un proiect secret și că aveau datoria patriotică de a ține pentru ei înșiși tot ce aflaseră. Apoi au fost escortați de la locul prăbușirii.

Însemnările din ziua de 8 iulie 1947 din jurnalul lui Ruth Barnett arată că Barney se aflase în zona Pie Town, de cealaltă parte a Câmpiei San Agustin – la fel de departe de casa din Socorro a lui Barnett ca și locul propriu-zis al prăbușirii de lângă Corona. Conform jurnalului, Barnett a ajuns acasă pe la ora 20:30. Se pune întrebarea: datorită ordinelor primite de la ofițeri, a făcut oare Barnett referire la Pie Town fiindcă se afla atât de departe? Își acoperea urmele, indicând că se aflase la peste patru sute cincizeci de kilometri de locul prăbușirii? În ziua de 8 iulie, s-a aflat de fapt în Comitatul Lincoln?

După plecarea civililor, militarii au adus camioane și câteva zeci de oameni, pentru a degaja locul. Trupurile au fost încărcate în bena unui camion, unde se aflau câteva blocuri mari de gheață. Pe la apusul soarelui, sergentul Melvin E. Brown și un alt soldat au fost urcați în camion,

având ordin să nu se uite sub prelată. Brown n-a putut rezista ispitei și, de îndată ce superiorii săi s-au îndepărtat, a tras prelata la o parte. Sub ea, a văzut trupurile.

La fel ca Barnett, Brown le-a descris ca fiind mai mici decât niște ființe omenești. A spus că aveau pielea de o culoare galben-portocalie, dar acesta ar fi putut fi un efect al iluminării sau descompunerii. Pielea semăna cu aceea a șopârelor, în sensul că era lucioasă și îmbrobonată, dar nu solzoasă.

Brown însă nu a fost singurul care a raportat prezența unor trupuri la locul prăbușirii. Căpitanul Darwin E. Rasmussen, ofițerul de operațiuni al Grupului de Bombardiere 718 (component al Grupului 509), le-a spus membrilor de familie că la Roswell fuseseră găsite patru trupuri. Elaine Vegh, verișoara lui Rasmussen, a indicat că îl auzise pe Rasmussen spunându-i tatălui ei că n-avea nici o îndoială privind realitatea farfuriilor zburătoare, întrucât ajutasé la recuperarea trupurilor dintr-una care se prăbușise.

De îndată ce au fost încărcate în camion, trupurile au fost transportate de la locul accidentului la Aerodromul Roswell, unde au fost duse în spitalul unității. În tot timpul drumului, Brown și celălalt soldat au rămas în camion. O dată ajunși acolo, Brown a primit liber, iar trupurile au fost introduse în clădire.³

La scurt timp după sosirea trupurilor la bază, a sosit și un medic legist de la Roswell, Glenn Dennis. Toată după-amiaza, medicii de la bază au telefonat la morgă, punând întrebări despre tehnicile de conservare: „Asta ce efect are asupra sistemului circulator? Ce efect are așa ceva asupra țesuturilor?” Medicii militari i-au spus legistului că trupurile stătuseră în prerie timp de câteva zile, poate chiar o săptămână.

Legistul a subliniat faptul că medicii militari îl sunaseră în repetate rânduri, punând de fiecare dată alte întrebări. A descris unele tehnici de îmbălsămare, dar i s-a spus că nu

asta doreau să știe. Îi interesa mai mult cel mai potrivit mod de a deplasa morții. Conform medicului legist, implicația era că aveau de-a face cu niște oameni decedați într-o catastrofă aviatică.

După cum declară legistul, i s-a spus că existau trei victime. Două dintre ele fuseseră mutilate în prăbușire, dar cealaltă rămăsese într-o stare destul de bună. Ofițerii de la bază doreau să știe dacă le puteau transporta pe toate trei într-o singură ladă, închisă ermetic.

Documentele datând din vremea aceea însă demonstrează că n-a murit nici un membru din personalul Aerodromului Roswell. Arhiva unității pentru luna iulie 1947 dovedește că în spital nu s-a înregistrat nici un deces.

Medicului legist însă i se spusese că erau victime. Legistul, bănuind că se prăbușise un avion, a urcat în mașina morgii și s-a deplasat la unitate. A fost lăsat să intre, căci fusese de multe ori acolo în probleme oficiale și era cunoscut. La spital, a parcat lângă una dintre ambulanțele militare de tip vechi, la rampa din spate.

A coborât din mașină și a urcat rampa. În capătul acesteia stăteau doi membri M.P., privind într-o ambulanță cu portierele din spate deschise. Înăuntrul acesteia medicul a văzut niște resturi metalice pe care nu le-a recunoscut. Nu arătau ca materialele găsite de obicei în urma unei prăbușiri de avion.

În spital l-a întâmpinat un alt M.P., care l-a întrebat ce căuta acolo. Legistul i-a spus cine era, iar agentul l-a lăsat să treacă, crezând că îl convocase cineva din unitate.

În timp ce străbătea un coridor, legistul a fost văzut de o soră din spitalul unității. Femeia l-a întrebat cum intrase și i-a spus să plece dracului de-acolo. A adăugat: „Dumnezeule, nu mai scapi cu viață.”

Dennis nu i-a înțeles spaima neașteptată și i-a răspuns că poliția militară nu-l oprise. Sora continua să fie agitată și să-i spună să plece. Înainte de a apuca să răspundă, doi po-

lițiști militari l-au apucat de brațe, l-au ridicat de pe picioare și l-au cărat afară. A fost escortat în afara unității și urmărit până la locuința tatălui său.

A doua zi sora i-a explicat ce se întâmplase la spital. Sosiseră niște cadavre, exact așa cum bănuise Dennis, dar nu erau omenești. Nu știa ce erau, nici de unde proveneau.

A spus că erau mici, mai scunde decât un om adult. Și mâinile arătau altfel, având doar patru degete, cu cele două mijlocii mai lungi decât celelalte. Nu văzuse deget mare opozabil. A mai spus și că brațul avea o anatomie diferită. Osul dintre umăr și cot era mai scurt decât cel dintre cot și încheietura mâinii.

Capetele erau mai mari decât cele omenești. Aveau ochi mai mari, de formă concavă. Sora a afirmat că toate trăsăturile, ochii, nasul și urechile erau ușor concave.

A mai adăugat că trupurile erau foarte delicate. Aveau crani și oase extrem de fragile. Îi aminteau de mumiile pe care le văzuse în fotografii, subțiri, fusiforme și ragile.

A spus că trupurile stătuseră expuse intemperiilor și animalelor de pradă câteva zile. Nu prezentau nimic în genul unor organe sexuale, dar așa ceva nu i se părea anormal, în împrejurările date. A menționat că trupurile păreau să fi fost atacate de animale, țesuturile moi ale organelor genitale fiind de obicei primele zone distruse.

Femeia a mai declarat că, după aducerea la Roswell, trupurile fuseseră înghețate. Au fost închise în saci „mortuari” cauciucați și împachetate pentru transport într-o ladă cu capacul bătut în cuie, probabil datorită mirosului pe care îl emanau. Auzise că destinația finală era Wright Field și era sigură că finalmente acolo fuseseră trimise, însă după ce au părăsit spitalul le-a pierdut urma.

Pappy Henderson, căpitan în *First Air Transport Unit* detașat la Roswell, a văzut și el trupurile. Dat fiind scenariul, există doar un singur moment în care Henderson să le fi putut vedea și anume, la locul prăbușirii. Henderson,

în calitate de pilot, nu avea nici un motiv să se afle acolo, dar ca unul dintre cei mai demni de încredere ofițeri ai lui Blanchard, e logic să fi fost chemat de către acesta pentru a pilota unul dintre avioanele de recunoaștere. Pare plauzibil ca Henderson să fi văzut trupurile în timp ce zbura cu avionul pe deasupra și probabil a dirijat echipele de la sol spre al doilea loc.

Henderson i-a vorbit despre cadavre, în 1978, unui prieten apropiat și camarad de armată, dr. John Kromschroeder. Conform lui Kromschroeder, el și Henderson depăneau povești în timpul unei călătorii la pescuit. După câteva ore, Henderson i-a menționat că văzuse trupurile unor vizitatori extraterestri și rămășițele navei lor.

Kromschroeder a spus că Henderson era în mod vizibil nervos. După afirmațiile sale, lui Henderson nu-i plăcea să se afle în preajma morților sau a răniților și dorea să se îndepărteze de ei cât mai rapid posibil. Sursa l-a citat pe Henderson ca declarând: „Serios, n-am putut să mă uit la ei.“

Dar a văzut destul pentru a spune că erau „cam micuți“. Henderson a spus că fuseseră congelați și după părerea lui, în 1986, încă se mai aflau la Baza Aviatică Wright-Patterson.

Evident, Kromschroeder a dorit să afle mai mult. Henderson s-a mulțumit să repete descrierile, spunând apoi: „Pur și simplu nu pot să vorbesc despre asta.“

Kromschroeder, fiind de ani de zile bun prieten cu Henderson, a crezut povestea. A spus că Henderson era în mod clar stingherit când vorbea despre aceste lucruri. Nu-i spusese nici măcar soției sale, Sappho, datorită clasificării top secret a informațiilor. Henderson a vorbit numai fiindcă prietenul său era tot militar și înțelegea semnificația informațiilor și, restricțiile secretelor militare.⁴

Kromschroeder l-ar fi crezut pe Henderson chiar și dacă n-ar fi avut nici o dovadă a afirmațiilor lui. Peste circa un an

însă, în 1979, Henderson i-a arătat lui Kromschroeder o bucatică de metal, afirmând că provenea din navă. Kromschroeder studiasse ani de-a rândul metalele și metalurgia și nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Metalul, conform doctorului, era cenușiu, asemănător cu aluminiul, dar mai dur și mai rigid. Nu l-a putut îndoi, însă trebuia să fie atent, căci avea margini tăioase. Nu părea să aibă structură cristalină, Kromschroeder bazându-și această afirmație pe modul cum se rupsesse. Nu era sfâșiat.

Kromschroeder a mai spus că, după afirmațiile lui Henderson, metalul făcea parte din materialele mai ușoare ale învelișului navei. Atunci când era energizat adecvat, producea o iluminare perfectă, constând dintr-o lumină blândă, fără umbre.

Henderson, după ce a văzut un articol despre evenimentul de la Roswell, în 1982, i-a pomenit despre trupuri fiicei sale, Mary Katherine Groode. Ei i-a spus ceva mai mult, precizând că erau niște omuleți cenușii, cu ochi oblici și gură mică. Nu i-a spus cum ajunsese să vadă trupurile, ci doar că le văzuse.

Henderson a făcut o aluzie că trupurile se aflau la Baza Aviatică Wright-Patterson. Sora crezuse că aceasta era destinația finală. Nici Henderson și nici sora nu știau ce se întâmplase cu trupurile sau cu lada, după ce părăsise spitalul. Alții însă dețineau aceste informații. Conform lui Frank Kaufman, trupurile au fost sigilate în lada de lemn când încă se mai aflau la spital. La adăpostul întinericului, lada a fost încărcată în camionul acoperit și transportată până la un hangar din apropierea pistei. Acolo a fost descărcată și dusă înăuntru.

Kaufman a spus că în hangar erau postaji agenți M.P., iar asupra lăzii s-a fixat fasciculul unui reflector. A rămas acolo peste noapte.

Brown, care călătorise de la locul accidentului împreună cu cadavrele, a fost adăugat dispozitivului de gardă din afara

hangarului. În timp ce stătea de pază, ofițerul comandant al Escadrilei K din Grupul de Bombardiere 509, căpitanul John Martin, s-a apropiat și a spus: „Haide, Brownie, să aruncăm o privire înăuntru.”

Nu era nimic de văzut, în afara lăzii de lemn. Brown a spus că totul fusese ambalat pentru expedierea la Fort Worth. Martin și Brown au revenit afară.

Peste ani de zile, în perioada primei aselenizări a americanilor, Brown a spus familiei povestea prăbușirii de la Roswell. Au ezitat să-l creadă, dar și-au amintit cu toții că Brown le spusese să nu mai vorbească nimănui despre asta, fiindcă „tăticul ar avea necazuri”.

În 1986, când Brown se afla pe patul de moarte, fiica lui, Beverly Bean, a spus că Brown a vorbit pe larg despre Roswell. Insista, iar și iar, că „nu fusese doar un nenorocit de balon meteorologic”.

Soția lui Brown nu dorește nici acum să vorbească despre toate acestea și nici fiica lui cea mai mare. Amândouă se tem că ar avea efecte proaste asupra dosarului militar al lui Brown și că Armata ar putea trece la represalii.

Beverly Bean însă a dorit ca toată lumea să afle ce-i spusese tatăl ei pe patul de moarte. Văzuse trupurile. Le escortase până la Roswell și știa că obiectul nu fusese un balon meteorologic.⁵

Lada cu cadavrele a rămas peste noapte în hangar. Pe la amiaza zilei următoare, în 9 iulie, a fost încărcată într-un alt camion și dusă la groapa de bombe numărul unu, dintr-o zonă îndepărtată a unității.

Trupurile au rămas acolo încă două, trei ore. Apoi, conform unui martor care a solicitat anonimatul fiindcă se temea să nu-și piardă slujba, lada a fost îmbarcată într-un B-29, pentru a fi dusă la Fort Worth.

Conform declarațiilor martorului, membrii echipajului de zbor, din care făceau parte sublocotenentul Joe C. Shackelford, sublocotenentul Elmer L. Landry, C.P.L.

Thaddeus Love, S.S.G. Robert A. Slusher și P.F.C. Jesse M. Delozier se aflau pe poligonul de tir, după prânz. Cu toții auziseră zvonurile că într-o fermă de lângă Roswell se găsisse un disc zburător și câteva cadavre. Deși comunicatul de presă al lui Walter Haut apăruse deja în ziarul local, explicația dată de Ramey n-avea să fie publicată decât peste câteva ore. Au plecat din poligon, întorcându-se în zona escadrilei. Majoritatea celorlalte echipaje de zbor fuseseră deja trimise acasă pe ziua în curs, dar ofițerul de operațiuni pe escadrilă, Edgar Skelley, i-a spus comandantului aeronavei să-și țină echipajul pe loc fiindcă putea să urmeze un zbor special.

După ce s-a decis expedierea cadavrelor, echipajul s-a dus să pregătească avionul, un B-29, dar nu a beneficiat de timpul acordat în mod normal acestei sarcini. Au fost siliți s-o termine în mare grabă. Peste circa o oră, li s-a ordonat să ruleze până la „groapa” unde erau ținute în mod normal bombe. De astă dată, groapa era acoperită cu o prelată. Când prelata a fost dată la o parte, au văzut o ladă mare de lemn, depusă pe o platformă folosită la transportul încărcăturilor. A fost imbarcată în locașul bombelor, însoțită de o escortă compusă din șase membri ai poliției militare, un ofițer, doi sergenți și trei soldați. Toți erau înarmați cu .45-uri, iar un soldat avea o carabină M-1. În mod normal, nu zburau cu carabine, fiindcă armele se puteau încurca în cablurile de control. N-au scăpat nici un moment din ochi lada.

Înainte de decolare, ofițerii din echipaj s-au prezentat la baza de operațiuni, pentru informările și autorizațiile de zbor. Când s-au întors, nu i s-a permis decât bombardierului să privească în camera bombelor, pentru a se asigura că încărcătura era fixată corect. Inginerul de zbor și șeful echipajului nu erau preocupați de sarcină, întrucât li se spusese că lada nu cântărea mai mult de două mii cinci sute de kilograme și prin urmare nu era necesar balast în coada avionului.

„Toate caracteristicile acelui zbor au fost neobișnuite“, a declarat sursa. „Era o securitate atât de strictă, încât știam că lada nu conținea mobila generalului.“

A descris lada ca fiind confecționată din lemn, nevopsită și fără însemne. Avea cam un metru și jumătate înălțime, un metru și douăzeci lățime și cinci metri lungime, categoric suficient de mare pentru a conține cele trei sau patru trupuri recuperate de la locul prăbușirii.

Martorul a spus că după-amiaza era umedă și cețoasă și că abia așteptau să-și ia zborul. Li s-a ordonat să se mențină la trei mii de metri, nu la altitudinea obișnuită, de opt, zece mii de metri. Lada și escorta au rămas în compartimentul bombelor.

După cum afirmă Curt Platt, un membru al Grupului de Bombardiere 509, transportul de mărfuri și pasageri în camera bombelor nu era neobișnuit. Existau șine sau rasteluri care se puteau monta în compartiment, pentru transportul materialelor și al persoanelor. Întrucât camera bombelor nu era presurizată, trebuia să zboare mai jos de trei mii de metri. Conform afirmațiilor lui Platt, transportau frecvent oameni și obiecte în acest mod.

Avionul a zburat direct la Aerodromul Fort Worth. Acolo i-a așteptat un contingent de ofițeri din Fort Worth, inclusiv un om pe care bombardierul l-a recunoscut ca fiind medic legist. În conformitate cu bombardierul, învățaseră la aceeași școală și știa că fostul său coleg devenise legist.

O dată ce lada s-a descărcat, echipajul a primit ordin să se întoarcă imediat la Roswell. N-au stat deloc în Fort Worth. Au întors avionul pe pistă și au decolat. Bombardierul a spus echipajului că acum făceau cu toții „parte din istorie“, datorită încărcăturii pe care o transportaseră.

După ce a văzut un exemplar din anuarul Grupului 509, martorul a spus că, după părerea lui, la întoarcere îi însoțise și Jesse A. Marcel. Era sigur că se urcase în avion un ofițer

de informații. Robert Slusher, prezent și el, a confirmat această opinie.

Mai târziu, Jesse Marcel jr. a spus că-și amintea că tatăl său lipsise mai mult de douăzeci și patru de ore. Cu alte cuvinte, Marcel a zburat la Fort Worth, în 8 iulie, cu o parte din resturi și s-a întors în 9 iulie, cu avionul B-29 care transportase cadavrele.

Sursa, care încă mai păstrează jurnalele de bord, a confirmat data de 9 iulie. Zburase cu un B-29, cu numărul de pe coadă 7301, de la Roswell până în cealaltă parte a țării, la Fort Worth și înapoi. Timpul total de zbor fusese o oră și cincizeci și cinci de minute, inclusiv scurta perioadă în care stătuseră pe sol, la Fort Worth.

Conform tuturor relatărilor, o dată ce s-au descoperit trupurile, acestea nu au rămas în New Mexico decât câteva ore. Cu ajutorul martorilor, au fost urmărite de la locul prăbușirii, lângă Corona, New Mexico, până la Roswell și apoi la Fort Worth. Sora de la unitate a spus că destinația lor finală era Wright Field, în Dayton, Ohio. În acel punct se pare că au dispărut.

Iulie 1947 - prezent: Trupurile

Dacă au existat trupuri în lada încărcată la Roswell în avionul B-29, imediat ce au ajuns la Aerodromul Fort Worth au dispărut. S-a găsit o serie de martori care le-au dus de la locul prăbușirii la Roswell și apoi la Fort Worth. O dată cu sosirea trupurilor la Fort Worth însă succesiunea s-a întrerupt. Se presupune că trupurile, la fel ca o parte din resturi și-au continuat drumul spre Wright Field, însă asupra acestui lucru nu s-a găsit nici o probă concludentă.

De-a lungul anilor, s-au povestit multe despre prezența unor cadavre de extraterestri la Wright Field și s-a bănuir că erau trupurile găsite la Roswell. Len Stringfield, în cadrul cercetărilor sale, a identificat un număr de martori ai prezenței trupurilor la Baza Aeriană Wright-Patterson.¹

Una dintre persoanele ale căror rapoarte și-au croit drum până la Len Stringfield a fost Norma Gardner, angajată temporar la Wright-Patterson. În 1959 a ieșit la pensie pe motive de sănătate. Față de prieteni a făcut aluzii că știa mai mult despre situația cu „făfură zburătoare” decât i-ar fi convenit guvernului. Având autorizație *top security*, i se trasase sarcina de a înregistra toate materialele legate de OZN-uri, ceea ce includea și fragmente din interiorul unei nave care în trecut fuseseră aduse la unitate. Totul fusese fotografiat, etichetat și înregistrat și trebuia ca documentele să fie îndosariate de cineva. Norma Gardner a primit această misiune.

La un moment dat, a văzut două trupuri în curs de a fi transportate dintr-un loc în altul. Cadavrele fuseseră conservate într-un soi de soluție chimică. A spus că erau mici, de un metru douăzeci, un metru cincizeci înălțime, cu

capete mari și ochi oblici, fiind clar că nu erau de natură umană. În cadrul îndatoririlor ei de serviciu a dactilografiat și rapoartele de autopsie asupra lor.

Povestirea ei, relatată peste ani de zile, a fost ignorată de cercetători. În lipsa unor elemente de coroborare, nu exista nici un motiv ca relatarea Normei Gardner să fie acceptată. Acum însă având și rapoartele de la Roswell, a apărut posibilitatea coroborării. Barnett și Brown, printre alții, au confirmat găsirea trupurilor. Marcel și ceilalți au vorbit despre prăbușirea unui obiect din altă lume. Fiecare povestire, provenind din surse independente, a ajutat la confirmarea celei următoare.

Norma Gardner este importantă și dintr-un alt motiv. Ea se afla la Baza Aeriană Wright-Patterson. A fost una dintre primele surse care să confirme aducerea cadavrelor la bază. Acest lucru nu a dovedit că trupurile proveneau de la Roswell, dar le-a oferit anchetatorilor un punct de pornire.

Norma Gardner însă nu este singura sursă care a oferit informații privitoare la trupuri și amplasamentul acestora. De-a lungul anilor și alte persoane au insinuat cunoștințe aflate dintr-un cerc restrâns. Din nou, conform spuselor lui Len Stringfield, cineva i-a spus că participase la o conferință secretă, de înalt nivel, la Wright-Patterson și văzuse, într-o instalație subterană, un trup conservat prin congelare.

Sursa a descris cadavrul ca având brațe lungi, poziționate lateral. Era înalt de circa un metru și douăzeci, iar pielea feței părea netedă și cenușie. Avea ochii deschiși și nu se vedea nici urmă de păr.

Aceste date erau puține și în lipsa confirmării, aproape inutile, dar răspundeau totuși la întrebarea despre locul unde se aflau cadavrele. Mai sugerau și că trupurile nu fuseseră îngropate sau arse, ci erau conservate.

Truman Weaver, fost maior de aviație, a oferit câteva informații suplimentare. El le-a arătat cercetătorilor o scrisoare de la un prieten care susținea că lucrase pe aceeași

alee, vizavi de clădirea unde erau ținute trupurile. Sursa afirma că, în unele zile, peste alee plutea un miros puternic, iar când a întrebat i s-a spus că era fluid de îmbălsămare.

Un miros puternic de formaldehidă dus de vânt la Wright-Patterson nu este suficient pentru a sugera, măcar prezența unor cadavre de extraterestri. Sursa a continuat însă, explicând că șeful său, un om pe nume McAdams, i-a arătat un raport de uz intern care confirma zvonurile despre cadavrele și nava capturată.

Era o nouă piesă din puzzle, care oferea doar o mărunță confirmare. Raportul McAdams este, din păcate, la mână a doua, dar puținele detalii care se combină cu cele ale altor relatări, la prima mână, sprijină ipotezele.

O altă sursă, un electrician angajat la General Electric, a primit de lucru la Wright-Patterson. A fost dus într-o cameră frigorifică, unde plutea un miros puternic, neplăcut. În încăpere se afla un număr de lăzi la care erau cuplate cabluri electrice și furtunuri de aer. Sursa a reușit să strecoare o privire într-una din lăzi. Înăuntru, pe o lespede de marmură, se afla un trup neomenesc.

După ce și-a terminat treaba la Wright-Patterson, electricianul s-a întors acasă. A vorbit familiei despre mirosul înțepător din camera frigorifică. Fiica lui avea să declare mai târziu că, din câte își amintea, hainele tatălui ei se impregnaseră cu un miros puternic de amoniac.

Asemenea rapoarte oferă indicii despre amplasamentul trupurilor și, provenind din surse larg distanțate, fără a avea cunoștință despre alte rapoarte, sugerează că ar fi adevărate. Oamenii își relatează, pe cât de corect posibil, propriile experiențe.

Problema este că nici una dintre aceste povestiri nu stabilește legătura între evenimentele din Roswell și trupurile văzute la Wright-Patterson. John Timmerman, un cercetător care face parte din comitetul director al Centrului

de Studii OZN J. Allen Hynek din Chicago, pare să dețină o parte din materialul de legătură.

Timmerman are o expoziție OZN itinerantă, pe care o instalează în săli, școli și centre comerciale. Pe lângă prezentările de fotografii și alte materiale, Timmerman deține un mic casetofon și le cere celor care vizitează expoziția să-i împărtășească eventualele lor experiențe OZN.

În ziua de 13 ianuarie 1990, a înregistrat un scurt interviu cu un om care a refuzat să-și spună numele. Acesta a spus că știa ceva despre trupurile găsite la Roswell în 1947. Era informat că victimele catastrofei fuseseră duse la Wright Field. Sursa a mai spus că trupurile nu proveneau de pe planeta noastră. Lucrase cu un doctor care fusese implicat în cercetările medicale asupra morților.

Această dovadă în sine e aproape lipsită de orice valoare. O sursă anonimă care vorbește despre trupurile de la Wright-Patterson nu oferă nimic verificabil. Dar, când se cuplează cu celelalte rapoarte în care martori direcți au declarat ce văzuseră, totul devine convingător.

Este important, fiindcă sursa a spus că trupurile proveneau din prăbușirea de la Roswell și că au fost duse la Wright Field. Astfel se completează lanțul de probe. Veriga nu este puternică, decât când se adaugă celorlalte rapoarte care provin de la Wright-Patterson.

John G. Tiffany a spus că tatăl său fusese repartizat la Wright Field în vara anului 1947. Au sprijinit multe dintre activitățile Grupului de Bombardiere 509. De exemplu, construiseră rastelurile speciale de bombe, necesare pentru armele atomice. În perioada aceea nu le cunoșteau destinația – decât că erau necesare la 509.

La jumătatea anilor '50, a spus Tiffany, tatăl său a menționat pentru prima oară că făcuse parte dintr-un echipaj de zbor trimis de la Wright Field undeva în Texas. O dată aterizați, au preluat niște resturi și un container mare,

asemănător unui termos uriaș, toate fiind echipamente militare specializate.

Resturile erau foarte ușoare și dure. Tiffany a spus că aveau o suprafață sticloasă și toate încercările echipajului de a le zgâria, îndoi sau rupe au eșuat. După cum afirmă Tiffany, le-au ciocănit tot drumul până la Wright Field, fără a fi în stare să le afecteze cu ceva. Ulterior, când au auzit povestea cu balonul meteorologic, au râs cu toții de ridicolul acesteia.

Tiffany nu era sigur că tatăl său văzuse personal cadavrele sau auzise despre ele de la alții, totuși i le-a descris. Două erau intacte, iar unul fusese dezmembrat. Aveau piele și trăsături netede și toate trei purtau un soi de costume de zbor.

Tiffany a accentuat faptul că transportarea acelei încărcături a tulburat întregul echipaj. Cu toții aveau senzația că pur și simplu nu se puteau curăți. Nu puteau să „treacă peste mânguirea unor lucruri aflate mai presus de niște dispozitive străine“.

O dată sosiți la Wright Field, toate resturile pe care le aduseseră și enormul termos au fost încărcate în camioane. După ce mașinile au plecat, un ofițer de rang înalt a ordonat întregului echipaj să nu vorbească nimănui despre zbor. Li s-a spus: „Nu s-a întâmplat.“

Helen Watcher a declarat că, în vara anului 1947, era elevă la o școală de asistență medicală din Dayton, Ohio. Conform afirmațiilor ei, se afla în vizită la o prietenă, când soțul acesteia s-a întors acasă foarte agitat. Și-a chemat soția în dormitor și i-a spus, cu un glas ușor de auzit, că la bază se întâmplase ceva cu caracter top secret. Sosiseră cadavrele unor ființe extraterestre. Patru la număr. El făcuse parte dintre gărzile aflate la post când sosise avionul cu trupurile.

Asta a fost tot ce s-a spus. În vara anului 1947, la bază sosiseră patru trupuri. Încă o sugestie că trupurile recuperate la Roswell ajunseseră în Ohio.⁴

Problema cu aceste relatări este aceea că nici una dintre persoanele care le-au spus, excepție făcând Norma Gardner, nu au avut prea multe legături cu cadavrele. Le-au văzut în contextul altor îndatoriri și nu au avut ocazia să le examineze. Sau le-au zărit în condiții departe de a fi ideale. O sursă a trebuit să privească prin capacul de sticlă, plin de promoroacă, al unui congelator. Dar, chiar ținând seama de aceste probleme, oamenii au putut descrie, uneori amănunțit, ceea ce văzuseră.

Și au existat câteva persoane care au avut posibilitatea de a examina pe îndetele trupurile. Jesse Johnson, doctor în medicină, care se afla la Roswell în iulie 1947, era patologul bazei. Se bănuiește că a făcut unele studii preliminare, imediat ce au fost aduse trupurile la unitate. Alăturând informațiile adunate de Len Stringfield, se poate schița o descriere completă a trupurilor.

Conform medicului, cadavrele măsurau între un metru și un metru treizeci și cinci și cântăreau cam douăzeci de kilograme.

Aveau câte doi ochi mari, migdalați, fără pupile, situați sub o arcadă proeminentă. Ochii erau alungiți și păreau ușor oblici, conferind chipului o înfățișare orientală. Erau adânciți și distanțați, nu aveau pleoape, ci numai o vagă cută.

Capul era mare, conform standardelor omenești, ceea ce însemna că era disproporționat față de trup. În loc de urechi, aveau în părțile laterale câte o mică deschizătură. Nasul era nedistinct, aproape invizibil, constând doar dintr-o vagă protuberanță. Gura, mică, arăta ca o fantă fără buze. După cum spune medicul, gura nu funcționa ca mijloc de comunicare sau pentru alimentație. De fapt, gura părea să fie o adâncitură de genul unui rid, adâncă doar de vreo cinci centimetri. Capul părea lipsit de păr, numai cu un puf fin. Trupurile propriu-zise erau de asemenea fără păr.

Torsul era mic și subțire. Brațele, lungi și slabe, ajungeau până la genunchi. Partea de la umăr la cot era mai scurtă decât cea dintre cot și mână. Măinile aveau patru degete, fără deget mare opozabil, păreau a fi dotate în capete cu ventuze. Două degete se distingeau ca fiind mai lungi decât celelalte. Aceste date corespund cu descrierea făcută de sora din Roswell.

Picioarele erau scurte și subțiri. Aveau labele acoperite, deși o sursă spunea că le lipseau degetele. E posibil ca această impresie să se fi datorat unei membrane dintre degete, pe care au descris-o câteva surse.

Pielea, așa cum au subliniat toți cei care au văzut trupurile, nu era verde. Avea o culoare cenușiu-rozacee, deși lui Melvin Brown i s-a părut că era gălbuie. Textura ei era aspră, ca a pielii de animal. Examinată cu lupa, i se dezvăluia o structură reticulară.

Multe dintre surse vorbesc despre un miros pătrunzător, asociat trupurilor. Tiffany a spus că tatăl său avea senzația că nu se mai putea curăți. Sora de la Roswell a descris mirosul ca fiind atât de puternic, încât le provoca o stare de rău fizic.

Majoritatea surselor directe care au afirmat că văzuseră trupurile nu au avut ocazia să le vadă alcătuirea internă. Una dintre sursele lui Stringfield a văzut-o însă. A spus că nu aveau dinți și nici organe reproducătoare vizibile. Sora de la Roswell a declarat că acele țesuturi moi sunt cele dintâi atacate de către animalele de pradă, iar cadavrele aduse la Roswell prezentau semne de vătămare din partea animalelor.

În trupuri predomina un lichid incolor, însă fără celule sangvine roșii. Nu exista nici un indiciu al sistemului digestiv sau al traiectului gastro-intestinal superior, nici un canal intestinal sau alimentar inferior și nici regiune rectală.

Medicul a furnizat una dintre cele mai detaliate descrieri ale trupurilor. A avut ocazia să lucreze asupra lor și să le examineze. Le-a putut studia îndelung.

Există însă și alții care au avut experiențe directe, dar nu au văzut trupurile. Datorită muncii lor în cadrul armatei, aceștia au văzut dosare conținând însemnări despre prăbușiri și fotografii ale cadavrelor.

Unul dintre ei este un bărbat care a spus că lucra la N.O.R.A.D., în Colorado Springs. În cadrul computerizării unor fișiere, a ajuns la unul etichetat „U.S.A.A.F. (*United States Army Air Force*) Automatizări Timpurii“. Dosarul conținea date despre recuperarea câtorva trupuri mici, inclusiv fotografii ale acestora. Omul a spus că ființele erau scunde, nu mai mari de un metru, un metru și jumătate, cu capete mari.⁵

Toate acestea conduc la o singură concluzie. Trupurile au fost luate de la locul prăbușirii, împachetate în gheață la Roswell și expediate cu avionul la Fort Worth. Descărcate acolo din avion, au fost îmbarcate într-o altă aeronavă și transportate la Wright Field. O dată ajunse la destinație, au fost examinate, unul a fost autopsiat și toate au fost congelate pentru studiu, când aveau să evolueze tehnicile de expertiză genetică, cartografiere celulară și cercetare biologică.

Se mai află încă acolo? Posibil. Mai există încă? Categorie. Mostrele cu caracter unic nu se distrug.

Iulie 1947: Filiera Wright Field

Numeroase rapoarte sugerează că materialele recuperate de ofițerii și ceilalți oameni din Aerodromul Roswell au ajuns la Wright Field, în Dayton, Ohio. Aproape toți cei ce știau câte ceva despre trupuri au sugerat că destinația lor finală era la Wright Field. S-au prezentat dovezi, s-au găsit câțiva martori, dar probele erau încă departe de a fi concludente. În acel moment, a intervenit generalul de brigadă Arthur E. Exon.

Exon este un pilot cu 135 de misiuni de luptă și peste 300 de ore de zbor pe timp de război, în decursul celui de-Al Doilea Război Mondial. Avionul său a fost avariat grav de către o explozie a muniției și a fost nevoit să aterizeze forțat în teritoriul inamic. Capturat, a petrecut mai mult de un an în lagărele germane pentru prizonieri de război. A fost eliberat în aprilie 1945.¹

După război a urmat un curs de administrație industrială la Institutul de Tehnologie al Aviației și a fost repartizat la Comandamentul de Materiale Aeriene (A.M.C.), cu sediul la Baza Aeriană Wright-Patterson. (Este de reținut că Generalul Nathan F. Twining era comandantul A.M.C., care controla diverse funcții informative. Scrisoarea lui Twining din 23 septembrie 1947 a fost citată de mulți. Pe-atunci, Twining trăsese concluzia că discurile zburătoare erau reale.)²

În următorii câțiva ani, Exon a deținut felurite funcții, până la urmă, în 1955, ajungând la Pentagon, cu gradul de colonel. În 1960, a devenit șef al rachetelor balistice, răspunzător cu elaborearea sistemului N.A.T.O. de rachete balistice Jupiter, în Italia și Turcia. În iulie 1963, a părăsit

Europa pentru o misiune la Baza Aeriană Olmsted din Pennsylvania. În august 1964, a fost numit comandant al Bazei Aeriene Wright-Patterson. În 20 august 1965, a fost avansat general de brigadă.

Generalul Exon a avut o carieră militară cum nu se poate mai impresionantă. Ofițerii nu sunt promovați la ranguri de amiralitate (ofițeri generali) fără a-și fi dovedit competența. Cei care reușesc în timp ce sunt activi la datorie, avansarea nereprezentând o răsplată în momentul pensionării, constituie o foarte mică minoritate. Numai ofițerii de mare valoare ating privilegiul de a purta stele.

Generalul Exon, pe când era locotenent-colonel, a fost trimis la Wright Field în iulie 1947. Se afla acolo când au sosit resturile de la Roswell și a fost la curent cu recuperarea din New Mexico. Știa că se aduseseră, precum și unde fuseseră trimise. Câțiva dintre colegii săi au supus metalele unor teste, încercând să determine ce anume erau. Iar de la alți colegi a aflat că sosiseră trupurile în unitate. Totul, în iulie 1947.

Exon declară: „Am auzit că materialele soseau la Wright Field.” Testele s-au efectuat în diverse laboratoare. „Totul, de la analize chimice, probe de întindere, de compresiune, de flexare. Au fost aduse în laboratoarele noastre de evaluare a materialelor. Nu știu cum au sosit, dar băieții care le-au testat au spus că erau foarte neobișnuite.”

Exon a mai descris și materialele. „(Unele dintre ele) puteau fi rupte sau schimbate cu ușurință ... existau și alte părți, foarte subțiri, dar teribil de rezistente, care nu puteau fi îndoite nici cu ciocane grele. ... Erau flexibile într-un anume grad.”

În conformitate cu aprecierile lui Exon, „...unele dintre ele erau subțiri, dar dure ca dracu', iar altele aproape ca folia, dar rezistente. I-au nedumerit destul de rău.”

Șefii de laborator din Wright Field au organizat un „proiect special” pentru testarea materialelor. „Știau că

aveau în mâini ceva nou. Metalele și materialele le erau necunoscute tuturor celor cu care am stat de vorbă. Indiferent ce-or fi aflat, n-am auzit niciodată care au fost rezultatele. Câțiva băieți au crezut că poate erau rusești, dar consensul general era că obiectele proveneau din spațiu.“

Implicarea lui Exon nu s-a mărginit strict la Wright Field. A zburat până la locul accidentului. Și a confirmat unele dintre rapoartele comunicate în anii ulteriori.

„(Făcea parte) probabil din același accident, dar (erau) două locuri distincte. Unul, presupunând că obiectul, cum înțeleg eu, cum îmi amintesc că am survolat ulterior zona, că avaria vehiculului părea să se fi produs dinspre sud-est către nord-vest, dar e posibil și să se fi deplasat în direcția opusă, deși pare improbabil. Așa că, piesele găsite cel mai la nord-vest pe pământul fermei, acele piese erau în majoritate metalice.“

Întrebat despre trupuri, a răspuns: „Acela era un alt amplasament, unde... se pare că era corpul principal al astronavei... unde au spus că s-au găsit trupurile... toate au fost găsite, se pare, în afara navei propriu-zise, dar erau într-o stare destul de bună. Cu alte cuvinte, nu se sfărâmaseră prea rău.“

Când a fost întrebat dacă au ajuns la Wright Field, Exon a spus: „Așa sunt eu informat. Unul dintre ele însă a fost dus la o morgă... cred că, pe atunci, era în Denver. Însă cea mai sigură informație este că au fost aduse la Wright-Pat.“

Exon mai știa ceva și despre diversiunea care a început în 8 iulie 1947. Întrucât îl cunoștea pe Blanchard, a declarat: „Permisia lui Blanchard a fost un paravan. Datoria lui era să se ducă la fața locului și să facă o estimare a situației.“

Cu privire la diversiune, Exon a subliniat că pe vremea aceea nu existau baloane sau dispozitive meteorologice secrete. Explicația cu balonul era cusută cu ață albă. „Mult îi păsa lui Blanchard de un balon meteorologic“, a conchis Exon.

„Știu că în perioada când au avut loc observațiile, a ajuns la generalul Ramey... iar el, împreună cu oamenii de la Roswell au decis să schimbe povestea în timp ce se pregăteau de acțiune și transmiteau informația la Pentagon și președintelui.“

În conformitate cu declarațiile lui Exon, în clipa când au înțeles natura descoperirii, Ramey l-a alertat pe șeful de stat-major, Dwight Eisenhower. O dată ce informațiile au ajuns la Washington, Pentagonul a preluat controlul operațiunii. Oamenii de la Roswell au fost însărcinați cu curățirea fiindcă se aflau acolo, la fața locului, dar responsabilitatea curățirii a urcat pe tot lanțul de comandă, până la Pentagon și la Casa Albă.

Exon susține că o consecință a tuturor acestor lucruri a fost crearea unui comitet top secret care să studieze fenomenul descoperit la Roswell, un comitet de supervizare cu răspunderea de a proteja datele, de a controla accesul la ele și de a concepe studii pentru a fi exploatate. Era un grup mic de comandă, un grup secundar de ajutoare, asistenți și personal din primul grup și în sfârșit un al treilea nivel, unde se efectuau testele propriu-zise.

Exon era sigur că materialele sau cel puțin o parte din ele, încă mai erau depozitate la Wright-Patterson. Existau rapoarte, probabil arhivate în clădirea de Tehnologie Străină, care descriau tot ceea ce se aflase în ultimii patru-zeci și ceva de ani. Existau fotografiile arhivate, de la câmpul cu resturi și locul prăbușirii, ale trupurilor și autopsiilor. Puteau fi găsite toate datele necesare pentru a dovedi că evenimentul de la Roswell reprezenta prăbușirea unei nave spațiale extraterestre, dacă rapoartele erau difuzate vreodată.

Asemenea tuturor celor care fuseseră în iulie 1947 la locul catastrofei, care se găsiseră la Roswell în perioada recuperării sau care se aflaseră la Fort Worth când adusesse Marcel materialele, Exon era convins că era epava unei nave spațiale. Și nu una fabricată pe Pământ. „La Roswell a avut loc capturarea unei nave din spațiul cosmic.“

Iulie 1947: Arheologii

Nu au existat mulți martori ai descoperirii și ridicării cadavrelor. Accesul în acea porțiune a zonei prăbușirii a fost strict limitat. În timp ce câmpul cu resturi era literalmente plin de oameni însărcinați să-l curețe, cel de-al doilea loc era aproape pustiu.¹ Blanchard și-a dat seama de importanța acelei descoperiri și a dorit să păstreze maxima discreție posibilă. Cu cât ajungeau acolo mai puțini oameni, cu atât mai bine. Rămășițele în sine puteau fi explicate pe căi obișnuite. Metalul era metal, sârmele erau sârme, chiar dacă acele metale și fire păreau a fi extraordinare. Pentru trupuri nu puteau fi însă găsite explicații la fel de ușor.

Martorii oculari ai trupurilor au fost puțini și aproape cu toții erau personal militar, cu excepția lui Barney Barnett și a grupului de arheologi despre care Barnett susținea că sosiseră la scurt timp după el.

Problema cu arheologii ca martori era aceea că oamenii de știință interesați de istoria statului New Mexico susțineau că în zona localității Corona nu exista nimic de interes arheologic. Cea mai mare parte a statului era bogată în situri arheologice, însă în apropiere de Corona nu se afla nimic care să intereseze pe altcineva în afara vânzătorilor de suveniruri. Fermierii susțineau că pământurile lor nu i-ar interesa pe arheologi sub nici un motiv.

În perioada când se credea că o parte a navei se prăbușise lângă Magdalena, New Mexico, s-a aflat că o echipă de la Universitatea din Pennsylvania era posibil să fi fost în zonă, în vara anului 1947. Cercetările însă au demonstrat că, în iulie 1947, pe *Flats* nu lucra nimeni.²

Muzeul din New Mexico a declarat că două grupuri acționau în acel interval de timp în regiunea generală și că amândouă prezentaseră monografii despre munca lor. J.H. Kelly conducea una dintre acțiunile de săpături, dar când a fost contactat în legătură cu posibilitatea ca grupul ei să se fi aflat în zona centrală a statului New Mexico, a spus că în vara lui 1947 nu fusese acolo. De fapt, nici nu credea că fusese cineva atunci prin acele locuri.³

Celelalte excavații erau conduse de Donald Lehmer. Și numele său a fost comunicat tot de Muzeul din New Mexico. Răspundea de o scurtă monografie publicată în 1948. Donald Lehmer, din păcate, a murit.⁴

Toate eforturile de a da de urma arheologilor care ar recunoaște că fuseseră implicați au eșuat. Toți cei contactați au negat că ar ști ceva despre o prăbușire și că ar fi auzit vreodată de așa ceva. Câțiva n-au recunoscut nici măcar că au fost acolo, deși există dovezi în acest sens. La fel s-a întâmplat și cu câțiva dintre militari. Există dovezi că s-au aflat la Roswell și au fost implicați în unele aspecte ale recuperării, dar nu vor să recunoască. Tot ce spun e că trebuie să fie vorba de altcineva.

În octombrie 1989, Mary Ann Gardner, o soră care lucrase în pavilionul canceroșilor al Spitalului St. Petersburg din Florida, s-a prezentat să declare că putea ști ceva despre arheologi. Conform afirmațiilor ei, urmărirea emisiunea „Mistere nerezolvate“, a postului de televiziune N.B.C., când s-a transmis reportajul despre Roswell. A spus că s-a albit la față, în timp ce privea emisiunea, fiindcă auzise cu ani în urmă povestea navei extraterestre.

Tratase o pacientă în fază terminală, care susținea că făcuse parte din echipa de arheologi. Pacienta a spus că, la sfârșitul anilor '40, studentă fiind, fusese implicată în cercetarea unor situri din New Mexico. Muribunda a relatat apoi descoperirea epavei extraterestre și a trupurilor moarte ale echipajului.

Gardner, presupunând că povestea era un soi de fantezie provocată de droguri, nu i-a acordat prea mare atenție, nici n-a chestionat-o pe femeie în amănunt. De fapt, nici nu s-a mai gândit la asta, până la emisiunea „Mistere nerezolvate”, căci nu mai auzise nimic altceva despre respectivul subiect.⁵

O a doua sursă s-a dezvăluit tot prin intermediul emisiunii „Mistere nerezolvate”. La începutul anilor '70 Iris Foster locuia în regiunea orașului Taos. Ea a spus că probabil avea informații privind identitatea arheologilor. Pe vremea aceea, era patroana unei mici cafenele, iar un băiat cunoscut pe plan local sub porecla de Cactus Jack își făcuse obiceiul să-și bea adeseori cafeaua la ea. Cactus Jack era un căutător de ceramică veche, arheolog amator, care căuta artefacte indiene în deșert. În 1971, i-a spus lui Iris Foster că „fusesse acolo când s-a prăbușit nava spațială”.

Foster, pe care o interesa subiectul, a ascultat tot ce i-a povestit Cactus Jack. Omul a spus că văzuse „obiectul care era rotund, dar nu prea mare”. A văzut patru trupuri, despre care a afirmat că erau mici. Sângele lor, conform descrierii lui Cactus Jack, semăna cu smoala, gros și negru și le păta uniforme. Cactus Jack era convins că purtau uniforme argintii.⁶

Foster era sigură în privința datei, pentru că în perioada aceea avusese ea cafeneaua. Și se întâmplase cu mult timp înainte de-a se fi făcut publicitate în proporții semnificative despre farfurii prăbușite și trupuri ale membrilor echipajului. A adăugat că auzise zvonuri despre prăbușiri încă din copilărie. Deși la început toată lumea lua povestirile în serios, o dată cu trecerea anilor ajunseseră de râsul tuturor.

Alte confirmări despre arheologi au apărut în 15 februarie 1990. S-a prezentat o sursă la prima mână, care făcuse parte din echipa de arheologi, dar n-a vrut să-i fie citat numele, temându-se de repercusiuni pe plan profesional. Era convins că, dacă spunea povești despre farfurii

prăbușite și echipaje moarte, acestea se puteau întoarce împotriva lui.

Conform sursei, cercetau zona de la nord de Capitan Montains, în centrul statului New Mexico, în căutarea unor semne de locuință anterioară atât sosirii americanilor, cât și celei a spaniolilor. Tocmai mergeau cu mașina, când au trecut de un dâmb și au văzut ceva asemănător cu un avion prăbușit, fără aripi. Arăta ca un fuzelaj gros și era grav avariat. Nu se vedea nici urmă de turelă, hublouri sau sasuri și nu prezenta nici un fel de însemne.

Apropiindu-se de navă, au văzut trei trupuri. Unul, mai aproape de ei, se afla în starea cea mai bună. Era mic, cu cap mare și ochi imenși. Avea capul întors într-o parte, astfel că trăsăturile faciale erau greu de distins. Au văzut o gură, dar sursa nu-și amintește să fi văzut și nas. Purta un costum de zbor argintiu și avea un braț îndoit într-un unghi ciudat, ca și cum ar fi fost rupt.

Nu se afla de mult timp acolo, când a apărut un jeep cu soldați. Probabil că în jeep se afla și un ofițer, dar nu era sigur. Toți erau înarmați cu pistoale, iar unii aveau puști. Ofițerul le-a ordonat tuturor să se îndepărteze de navă, apoi le-a spus că era o problemă de securitate națională și le cerea, ba chiar le ordona, să nu spună nimănui ce văzuseră.

Martorul a afirmat că ofițerul accentuase aspectul securității naționale, după care le-a cerut numele și școala unde învățau. Le-a spus că, dacă vreunul dintre ei vorbea, își pierdeau bursele și n-aveau să mai primească nici o altă finanțare. Și-a exprimat foarte clar amenințările.

Apoi civilii au fost escortați în afara zonei. Arheologul a subliniat că fuseseră escortați, nu doar rugați să plece. Au fost duși până la cel mai apropiat drum, unde li s-a spus s-o ia spre est. Au depășit o mașină militară parcată pe marginea drumului, lângă care stăteau doi soldați.

Asta era tot ce știa, iar la alte întrebări a refuzat să răspundă. Totuși a mai spus că, după părerea lui, trebuia să

se afle cât mai multe informații, motiv pentru care se hotărâse să vorbească. Dorea ca toată lumea să știe că povestea era adevărată.

Așa cum sunt prezentate de surse – Foster, Barnett și arheologul – toate faptele corespund unei confruntări generale. Descrierile trupurilor, descrierile militarilor și cele al locului prăbușirii confirmă datele.

Deși arheologul nu a menționat nimic despre camioane, concentrându-se numai asupra jeep-ului cu ofițerul, acest lucru nu înseamnă că nu au sosit și camioanele. Înseamnă doar că el nu le-a pomenit.

Toate sursele menționează costumele argintii sau cenușii, pe care Foster le descria drept uniforme. Arheologul a menționat costume gri de zbor, iar costumele de zbor sunt uniforme. Cuvinte diferite, care înseamnă același lucru.

Este important de reținut că aceste povestiri nu se potrivesc exact. Dacă s-ar fi potrivit, s-ar putea argumenta că fiecare dintre surse citise literatura curentă despre Roswell sau cu toții văzuseră aceleași emisiuni. Dar variațiunile sugerează că martorii nu au fost instruiți de nimeni, din nici un motiv sau că ar fi fost influențați de mass-media. Ei nu fac decât să relateze niște experiențe, așa cum și le amintesc.

Aceste informații stabilesc încă o grupă de dovezi. Stabilesc un nou lot de martori, care nu au avut legătură cu activitățile militare din jurul celor două locuri. Mai important determină cât de puternice au fost amenințările guvernului. Aceste amenințări au redus oamenii la tăcere timp de peste patruzeci de ani.

Septembrie 1947: Rickett și LaPaz

În septembrie, la Roswell se lăsase liniștea. Activitatea care urmasa descoperirii și recuperării epavei și trupurilor fusese uitată aproape de toată lumea. Misiunile de zbor își redobândiseră întâietatea.¹ Dar mai rămăseseră unele lucruri de îndeplinit.

În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, doctorul Lincoln LaPaz, expert în meteoritică, lucrase pentru guvern. Colaborase la Proiectul Manhattan, studiasse matematică și astronomie. Datorită muncii la Proiectul Manhattan, deținea diverse autorizații de securitate, inclusiv la nivel top secret.

Fusese angajat pe post de consultant în timpul raidurilor cu baloane-bombă japoneze asupra Statelor Unite.² Sarcina sa era aceea de a-i ajuta pe militari să descopere o cale de a găsi rapid baloanele-bombă și a le distruge înainte de a apuca să producă pagube la sol. LaPaz fusese implicat în mai multe proiecte top secret în timpul războiului și nu exista nici un semn că vreuna din diversele sale autorizații își pierduse valabilitatea în cei doi ani trecuți de la sfârșitul războiului.³ Când Armata a avut nevoie de cineva care să efectueze o anchetă ulterioară asupra evenimentului de la Roswell, LaPaz a apărut ca varianta optimă. Se afla deja în New Mexico și deținea toate autorizațiile.

LaPaz avusese succes în găsirea meteoriților care ajungeau la sol.⁴ Putea intra în zonă, interviena mărtorii și, folosind hărți ale regiunii, cartografia traiectoria aparentă a obiectului. Dacă acesta nu arsesse, localiza punctul unde lovise pământul. În cazul evenimentului de la Roswell, putea lucra retrospectiv. Știa unde luase contact cu solul, acum trebuia să deducă traiectoria și viteza.

Rickett nu era singurul căruia îi venise ideea, dar LaPaz avea feluritele permisi și autorizații pentru a cerceta zona. Sediul C.I.C. le-a ordonat să trimită pe cineva, iar comandantul l-a propus pe Rickett. I s-a spus să-și împacheteze hainele și i s-a acordat atât timp cât era necesar. Dacă avea nevoie de bani, urma să telefoneze. I s-a ordonat să se ocupe de LaPaz, conducându-l pe la ferme, găsind spații de cazare și achitând călătoria.⁵

Conform declarațiilor lui Rickett, au pornit cu o mașină de stat-major, căutând fermieri și lucrători agricoli bătrâni, care puteau avea informații de interes. LaPaz își luase o hartă topografică, de care se foloseau pentru a-și marca înaintarea, uneori reîntorcându-se, vorbind cu fermieri și cowboys care nu auziseră în viața lor despre discuri sau farfurii zburătoare și rareori ajunseseră într-un oraș cu mai mult de două-trei mii de locuitori.

După cum spune Rickett, LaPaz vorbea curent spaniola. Mulți dintre fermierii din regiunile mai pustii ale statului erau mexicani, care știau prea puțin sau deloc engleza. LaPaz putea discuta cu ei ca un băștinaș.

Rickett a spus că vizitau barurile și-i întrebau pe consumatori dacă văzuseră ceva ciudat, lumini sau obiecte, în ultimele aproximativ șase luni. Cel mai adesea, găseau pe câte cineva care văzuse ceva ciudat, dar nu pomenise nimic despre asta prietenilor.

Conform unuia dintre fermieri, acesta văzuse o lumină care părea să fi aterizat momentan pe vârful unei coline. LaPaz a reținut informația, a combinat-o cu observațiile altor surse și și-a continuat investigația. Au găsit un punct de contact cu solul, în pădurea de pe culmea unui deal, exact așa cum le spusese bătrânul fermier. Nu știau dacă avea vreo legătură cu locul prăbușirii sau câmpul cu resturi. Rickett și LaPaz puteau vedea locul unde sosise obiectul sau obiectele sau ce o fi fost și retezase vârfurile copacilor.⁶

Au început apoi să lucreze sistematic. Continuându-și investigațiile, au depistat câțiva oameni care vorbeau despre două sau trei lumini deplasându-se împreună. Unii dintre ei au spus că luminile zburau în formație, cu viteză. Alții, mai aproape de Corona, susțineau că văzuseră una dintre lumini desprinzându-se din formație. Celelalte două o încercuiau.

Rickett a spus: „Cel mai probabil, aceea avea probleme. Poate i se defectase întâmplător sistemul de ghidare, atingând vârful unei coline și pierzând altitudine. Să tot fi fost la cincisprezece, douăzeci de mile distanță (de câmpul cu resturi).“

Găsiseră un alt punct de contact, mai aproape de câmpul cu resturi. Rickett a spus că era o zonă care arăta de parcă ar fi fost târât ceva pe pământ. L-au întrebat pe fermier cine ar fi putut să lase asemenea urme. Fermierul nu știa care fusese cauza.

Rickett și LaPaz au urmărit lumina cât au putut de departe. După părerea lui Rickett, acel obiect singuratic zburase cât de mult posibil, după care aterizase sau se prăbușise pe câmpul cu resturi. Bănuia că se autodistrusese. În loc de a exploda, obiectul nu făcuse decât să se dezintegreze, împrăștiind fragmentele mici de material.

Rickett însă nu l-a dus pe LaPaz în locul de impact cu solul. Au înconjurat zona, iar când au găsit un loc unde pământul se cristalizase, au descoperit acolo câteva resturi de tip folie.⁷

Conform celor declarate de Rickett, LaPaz considera că nava avariată, pe care probabil o urmăsea încă una sau două, întâi aterizase o dată. Echipajul încercase s-o repare. Când a părut că nava avea să zboare din nou, a decolat dar, cu acest prilej, s-a distrus. Probabil explodase, după cum presupuneau unii sau doar se dezintegrase, cum bănuia Rickett. A căzut cam la opt kilometri distanță, lunecând pe sol și lăsând resturile pe care avea să le găsească Mac Brazel. Mai târziu, partea principală a navei sau vreun soi de modul catapultabil

s-a prăbușit pe pământul fermei la circa trei-patru kilometri de câmpul cu resturi.

Rickett a scris un raport neoficial despre tot ce văzuseră și făcuseră el și LaPaz. Lui LaPaz, pe de altă parte, i s-a cerut să prezinte un raport oficial. Totul a ajuns la Kirtland și apoi la Washington.

Rickett însă l-a mai revăzut pe LaPaz. În timpul acelei discuții, desfășurate peste un an în Albuquerque, LaPaz a spus că, după părerea lui, nava nu conținea ocupanți. Era telecomandată. Aterizase câteva momente, cei ce o controlau încercând să opereze unele reparații de la distanță. Poate eșuaseră sau poate credeau că reușiseră. Oricum, au vrut s-o înalțe, s-o scoată de pe acel teren și, decolând, a fost distrusă. LaPaz era de părere că obiectul nu avea echipaj, fiind un fel de sondă extraterestră. În timpul acelui an el nu văzuse nimic care să-i schimbe opinia. (În mod interesant, ulterior LaPaz avea să devină consultant secret și membru onorific al A.P.R.O.)⁸

Conform afirmațiilor lui Rickett, n-au discutat aproape deloc despre posibilitatea ca sonda să fi avut echipaj. LaPaz era sigur că fusese telecomandată, iar această teorie îl mulțumea.

LaPaz nu i-a spus niciodată lui Rickett dacă aflase ceva cu privire la traiectorie sau viteză. Petrecuseră trei sau patru săptămâni circulând cu mașina prin New Mexico în căutarea răspunsurilor, dar, o dată cu înapoierea lui LaPaz la Albuquerque și apoi la Washington, s-a sfârșit totul. Cu excepția acelei unice și scurte conversații, Rickett n-a mai auzit de la LaPaz nimic pe această temă.

Partea a III-a

Investigația Centrului

J. Allen Hynek pentru

Studii OZN

1989: Investigația Centrului

J. Allen Hynek pentru Studii

OZN asupra recuperării

materialelor din prăbușirea

de la Roswell

Toamna, 1988

În zilele noastre nici un secret al guvernului nu pare să se afle în siguranță, iar catastrofa de la Roswell nu face excepție. Până când Stanton Friedman i-a câștigat încrederea maiorului Jesse A. Marcel, care s-a hotărât să-și dezvăluie rolul, majoritatea ufologilor acordaseră foarte puțin credit poveștilor cu „recuperări după prăbușiri” de OZN-uri, cu excepția lui Friedman și a lui Len Stringfield. Povestirea lui Marcel era atât de veridică, iar el era un martor atât de convingător, încât un număr de cercetători au decis că evenimentul de la Roswell merita o mai mare atenție.

Interesul în rândul cercetătorilor a crescut mult în anii '80, prăbușirea fiind discutată destul de frecvent atât în presa scrisă, cât și la radio și televiziune. Astfel stăteau lucrurile în toamna anului 1988, când în investigație s-a implicat C.U.F.O.S.*

Donald R. Schmitt, directorul Investigațiilor Speciale de la C.U.F.O.S., a aflat, contrar părerilor tuturor, că ancheta evenimentului de la Roswell era incompletă. Această surprinzătoare informație a fost adusă la cunoștința C.U.F.O.S. în mod întâmplător. Un asociat al C.U.F.O.S. din Chicago, preocupat de implicarea guvernului în investigațiile OZN, studiasse detaliile evenimentului de la Roswell așa cum fuseseră publicate și difuzate.” El a descoperit inadvertențe în cronologia evenimentelor, omisiuni derutante și comportamente aparent stranii din partea militarilor. A devenit clar că era necesară o investigație suplimentară. Anunțul lui Schmitt asupra disponibilității altor martori a apărut ca o veste binevenită.

Tot în toamna anului 1988, Schmitt a început să colaboreze îndeaproape cu Kevin D. Randle, fost pilot de elicopter și ofițer de informații în *Air Force*. Amândoi au fost inițial sceptici, dar și convinși că lângă Roswell se întâmplase ceva neobișnuit.

Pe măsură ce avansa ancheta C.U.F.O.S., s-au relevat rapid două lacune ale anterioarei investigații asupra cazului Roswell. Prima era aceea că numeroși martori oculari nu fuseseră chestionați sistematic sau în profunzime. A doua,

* - *Center for U.F.O. Studies* – Centrul de Studii O.Z.N. – (n.tr.).

- Datorită naturii complexe a investigației și întrucât uneori acționăm independent, am hotărât să folosim în narațiune persoana a treia, în locul persoanei întâi, uneori mai convențională. Sperăm că acest procedeu va ajuta cititorul să urmărească mai ușor diversele aspecte ale anchetei în curs de desfășurare – (n.a.).

era aceea că locul propriu-zis al prăbușirii nu fusese cercetat. C.U.F.O.S. a plănuit să remedieze ambele probleme.

La sfârșitul anului 1988, Schmitt și Randle au plănuit prima călătorie în New Mexico. Schmitt știa că trebuia să-și pregătească o relație în New Mexico și l-a ales pe Don Mitchell din Santa Fe. Mitchell avea să poată organiza unele întâlniri pe plan local și să le stea la dispoziție cu sfaturi pentru operațiunea din New Mexico.

În timpul călătoriei, discuțiile cu principalii martori aveau să le indice dacă merita să dea curs cazului. Unul dintre primii martori contactați a fost Bill Brazel. Acesta nu s-a grăbit să vorbească, sătul de numărul de oameni care-l interogaseră în trecut. Au mai fost organizate și întâlniri cu Frank Joyce, familia Proctor și alții.

Sosind la Albuquerque, Schmitt și Randle s-au întâlnit cu Mitchell. Mitchell vorbise cu Joyce, care îl intervievase pe Mac Brazel înainte ca Brazel să fi predat Armatei bucățile din navă și a-i fi dus pe militari la locul prăbușirii.

Au trebuit să fie amânate planurile de întâlnire cu Joyce. O dată cu contramandarea interviului, nu le-a mai rămas decât să facă drumul de trei sute de kilometri de la Albuquerque până în regiunea Roswell. De acolo au mers cu mașina până la Carrizozo, pentru a se întâlni cu Bill Brazel.

Primul lucru pe care l-a spus Bill Brazel a fost: „M-am gândit și m-am tot gândit și zău că nu știu ce v-aș putea spune, oameni buni.

Tatăl meu a găsit obiectul ăla, a continuat el, și mi-a spus câte ceva despre el. Nu mult... fiindcă Aviația i-a cerut să jure că nu va vorbi nimănui în amănunt despre el. Iar tatăl meu era genul de om care ajungea în mormânt fără să spună *niciodată* cuiva.

Mai târziu, am găsit și eu câteva bucățele. Și au venit cei de la Aviație... nu le-au confiscat. Pur și simplu m-au adus

în situația în care să le dau lor, că altfel le luau ei. Iar mie nu-mi foloseau la nimic și tata mi-a spus că depusese un jurământ că nu va povesti amănunțit nimănui. Mi-a spus că n-am nevoie să știu și probabil mi-e mai bine așa.”

Brazel a vorbit despre găsirea materialelor de către tatăl său și ceea ce făcuse acesta după descoperire:

– S-a dus acolo și le-a încărcat pe toate în camion. Le-a dus la clădirea fermei. Avea un jeep cu automacara. Și a încărcat complet atât cât încăpea în jeep-ul ăsta. Le-a ridicat și le-a pus înăuntru. Acuma, foarte probabil că așa a făcut, deși nu știu, când a ajuns la fermă poate că le-a dat jos pe toate și le-a împins sub un șopron. Cred foarte tare că a făcut asta ca să le dea jos din mașină, fiindcă folosea mașina. Mai pe urmă, s-a dus la Roswell. Nu le-a cărat pe toate până acolo, fiindcă a venit Aviația și le-a luat. Le-au dus cu o furgonetă sau o dubă, pe care au umplut-o complet. Cât de mult au putut căra.

– Erau maiorul Marcel și omul de la C.I.C., a spus Schmitt.

– Mda. maiorul Marcel și nu l-am cunoscut niciodată, dar numele e... mda, e omul care a vorbit cu tata.

– La cât timp după incident v-ați putut duce la ferma propriu-zisă? a întrebat Schmitt.

– M-am sculat într-o dimineață și pe vremea aia locuiam la Albuquerque. Am luat ziarul, m-am uitat în el și am văzut fotografia lui tata. [De fapt, ziarul conținea numai un articol despre Mac Brazel, fără nici o fotografie.] I-am spus lui Shirley (Brazel), ce naiba o mai fi făcut acum? Așa că am pornit spre fermă. Cred că era cu două, trei zile înainte ca tata să se-arate. Zic, în ce te-ai băgat și el zice, a, am găsit o chestie pe acolo. Se ținea după el presa din toată lumea. Zic, se pare că ești bogat și celebru sau oricum celebru. Zic, o să stau aici și am eu grijă de fermă, da' nu s-a întâmplat nimic, așa că m-am întors la Albuquerque să-mi văd de treburile.

Mi-ați pus o întrebare și asta-i prima oară când mă gândesc la ea. Știu că le-a cărat la fermă și aveam acolo niște hambare, iar el a băgat înăuntru camioneta în marșarier și a descărcat-o.

– Am auzit că într-un fel au fost implicați și niște vecini, a spus Randle. Nu știți absolut de nimeni în sensul ăsta?

– Probabil le-a spus că găsisse o grămadă de chestii. Acuma, poate să fi venit Floyd Proctor. Poate să fi venit. Poate să fi fost mai mulți care au venit și s-au uitat la chestiile-alea și tata n-a spus nimic. Când am vorbit eu cu el, îl luase deja Aviația sau Armata și n-a vrut să-mi mai spună mare lucru.

I-am pus câteva întrebări și mi-a spus câte ceva, normal. Dar dacă puneam prea multe întrebări, el atuncea zicea, mă rog, le-am zis că n-o să zic și nu-ți trebuie să știi. Așa era el.

– Tatăl dumneavoastră părea schimbat după ce a venit acasă? a întrebat Schmitt.

– În nici un fel.

– Atunci, știa ceva, dar nu putea vorbi, a conchis Schmitt.

– Tatăl meu știa o mulțime de lucruri despre care nu voia să vorbească. Poate că știa cine a furat mânzul, dar... nu știu cum să vă spun, oameni buni. Era un cowboy de western, ca pe vremuri. Nu vorbea prea mult. Filosofia lui în viață era că, dacă nu poți spune ceva bun despre cineva, atunci să nu spui nimic.

Mi-a fost cam greu să le explic astea tuturor oamenilor care m-au căutat în problema asta. Aș zice... o cucoană, o ziaristă de la El Paso și zice, adică vrei să spui că propriul dumitale tată nu ți-a spus. Zice, nu l-ai întrebat? Și eu zic, da doamnă, l-am întrebat. Dar și-a dat cuvântul la Aviație că n-o să vorbească în detaliu. Și zic, nu, nu mi-a spus. Zice, asta n-o cred. Atunci, ce m-ați mai căutat? I-am zis că jurase să nu vorbească și n-a vorbit.

– Ați găsit multe bucăți? a întrebat Randle.

– Cred că vreo... a, nu mai mult de o duzină și aș zice că opt. Doar niște bucățele diferite. Era vorba doar de trei genuri. Ceva de ordinul lemnului de balsa și ceva de ordinul firului de pescuit de calibru greu, monofilar și o bucățică de... nu era tocmai folie de aluminiu și nu era nici tocmai folie de plumb, dar de ordinul ăla era. O bucată mare cam cât degetele de la mână, cu margini zdrențuite.

– După ce a venit Aviația, ați mai fost pe-acolo să căutați și altceva? I-a întrebat Schmitt.

– A, da. De fiecare dată când am trecut pe-acolo, m-am uitat.

– Ați mai găsit ceva?

– Nu, niciodată n-am mai găsit altceva. Călărind, vezi mult mai bine decât când mergi pe jos. Pe jos, trebuie să te uiți unde pui piciorul. Călare, poți să te uiți bine. Ei, normal că eram curios. Chestia aia a lăsat acolo o urmă zdravănă. A trecut un an, doi, până să crească iarăși iarba și să se vindece.

Așa că am trecut pe-acolo, probabil cam o dată pe săptămână. Când călăream prin zona aia, ce naiba, mă tot uitam. De-asta am găsit bucățelele alea. Niciodată nu m-am dus chiar să caut câte ceva. Oricum nu credeam că merită. Dar numai din curiozitate și dacă vedeam ceva ce n-avea ce să caute acolo, descălecam și băgam obiectul în buzunarul pantalonilor. Puteam să-l țin și o săptămână până mai băgam mâna în buzunar.

– Tatăl dumneavoastră știa că adunați bucățile? a întrebat Schmitt.

– A, da. I le-am arătat. Zicea, a, mda și-asta-i dintre alea pe care le-am găsit eu.

– Dar nu v-a spus să păstrați tăcerea?

– La ce naiba folosește o bucățică mică? O bucățicuță de gunoi? Eram în Corona, la barul cu sală de biliard care-i un fel de loc de-ntâlnire al orașelului. Acolo se-adună toată lumea când vin în oraș. Toți mă întrebau... văzuseră cu toții

ziarele... și mă întrebau despre povestea aia. Eu le-am spus că adunasem câteva bucățele vechi și fragmente. Ei și ce erau? Zic, ce naiba, nu știu. Și uite-așa, na că vin militarii.

– În uniforme? a întrebat Randle.

– Mda. Nici acum nu-s tocmai sigur, da-s aproape convins că ofițerul cu comanda, Armstrong îl chema. Un tip foarte cumsecade. Ei și avea cu el și un sergent, care era și ăla de treabă. Și cred că mai erau și doi soldați. Au venit la fermă, au vorbit cu mine și au zis, înțelegem că tatăl dumitale a găsit balonul ăla meteorologic și eu zic, da. Și, zic eu, înțelegem că și dumneata ai găsit niște bucăți și resturi din el. Am o tabacheră unde țin câteva. Și ăla, cred că era căpitan, din câte-mi mai aduc amine, zice, ei, am vrea să le luăm cu noi. Zic, mă rog. El zâmbește și, zice, pe restul tatăl dumitale ni le-a predat nouă. Știi că a jurat să nu spună la nimeni. Zic, cine să știe mai bine, dacă nu eu. Ei, zice, am venit după bucățile și resturile alea. Eu am zâmbit, oarecum și, zic, e cam ca atunci când eram la Infanteria Marină. Vrem voluntari. Te vrem pe tine, pe tine și pe tine. Zic, OK, puteți să le luați. Eu n-am ce face cu ele.

Zice, cât de bine le-ai examinat? Zic, destul de bine ca să știu că nu știu ce-s. Zice, am prefera să nu vorbești prea mult despre asta. Și nici n-am vorbit. După aia, oamenii mă întrebau, iar eu ziceam doar, mă rog...

– Ați văzut vreodată pe vreunul dintre vecini pe câmp? l-a întrebat Schmitt.

– Pe nimeni, a răspuns Brazel. Din câte știu eu, singurii oameni care au fost acolo și s-au uitat erau de la Armată sau Aviație, care-or fi fost. Cred c-au venit acolo cu ceva soldați și au umblat și au pieptănat bine de tot zona. Dar, ca altcineva să mai fi trecut pe-acolo... Poate să fi trecut Floyd Proctor. Dar, din câte știu eu, n-a găsit nimic.

– Tatăl dumneavoastră era singurul căruia i-ați arătat bucățile pe care le-ați găsit?

– Mda. S-a uitat la ele și zice, mda, arată ca unele din drăciile pe care le-am găsit eu. De fapt, asta se-ntâmpla înainte ca monofilarul de pescuit să devină un articol popular și ăla-i singurul cu care le-aș putea compara. Acum, mai e și plasticul ăsta, fibrele optice. Poate să fi fost (așa ceva). Dar semăna mai mult cu nailonul de pescuit de calibru greu. Asta-i cea mai apropiată comparație pe care v-o pot oferi. Și mai erau și niște bucăți de lemn. Din-astea aveam mai multe.

– Lemn adevărat sau ceva asemănător cu lemnul?

– Nu, erau asemănătoare cu lemnul. Erau ca lemnul de balsa. Foarte ușor, de o culoare cam neutră, un fel de bej. Și nu le puteam rupe.

– Nu se îndoiu deloc? a întrebat Randle.

– Se flexau puțin. Cea mai lungă bucată pe care am găsit-o, de vreo șase degete, se flexa puțin. N-o puteam rupe și nici s-o zgârii cu briceagul. Singurul motiv pentru care am observat folia de tablă era că am luat chestia aia și am băgat-o în buzunar. Cum spuneam, am ținut-o acolo două, trei zile, iar când am scos-o și am băgat-o în cutie, întâmplător am observat că atunci când am băgat bucata aia de folie în cutie, a început să se desfacă și să se întindă. Atunci, m-am apucat să mă joc cu ea. Ciudată mai era. Înafară de asta, sunt singurele trei lucruri pe care le-am găsit. Bucata aia de lemn de balsa, puțină sârmă din-aia și niște folie de-aia.

– Avea marginile drepte? a întrebat Randle.

– Nu. Bucata pe care am găsit-o eu era zdrențuită. N-am putut-o rupe. Ce naiba, folie de tablă sau de plumb, era ușoară, dar n-o puteam rupe. N-am luat clești, nimic. Am încercat doar cu degetele. N-am căutat s-o tai cu cuțitul, dar am încercat să zgârii bucata aia de lemn. Nici măcar un pic de rumeguș n-am putut scoate de pe ea.

– Vreo variație de culoare? a întrebat Schmitt.

– Culoarea era aceeași la toate bucățile pe care le-am găsit. Era o culoare ștearsă.

– Aceeași pe ambele părți?

– Mda. Și, în legătură cu grosimea foliei de plumb. Mai groasă decât folia de tablă. Se putea îndoi. Se îndoaia cu-adevărat. O împătureauam, o încrețeam și, dacă o îndreptam la loc, nici o zbârcitură nu mai avea. Nimic. Se întindea și devenea la fel de netedă ca înainte. Nici o încrețitură, nimic.

– Fără să scoată nici un sunet.

– Nnț.

– Când o îndoiți, luneca în contact cu ea însăși? Exista fricțiune? Era netedă la atingere?

– Mda, din câte mai țin minte, era netedă. Nu m-a intrigat nimic dintre ele, până am descoperit folia și ce era în stare să facă. Atunci, am început să mă uit și la celelalte. N-a trecut mult, au venit ăia și au zis, auzi, îți luăm astea de pe cap.

– În decursul călătoriilor ulterioare pe câmp, ați mai găsit ceva? a întrebat Randle.

– Niciodată n-am mai găsit nimic. Nu, niciodată n-am găsit. Dar chestia aia, ce-o fi fost, a trebuit să cadă la pământ cu o forță *teribilă*, de-au mai rămas doar niște bucățele așa de mici. Dar eu n-am mai găsit niciodată nimic.

Rezultatul discuției a fost acela că Brazel a confirmat tot ceea ce auziseră Schmitt și Randle de la el sau despre el. Existau câteva discrepanțe minore în relatări, mici schimbări explicabile ținând seama de intervalele la care povestise. Acele mici nepotriviri sugerau o povestire spusă din amintirea unor fapte reale, mai degrabă decât o invenție repetată, pentru a-i convinge pe naivi că se întâmplase ceva neadevărat.

Schmitt, la întoarcerea din New Mexico, a informat comitetul C.U.F.O.S. din Chicago. Impresionat de raportul preliminar, Mark Rodeghier, directorul științific, a inițiat

planurile primelor excavații științifice la locul prăbușirii, din 1947 până în prezent.

Definirea locului propriu-zis al prăbușirii a durat zece luni de cercetări, inclusiv două călătorii la Corona, New Mexico. S-au organizat întâlniri cu oamenii de știință Carl Bebrich și Sue Ann Curtis, care lucrau într-un laborator important. Eforturile aveau să se concretizeze într-o expediție ulterioară în New Mexico.

Martie, 1989

Atât Schmitt, cât și Randle și-au dat seama, la scurt timp după prima vizită la Roswell, că mai aveau multe de făcut. Un martor le oferise o pistă spre legistul care pregătise pentru transport trupurile extraterestrilor. Bill Brazel le spusese căte ceva despre Tommy Tyree și familia Proctor. Știau că Walter Haut, P.I.O-ul de la Roswell din vara anului 1947, încă mai trăia, în orașul Roswell și nu reușiseră să discute cu Frank Joyce. Toate aceste probleme trebuia să fie rezolvate.

Întrucât aveau de lucru și în Albuquerque, cu prilejul următoarei deplasări, Randle a sosit cu o zi mai devreme. Era necesar să verifice și arhivele ziarelor. Aveau nevoie de copii ale tuturor articolelor publicate în ambele ziare din Albuquerque. Găsirea fotografiei lui Mac Brazel în ziar avea să le indice exact în ce zi citise Bill Brazel despre tatăl său, oferindu-le contextul temporal al întoarcerii lui la fermă.

Trebuia examinată și pista spre medicul legist. Conform unei surse din Roswell, legistul lucra în Albuquerque. N-ar fi trebuit să fie prea greu de găsit.

La bibliotecă, Randle a scos ziarele din Albuquerque și le-a parcurs rapid. N-a găsit nici o fotografie a lui Mac Brazel, ci doar un articol din 10 iulie, care îl identifica pe

Brazel drept omul ce găsisse balonul de la care pornise tot necazul. Asta l-a ajutat să completeze unele detalii.

În continuare, Randle a încercat să-i dea de urmă legistului. L-a găsit ușor pe omul identificat ca fiind medicul legist. Aici însă norocul l-a abandonat. Omul a negat că era el. Nu fusese niciodată legist și nici nu locuise în Roswell. Fusese la Roswell în vacanțe, însă mai mult nimic. Cineva le dăduse lui Schmitt și Randle informații false.

Prima zi în Albuquerque nu rezolvase nimic. Nici o fotografie a lui Mac Brazel în ziar pe care s-o fi văzut Bill, ci doar un articol pe care îl putuse citi. Apoi omul identificat drept medic legist nu fusese implicat. Aceasta era dezamăgirea cea mai mare. Dacă l-ar fi putut găsi și obțineau o declarație de martor ocular de la el, ar fi ajuns în posesia unor probe foarte convingătoare.

A doua zi Schmitt și Randle erau gata să discute cu Frank Joyce. De astă dată, acceptase să se întâlnească. Randle a luat cu el un magnetofon și l-a întrebat pe Joyce dacă era de acord ca discuția să fie înregistrată.

– Prefer să nu, a răspuns acesta.

Randle a închis aparatul, iar Schmitt a întrebat:

– Vă deranjează dacă facem însemnări?

– Nu.

Primul lucru pe care l-a făcut Joyce a fost să le arate un număr de documente, scrisori și un mesaj telex, pentru a-și acredita declarațiile. În vara anului 1947 lucrase la postul de radio K.G.F.L. din Roswell.

Apoi a despăturit o filă telex care conținea o întrebare de la sediul A.P. În ziua de 7 iulie 1947, ca răspuns la informațiile primite de la Roswell, se punea întrebarea: „Este aceeași fermă unde a fost tîmbălăul de săptămîna trecută?” Joyce nu avea nici o explicație pentru acest comentariu.

În continuare a explicat că după-amiază telefonase la biroul șerifului George A. Wilcox, pentru a afla dacă se

întâmplase ceva interesant. Conform cu Joyce, Wilcox n-a fost impresionat de istorisirea lui Brazel, însă i-a dat acestuia receptorul, spunându-i lui Joyce: „Uite ceva ce s-ar putea să îți se pară interesant.“

Wilcox, după cum susține Joyce, nu credea povestea, iar Brazel nu știa ce să facă. Joyce a propus să telefoneze la baza aeriană, întrucât Armata avea de-a face cu tot ceea ce zbura, iar ofițerii puteau ști ce găsisese Brazel.

Joyce a mai declarat că Brazel îi spusese totul la telefon dar, când i s-au cerut lămuriri, a răspuns:

– W.W. a murit și nu vreau să citez un mort.

A refuzat să răspundă la întrebări despre ceea ce găsisese Brazel, spunând numai că Brazel era în biroul șerifului, iar ideea de a telefona la Armată îi aparținuse lui Joyce.

A doua zi, după cum relatează Joyce, Walter Haut, P.I.O.-ul de la bază, a sosit la postul de radio cu un comunicat de presă. Joyce declară:

– Haut mi-a spus: „Îți dau o oră avans cu asta.“

După plecarea lui Haut, Joyce a luat comunicatul, l-a citit și i-a telefonat imediat lui Haut, spunându-i: „Walter, doar nu vrei s-o transmit așa cum e?“

Conform afirmațiilor lui Joyce, comunicatul conținea erori de procedură. Haut făcea declarații în numele eșalonului superior, fără a avea permisiunea. Walter Haut a răspuns că îl difuza la ordinul colonelului Blanchard.

Comunicatul a fost difuzat, iar Joyce declară că i-a telefonat un anume colonel Johnson de la Pentagon, urlând la el și pretinzând să afle cine naiba îi spusese să transmită comunicatul. Într-un târziu, Joyce a reușit să-l convingă pe Johnson că el nu mai era în armată, așa că Johnson n-avea ce-i face. Johnson a răspuns: „Ți-arăt eu ce-s în stare să-ți fac.“

După ce a primit telefonul, Joyce a hotărât că era bine să aibă niște dovezi că nu născocise el toată povestea. A găsit

comunicatul de presă pe care i-l dăduse Haut. I l-a arătat proprietarului postului, Walter Whitmore sr.

După cum spune Joyce, Brazel a sosit la postul radio în ziua de 9 iulie. Avea o nouă povestire despre descoperire, semnificativ diferită de cea pe care o spusese înainte de a fi discutat militarii cu el. Joyce susține că Brazel se afla sub imperiul unei mari agitații și a spus că urma să aibă mari greutăți dacă nu coopera.

În timpul celui de-al doilea interviu cu Brazel, Joyce a remarcat că în holul postului radio așteptau câțiva ofițeri. Aceștia n-au spus nimic și nu l-au însoțit pe Brazel în camera de emisie.

La plecare, afirmă Joyce, Brazel s-a întors spre el și a spus: „Știi că se vorbește despre omuleți verzi? Ei bine, nu erau verzi.” Cu aceste cuvinte, Brazel, înconjurat de ofițerii militari, a părăsit postul.

După ce toate acestea s-au sfârșit, Joyce afirmă că a venit cineva în redacție și a ridicat toate hârtiile care conțineau câte ceva despre eveniment. Au găsit totul, inclusiv duplicatele pe care Joyce încercase să le ascundă. Joyce susține că Jud Dixon, reprezentantul A.P. din Santa Fe, a raportat același lucru. Cineva ștergea urmele. Fișierele lui Dixon despre evenimentul de la Roswell dispăruseră.

Schmitt și Randle l-au mai chestionat pe Joyce încă douăzeci, treizeci de minute, revenind însă de-acum la aceleași subiecte. Joyce nu-și mai amintea nimic nou. l-au mulțumit și au părăsit toți trei camera de hotel. Joyce s-a întors la lucru. Schmitt și Randle au plecat spre Capitan, New Mexico, unde aveau întâlnire cu Bill Brazel. Brazel le promisese să-i ducă la locul prăbușirii.

În Capitan, l-au așteptat pe Bill Brazel într-o cafenea mică. După nici zece minute, Brazel a apărut cu mașina. Au urcat în partea din spate a camionetei lui și au pornit spre locul catastrofei, pe drumuri lăturalnice. Acestea erau prunduite și, în majoritate, bine întreținute. Existau câteva

locuri unde drumul se strica în așa hal, încât unui autoturism i-ar fi fost aproape imposibil să treacă, dar camioneta lui Brazel circula cu ușurință.

Pe drumul într-acolo, au aflat foarte puține lucruri despre evenimentele din iulie 1947, dar mai multe despre familia Brazel. Bill a confirmat că tatăl său locuia singur la fermă, restul familiei trăind în Tularosa, New Mexico. Casa unde stătea Mac Brazel nu avea curent electric, nici telefon. Ziarele soseau neregulat, iar în unele perioade nu ajungeau deloc.

După cum văzuseră în timpul primei călătorii în New Mexico, regiunea era pustie. Nu se vedeau semne reale de viață omenească. La orizont se afla un gard, mori de vânt răzlețe, dar pe măsură ce se aprofundau în vale, dispăreau și acestea. Pământul arăta la fel ca în urmă cu o sută, poate cu o mie de ani.

Acum Brazel conducea pe drumuri de țară care nu erau nimic mai mult decât niște fâgașuri adâncite peste pajiști. Comitatul înălțase câteva indicatoare rutiere, iar Brazel a spus că veneau periodic să niveleze din nou drumurile, uneori modificându-le, astfel că un drum care cu cinci ani în urmă dusesese într-un anume loc putea acum să nu mai existe.

Brazel a cotit de pe drum, pornind pe o cărare mai îngustă, prin prerie. Aceasta era o cale scobită de roțile vehiculelor. După ce trecea peste o colină, dispărea. Și-au continuat deplasarea peste terenul accidentat. Nu exista nici un drum până la locul prăbușirii, doar câmp deschis, pe care trăiau șerpi cu clopoței, cerbi, oi și vite.

Au ajuns la poalele unei coline. În fața lor se afla o vale îngustă, puțin adâncă, având în capăt o zonă stâncoasă, rotunjită. Celălalt capăt se lărgea treptat, până la a deveni doar panta unei pășuni spre o vale mai întinsă.

– Șanțul începea acolo și cobora în direcția aceea, a arătat Brazel.

Le-a descris șanțul ca mergând dinspre nord-vest către sud-est. Se părea că obiectul lovise solul și ricoșase, împrăștiind resturile pe câmp. Șanțul nu era foarte adânc, dar pe alocuri avea cam trei metri lățime. În total, avea o lungime de circa o sută șaptezeci de metri.

– Unde ați găsit resturile? a întrebat Schmitt.

Brazel a arătat în afara camionetei, răspunzând:

– Pe-acolo. Prin zona aceea.

Schmitt și Randle s-au dat jos din masina și au coborât în adâncitură. Priveau în jos, știind prea bine că probabil n-aveau să zărească nici un obiect metalic. Încă nu erau îngrijorați din pricina șerpilor. Era prea devreme în timpul anului și prea frig pentru șerpi.

Au ocolit o porțiune care cândva avea să devină un loc istoric. Acolo aflaseră pentru prima oară pământeni că nu erau singuri în univers. Că exista viață pe alte planete. Acela era locul unde sosise dovada și, dacă nu exista secretomania puterii, lumea ar fi putut să afle. Atitudinea față de călătoriile spațiale ar fi devenit alta. S-ar fi schimbat atitudinile față de un întreg număr de subiecte, dacă Armata și guvernul n-ar fi hotărât să ascundă adevărul.

Dar, în martie 1989, nu mai era nimic de văzut. Șanțul se acoperise cu vegetație, conform afirmațiilor lui Bill Brazel, în răstimp de doi ani. Materialele, folia de plumb, lemnul gen balsa și fibrele optice fuseseră strânse de militari. Nu exista nimic care să indice caracterul extraordinar al locului. Doar obișnuitele ierburi aspre, cactuși, plante de yucca și copaci Joshua.

S-au înapoiat la camionetă. Bill Brazel stătea la volan, așteptându-i.

– Nimic de văzut, a spus el.

Au revenit la Capitan, din nou pe drumuri lăturalnice. Brazel le-a arătat unele semne de reper, unele locuri unde se aflaseră case sau barăci, acum rămase abandonate.

În Capitan i-au mulțumit lui Bill pentru timpul pierdut și transportul la locul accidentului. El a răspuns:

– Dacă mai pot face ceva pentru voi, băieți, dați-mi un telefon.

În aceeași după-amiază, au aranjat o întâlnire cu Walter Haut, la Roswell. Ca ofițer pentru relații cu publicul, se aflase în situația de a ști multe despre cele întâmplate la bază în iulie 1947. Și Haut fusese acela care emisese celebra declarație care spunea că ofițerii din *Roswell Army Air Field* capturaseră o farfurie zburătoare.

S-au întâlnit cu Walter Haut la domiciliul său, într-o sâmbătă după-amiază. El i-a invitat în *living room*. Le-a cerut să-i dea drumul cu întrebările.

Primul lucru pe care l-a spus Walter a fost că putea rezuma tot ceea ce știa într-un singur cuvânt:

– Nimic.

Randle a început interviul oficial:

– Ați fost, în fine știm cu toții că erați P.I.O. la Roswell în momentul când s-a prăbușit obiectul.

– Da. Blanchard a spus că Jess Marcel adusese ceva care arăta ca un disc zburător, sau o farfurie zburătoare sau părți din așa ceva, a răspuns Haut. Am dat un comunicat de presă, spunând că fusese descoperit într-o fermă de lângă Roswell, în apropiere de Corona. În linii mari, asta-i tot ce vă pot spune. Jesse urma să-l ia și să-l ducă la Fort Worth.

– Deci, a fost programat să meargă la Fort Worth? a întrebat Randle.

– Marcel urma să-l urce într-un avion și să-l ducă la Fort Worth. Asta a fost după ce se uitaseră la el și toate celelalte. Eu n-am aflat decât, cred, când Jess se afla în drum spre pistă. Și cam asta-i tot. E tot ce știu. Cum v-am zis, v-aș fi putut spune toate astea și la telefon.

– Deci, Blanchard v-a telefonat, a reluat Randle și v-a spus: avem unul, trimite comunicatul de presă... nu l-ați întrebat dacă-l puteați vedea. Ați lansat doar comunicatul de

presă. A doua zi telefoanele au început să sune de mama focului și v-ați spus: mamă, celebru mai sunt sau ce?

– Eram destul de celebru și dacă dumneavoastră... toate astea s-au întâmplat în alte vremuri. La un moment dat, aveau servicii de reclamă care-ți trimiteau o carte poștală unde scria că o să-ți apară numele în cutare și cutare ziar și dacă ne trimiteți cincizeci de cenți, un dolar, cât o fi fost, vă expediem un exemplar al ziarului... Aveam două teancuri de cărți poștale atât de înalte (a indicat el înălțimea unui teanc cam de cincisprezece centimetri), din toată lumea. Nici măcar atâta minte n-am avut, să păstrez timbrele.

– Jesse Marcel v-a spus vreodată ceva despre obiect? a întrebat Schmitt.

– Nnț.

– L-ați văzut vreodată pe Mac Brazel?

– Nnț.

– Ați discutat vreodată problema cu Frank Joyce?

– Nnț.

– V-a telefonat după comunicatul de presă, înainte de a-l băga în emisie, ca să vă spună că nu vreți să-l transmite așa cum era?

– Nu.

– Atrăgându-vă atenția că era o greșeală..., a început Schmitt.

– Nu.

Haut a ezitat, apoi a spus:

– Sunt dezolat că vă răspund astfel, dar îmi puneți întrebări cu subînțeles.

– L-ați văzut pe Marcel după ce s-a întors de la Fort Worth?

– Mda. La o adică, îl vedeam destul de regulat. Locuia pe aceeași stradă, mai încolo. Dincolo de colț.

– Imediat după ce s-a întors? a precizat Schmitt.

– Nu. Cred că partea cea mai interesantă a întregii povești și pe-asta o puteți verifica ducându-vă la redacție și

consultând ziarele... (este) cronologia. Timp de două zile, a făcut prima pagină, apoi a dispărut. Povestea a murit extrem de repede.

– Mai ales după Fort Worth și generalul de brigadă Ramey, a comentat Schmitt.

– Mă rog, chiar și interesul local de aici. Nimeni nu m-a căutat, pe plan local, ca să-mi spună ceva despre asta. Sincer, nimănui nu-i păsa.

– Care era stare de spirit în unitate după ce s-a întors Marcel de la Fort Worth? a întrebat Randle. Vreau să spun, trebuie să fi prezentat un anumit interes, la plecarea lui spre Fort Worth.

– În esență, era un subiect mort. Iar când s-a declarat că fusese un balon meteorologic, asta a fost tot. O încurcaserăm. Nimic mai simplu. Bătrânul nu știa ce văzuse. Nu l-am întrebat niciodată pe Marcel și, cum spuneam, locuia pe aceeași stradă cu mine.

– De ce credeți că Blanchard s-a grăbit atât de tare să vă ordone să dați comunicatul? a întrebat Schmitt.

– Ar fi trebuit să-l cunoașteți. Avea... Încerc să mă gândesc cum să mă exprim. Avea un interes foarte sincer față de relația dintre bază și comunitate. Dacă se întâmpla ceva neobișnuit sau ceva despre care considera că trebuia să afle comunitatea, îmi telefona și spunea: anunță chestia asta. A făcut-o în multe, multe situații. Dacă se gândea la situații ca atunci când duci comunicatele în oraș, voia să nu te oprești la primul mijloc de informare și să le oferi tuturor de fiecare dată. Aveam *Morning Dispatch* pe Strada Principală, mai erau K.G.F.L. și K.S.W.S. și apoi *Record*. Voia să le vizităm alternativ, pentru ca nimeni să nu poată spune că manifestăm părtinire. Nu exista nici o preselectie. Și o știau cu toții. Dar, în esență, foarte rar l-am chestionat asupra vreunui comunicat. Cred... îmi spunea ceea ce trebuia să știu și dacă intram la apă, mă scotea el de-acolo. Așa că, asta e.

– Revăzând totul din perspectiva a patruzeci și doi de ani, ce credeți că au găsit? a întrebat Randle.

– O grămadă de materiale pe care Jess Marcel le-a dus la Fort Worth. Cred, de fapt, că au găsit ceva ce ei, de fapt și în ce voi spune trebuie să țin seama de ce mi-a spus Jess Marcel. Era ceva cum nu mai văzuse și considera că nu era de pe planeta noastră. Aveam încredere în cunoștințele lui. Considera că era ceva nefăcut, extras, construit sau fabricat nicăieri pe planeta asta. (Îmi) explica lucrurile... o bucăciță subțire, subțire ca hârtia de folie pe care n-o puteai arde, n-o puteai îndoi și nici tăia... Mi-a explicat o mulțime de chestii de-astea... pe-atunci, (ne-am spus) o Christoase, balon meteorologic, asta-i bună.

– Toată lumea a acceptat ideea că era un balon meteorologic, a spus Schmitt.

– Dacă e vorba pe-așa, cred că a fost un zvon pe care l-au lansat, despre cât de tâmpiți eram... faptul că s-a lansat de-aici, de la bază, că era un detașament care venise de la Holloman (Baza Aeriană, N.M.) și lansase balonul de-aici ca să capteze vânturile care suflau în direcția aia.

– În acea perioadă, ați fost la curent cu efortul propriu-zis de recuperare?

– Nu, n-am fost.

– Deci, în bază nu exista nici o activitate care să indice...

– Nimic cunoscut de persoanele de categorie medie. Să spunem puțin mai precis. Nu s-a menționat niciodată în vreo ședință de stat-major. Iar eu obișnuiam să particip la toate ședințele de stat-major.

– Iar asta era neobișnuit?

– A, cineva ar fi auzit de la altcineva. Se pare că totul a fost dat la fund când au aflat ce era de fapt.

– Deci, în materie de ședințe de stat-major, nu s-a menționat nimic despre reținerea lui Mac Brazel la bază? Despre interogarea lui? a întrebat Schmitt.

– A, am auzit că era aici, cred c-am auzit de la unul dintre celelalte mijloace de informare despre Walt Whitmore, că practic îl răpise. Walt era un ziarist de modă veche, veche de tot. Niciodată nu puteai ști dacă tot ce spunea era adevărat.

– Deci, nu ai auzit că Brazel fusese reținut un timp la bază, în regim celular, a spus Randle.

– Nu. Nu la bază. În oraș, da.

– Acasă la Whitmore?

– Păi, în oraș. Cred că se zvonea că Walt îl ducea din loc în loc. Asta-i o mare... e o poveste mult mai interesantă, când porți un om dintr-un loc în altul.

– Iar armata se ținea pe urmele lui. Mac Brazel a fost ținut în Roswell, se pare, timp de cinci sau șase zile. Cu autorizare militară, dar spuneți că nu a fost reținut la bază.

– Din câte știu eu. N-am aflat să fi fost la bază.

Haut a tăcut un moment, apoi a continuat:

– Sunt la fel ca nevastă-mea. Cred că s-a operat o gigantică mușamalizare a problemei. Cred că toate materialele astea sunt ascunse undeva. Singurul lucru pe care nu-l pot înțelege este cum, din toți oamenii și încep să vorbesc despre oameni... Știu că Jese Marcel nu s-a dus cu avionul ăla pilotându-l de unul singur. Trebuia să aibă copilot și echipaj. Nu cred că a existat vreunul dintre membrii aceia de echipaj care să fi făcut efortul de a încărca totul în avion. Șoferii de camioane, oameni ca... cei de la întreținere, iar când au ajuns la Forth Worth se implică și alții, iar la Wright Field sunt alții. În tot timpul ăsta, nimeni n-a furat nici o bucățică? Jese Marcel, asta o pot înțelege. El nu era genul care s-o făcă.

– Dar, a intervenit Randle, credeți că a existat vreun soi de mușamalizare?

– Cred că a fost o mușamalizare uriașă, a repetat Haut.

În acest punct, Schmitt și Randle își terminaseră întrebările și începeau să se repete. Trebuia să se întoarcă la

Albuquerque, până unde aveau un drum de peste trei sute de kilometri. Haut le-a spus că era bucuros să-i ajute în orice mod putea. Dacă mai aveau și alte întrebări, erau liberi să-i telefoneze. I-au mulțumit și au plecat.

Interludiu: primăvara, 1989

Se puteau face zeci de lucruri între călătoriile la Roswell și interviewarea martorilor. Acum, când reieșea că lângă Roswell nu se prăbușise doar un simplu balon meteorologic, Schmitt și Randle trebuia să înceapă refacerea urmei hârtiilor. Ziarul *Roswell Daily Record* din iulie 1947 avea să se numere printre sursele cercetate mai târziu. Găsirea documentelor Grupului de Bombardiere 509 putea fi de ajutor. Randle i-a spus lui Schmitt că militarii adoră vidul, iar în acest vid aruncă hârtii.

Grupul de Bombardiere 509 fusese staționat la *Roswell Army Air Field*. Spre sfârșitul anului 1947, denumirea a fost schimbată în *Walker* și, o dată cu crearea *Air Force*, a devenit *Walker Air Force Base*. Grupul 509 și documentele sale au rămas pe loc până când guvernul a închis baza, în anii '60. Atunci totul, inclusiv Grupul 509, a fost transferat la *Pease Air Force Base*, New Hampshire.

Istoria Grupului 509 se găsește pe microfilme. Aceasta era o adevărată mină de aur. Unitatea, sub direcția Comandamentului *Eighth Air Force*, începuse să pregătească un istoric detaliat, cu începere din 1947. Se găsea, în amănunt, tot ceea ce se întâmplase la bază, cu foarte puține excepții, pentru lunile iulie, august, septembrie și noiembrie 1947. După aceea, firul istoric s-a deteriorat până în vara anului 1949, când un grup provizoriu a fost desfășurat în Anglia pentru instrucție.

Însemnările din iulie 1947 au fost dezamăgitoare. Există un singur paragraf, care spunea: „Oficiul de Informații Publice a fost foarte ocupat toată luna să răspundă la

interpelările despre <<discul zburător>>, care se raportase că s-ar afla în posesia Grupului de Bombardiere 509. Obiectul a reieșit ca fiind un balon de reperare radar.“

Acesta era un subiect care apăruse pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume, timp de trei, patru zile. Gazetele din Londra, Anglia și Hong Kong publicaseră reportaje. Aproape toate ziarele din Statele Unite îl menționaseră într-un fel sau altul. *New York Times* anunțase descoperirea unui balon meteorologic, iar *Los Angeles Herald Express* declarase, în primele articole, că era o farfurie zburătoare. Problema nu este dacă fusese un balon sau o navă spațială extraterestră, ci ce anume se întâmplase la apariția articolelor. Grupul 509 a preferat să se refere la tot haosul acelei prime săptămâni din iulie, în istoricul unității, printr-o mențiune de un singur paragraf.

Celălalt aspect interesant era acela că microfilmele conțineau exemplare din ziarul bazei, *The Atomic Blast*. Numărul din 4 iulie 1947 n-ar fi prezentat nici un interes, căci obiectul nu fusese raportat militarilor până în 6 iulie. Însă ediția din 11 iulie ar fi trebuit să fie plină de articole. În fond, era ceea ce doreau toți ofițerii cu informațiile publice și redactorii ziarelor din unitățile militare. Un subiect adevărat. Ceva care să facă trupele să ridice capul și să ia aminte. Iată-i cu povestirea în brațe, o povestire de pagina întâi, la nivel mondial. Cunoșteau numele participanților. Walter Haut locuia pe aceeași stradă cu Jesse Marcel și era membru în statul-major al lui Blanchard. Știa despre zborurile cu avioanele și despre recuperare. Îi putea căuta la telefon pe participanții din cadrul unității sau putea discuta cu ei la clubul ofițerilor. Ar fi fost cel mai interesant subiect din istoria apariției ziarului *The Atomic Blast*.

Iar în ziarul unității nu apare nici o vorbă. Nici măcar un cuvânt.

Articolul de fond din 11 iulie 1947 se referea la echipele de softball ale unității care concureau pentru „Coroana din El Paso“. Al doilea articol spunea că-și menținuseră avantajul cu un punct față de Mills. Iar fotografiile de pe acea pagină reprezentau un Sikorsky YR5A, un elicopter care aterizase la Roswell.

De fapt, ziarul unității nu conținea nimic despre farfurii zburătoare sau discuri zburătoare până în august, când publicau o fotografie a Clătitei Zburătoare a Marinei, o aeronavă experimentală, spunând că aceasta ar putea fi răspunzătoare de unele semnalări de farfurii zburătoare pe teritoriul țării.

N-ar exista nici o explicație, în afara faptului spus de Walter Haut lui Schmitt și Randle, cum că, după sosirea răspunsului cu balonul meteorologic de la Fort Worth, nimeni din Roswell n-a mai discutat despre prăbușire. Nimeni nu a abordat subiectul în ședințele de stat-major, nimeni n-a glumit despre ce gașcă de nătărăi erau, incapabili să identifice un balon meteorologic sau un balon radar reflectorizant, ca fiind un obiect banal. Evenimentul pierise din mintea tuturor celor de la Roswell. Haut nu mersese până la a spune că Blanchard ordonase să se păstreze tăcerea. Indicase doar că, spre știința tuturor, subiectul devenise dintr-o dată tabu.

Parcurgând istoria unității, Randle a aflat că locotenent-colonelul Joe Briley preluase sarcina de ofițer cu operațiunile la mijlocul lunii, înlocuindu-l pe locotenent-colonelul James I. Hopkins, care devenise comandantul Escadrilei de Bombardiere 830.

Randle a mai descoperit și că doi ofițeri de informații, căpitanul James R. Breece și locotenentul Charles W. Swanson, fuseseră transferați.

A găsit o listă de vizitatori ai unității, printre care generalul Nathan F. Twining, în 16 iulie și Ramey, de câteva ori. Ramey, în calitate de general comandant al *Eighth Air Force*, era firesc să vină adeseori la Roswell. Twining, general comandant al *Air Material Command*, era de așteptat să facă vizite, dar nu la fel de des ca Ramey.

Existau multe asemenea crâmpene interesante, însă nimic care să poată conduce la relatarea capturării unei farfurii zburătoare în luna iulie. Ceea ce lipsea era mult mai interesant. Lipsa tuturor datelor privitoare la întreaga activitate îi trezea lui Schmitt și Randle bănuiele.

Întrucât *Eight Air Force* era unitatea înrudită cu Grupul de Bombardiere 509, Schmitt și Randle s-au hotărât să cerceteze și documentele acesteia. Ei doreau să afle cine era ofițerul pentru relații cu publicul al *Eighth Air Force*, dat fiind că el putea fi în măsură să le răspundă la câteva întrebări.

La fel ca Grupul 509, *Eighth Air Force* deținea arhivele complete ale anului 1947. Microfilmele conțineau luna iunie 1947, la sfârșitul căreia exista un comentariu despre cât de ocupați fuseseră toți cei de la Comandamentul *Eighth Air Force* obligați să răspundă la întrebări despre discurile zburătoare.

În timpul lunii iulie 1947, nu se făcea nici o referire la farfuriile zburătoare. Nici o menționare a faptului că maiorul Marcel adusese resturi la Fort Worth și că Irving Newton le spusese că era doar un balon meteorologic. Nu se pomenea despre prezența lui Ramey la radio, în Fort Worth, dând explicații sau despre contramandarea zborului special.

Nici un cuvânt despre eveniment.

În intervalul dintre călătorii, trebuiau puse alte întrebări la care să se afle răspunsurile și alte interviuri de efectuat. În timpul ambelor deplasări la Roswell, Schmitt și Randle nu reușiseră s-o viziteze pe Loretta Proctor. Rolul ei în cadrul

evenimentelor fusese acela de spectator pasiv, dar era una dintre primele persoane care aflaseră că Mac Brazel găsisese ceva. Se puteau afla de la ea unele lucruri.

Găsind-o în sfârșit la telefon, primul lucru pe care a vrut Randle să-l știe a fost dacă ea și soțul ei, Floyd, ieșiseră să se uite la câmpul cu resturi. Fiind cei mai apropiați vecini ai lui Brazel, locuind doar la cincisprezece kilometri de clădirea fermei, Randle spera să găsească încă un civil care fusese pe câmp.

– Nu, i-a răspuns ea la prima întrebare. Păi pe-atunci, benzina, cauciucurile, timpul, toate, erau la mare lipsă.

– Deci, nu vă așteptați să vedeți nimic de origine extraterestră?

– A, nu. Am bănuir doar că era un balon meteorologic, un experiment sau ceva.

– După aceea, ați mai vorbit despre asta cu Mac Brazel?

– Păi, înainte de-a le aduce, dar după ce le-a dus la Roswell n-a mai vrut să vorbească.

– Vă amintiți ceva ce a spus poate, despre obiecte, înainte de a le duce la Roswell? V-a făcut vreo vizită?

– Da, a venit și ne-a cerut să mergem acolo, să le vedem. I-am spus că, dacă bănuia că a găsit ceva... știți, auziserăm că se oferea o recompensă pentru un OZN, putea să le ia și să le prezinte acolo (la Roswell). Cred că așa a făcut.

– Mac v-a descris cât de cât ceea ce găsisese?

– Păi, da. Și a adus totuși o bucățică de material care arăta ca lemnul, dar nu se putea arde, nici tăia, nici nimic. Cred că era doar o bucățică, mare cam cât un creion și lungă de vreo trei, patru degete.

– Vă mai amintiți culoarea?

– Aș zice că era un fel de bej cafeniu, dar, știți, a trecut mult de-atunci. Semăna cu plasticul, firește că pe-atunci nu exista nici un fel de plastic, dar cam așa arăta.

– Când vi l-a adus, ați încercat să-l tăiați?

– Nu, noi nu. El a încercat și ne spunea despre alte materiale care erau atât de ușoare și care erau ghemotocite și pe urmă se desfăceau la loc. A spus că acolo erau mai multe, unele ca o panglică, având pe ea un fel de figuri.

– V-a spus că găsisse ceva care ar fi fost poate mai intact decât bucățile pe care le menționase?

– N-a spus niciodată ce găsisse. Dar, oricum, s-a dus la Roswell și le-a predat, după care l-au dus acolo să le arate locul. L-au luat înapoi la Roswell și l-au ținut acolo până au curățit totul.

– Ați văzut militari?

– A, nu. Să tot fie douăzeci de mile* până acolo, a explicat femeia.

– Știți cumva dacă au existat mai multe locuri unde se găsiseră materiale sau dacă toate fuseseră într-un singur loc?

– Acela era singurul de care știam eu.

– Știți cine a putut trece pe la fermă?

– N-au fost mulți pe-acolo. Fiul nostru în vârstă de șapte ani s-a dus cu el (cu Brazel) când le-a găsit, dar nu ne putem aminti unde s-a întâmplat și nici el nu-și amintește cum arătau.

– A fost cu el (cu Brazel) și Bessie (Brazel Schreiber)?

– Nu, ea nu era la fermă când s-a întâmplat. Unii dintre-ai lor și-au încurcat poveștile. Nu, n-a fost acolo.

– L-ați mai întrebat vreodată pe Brazel despre toate astea după ce s-a întors de la Roswell?

– A spus doar că era un balon meteorologic. Ce i-or fi spus ei acolo. Nu voia să vorbească. A spus că dacă mai

găsea ceva, n-avea să mai anunțe. L-au convins sau așa ceva.

– Vă mai amintiți ceva care ne-ar putea fi de folos?

– Nu. Știu că în ziua când s-a dus Mac la Roswell, a apărut în toate ziarele. Și pe urmă, s-a lăsat tăcerea foarte repede. Pur și simplu n-am mai auzit niciodată nimic.

În timp ce Randle acționa într-o direcție, Schmitt și asistentul său, Brad Radcliffe, acționau în alta. Sarcina lor consta în a găsi noi martori. S-a pus accentul nu numai pe personalul militar de la Roswell, ci și pe cei de la Fort Worth și Wright Field.

Schmitt își dăduse seama de la bun început că erau necesari noi martori. Cei care nu fuseseră niciodată chestionați puteau corobora mărturiile participanților care își făcuseră deja declarațiile.

În timp ce depistau posibile piste, Schmitt și Radcliffe adunau informațiile la Randle, pentru discuții. Ca rezultat, au fost confirmați peste trei duzini de noi martori militari. Din păcate, mai mult de cincizeci dintre participanții la evenimentele din iulie 1947 muriseră.

Cercetările i-au purtat pe Schmitt și Randle în direcții ciudate. Randle, pe când se afla în Las Vegas, s-a hotărât să afle ce aveau de spus ziarele din Nevada despre evenimentul de la Roswell. Le-a studiat și a găsit o lungă cronologie a întâmplărilor.

În conformitate cu *Las Vegas Review-Journal*: „Agitația a parcurs următorul ciclu:

1. Locotenentul Warren Haught (Walter Haut), ofițer cu relațiile cu publicul la unitatea din Roswell, a lansat o declarație în numele colonelului William Blanchard, comandantul bazei. Aceasta spunea că un obiect descris ca fiind un «disc zburător» fusese găsit pe pământurile fermei Foster din apropiere, cu trei săptămâni în urmă, de către

W.W. Brazel și fusese trimis la «eșaloanele superioare» pentru examinare.

2. Generalul de brigadă Roger Ramey, comandant al *Eighth Air Force*, a declarat la Fort Worth că, după părerea lui, obiectul era «rămășițele unui balon meteorologic și ale unui reflector radar», nereprezentând «nici un motiv de agitație». Le-a permis fotografiilor să-l immortalizeze. S-a anunțat că obiectul urma să fie trimis la Wright Field, Dayton, Ohio, pentru a fi examinat de către experți.

3. Ulterior, ofițerul subaltern Irving Newton, din Stessonsville, Wisconsin, ofițer meteorolog la Fort Worth, a examinat obiectul și a spus categoric că nu era decât o țintă grav distrusă, folosită la determinarea direcției și a vitezei vânturilor de înaltă altitudine.

4. Locotenentul Haught (sic) le-a spus reporterilor, se afirmă, că «îi închiseseră gura două telefoane usturătoare de la Washington».

5. Eforturile de a lua legătura cu colonelul Blanchard au avut ca rezultat în informația că «acum e în permisie».

6. Maiorul Jesse A. Marcel, ofițer de informații al Grupului de Bombardiere 509, se spune că l-a anunțat pe Brazel, găsitorul obiectului, că «nu are nici o legătură cu armata sau marina, din câte știu eu».

7. Brazel le-a spus reporterilor că mai găsisese și altă dată echipamente de la baloane meteorologice, dar nu văzuse nimic asemănător cu ultima descoperire.“

Aceste probleme au ridicat un număr de întrebări pe care nici Schmitt, nici Randle nu i le adresaseră lui Haut. Cel mai rapid mod de a se lămurii consta în a-i da un telefon.

Randle a întrebat:

– Aveți două minute să ne răspundeți la câteva întrebări noi?

– Zi, a răspuns Haut.

- Am aflat dintr-un ziar că v-au citat ca spunând că primiserăți două telefoane usturătoare de la Washington. Vă amintiți de așa ceva?

- Nnț.

- Asolut nimic?

- Nnț. Sunt dezolat că vă răspund așa. Cred că dacă aș fi primit într-adevăr telefoane de la Washington, un biet locotenent care să fie sunat de cei mari, mi-aș aminti.

- Am găsit un martor care spune că ați fost în primul avion când a plecat Marcel la Fort Worth. E ceva adevărat în asta?

- Ăă...

O scurtă ezitare.

- Cred că e o expresie, nu numai nu, ci, pe toți dracii, nu. Nu, de fapt, n-am avut absolut nici o legătură.

Ultima întrebare a lui Randle a fost:

- L-ați întâlnit vreodată pe Brazel în acel interval de timp?

- Nnț. Nimeni nu mi-a spus nimica.

Interludiu: vara, 1989

De-a lungul lunilor de vară, atenția a rămas concentrată asupra găsirii și chestionării noilor martori. Schmitt însă mai trimitea și cereri sub temeiul Actului de Libertate a Informației la diverse agenții guvernamentale. S-au trimis scrisori F.O.I.A.^{*} la ofițerii din Pentagon care reprezentau Armata, Marina și Aviația. Alte scrisori au fost înaintate Arhivelor Naționale din Washington, D.C., Bazei Aeriene Holloman din New Mexico și Bazei Aeriene Kirtland din Albuquerque.

^{*} - *Freedom of Information Agency* – Agenția de Libertate a Informației – (n.tr.).

Se solicitau informații concrete cu privire la dr. Lincoln LaPaz; fișa medicală a lui Mac Brazel, întocmită la Roswell; hărți și fotografii ale locului prăbușirii. Nici una dintre cereri nu se referea în mod direct la Roswell. Până în momentul de față, nici o scrisoare de răspuns nu a recunoscut vreo informație despre Roswell.

August 1989: Corona, New Mexico

Schmitt și Randle au ajuns la Albuquerque vineri și au profitat de timp pentru a vorbi cu Merle Tucker, care avea posturi de radio în New Mexico de ani de zile. Tucker nu a fost implicat personal. Când se întâmplaseră toate, el lipsea din oraș. La întoarcere, s-a supărat aflând că Johnny McBoyle, administratorul postului și Lydia Sleppy, secretara acestuia, încercaseră să bage un reportaj în emisie. Tucker era sigur că urma să aibă necazuri din această cauză.

După cum declară el, Tucker știa că McBoyle încercase să ajungă la locul prăbușirii și fusese interceptat de militari. O dată revenit la Roswell, șeriful i-a făcut o vizită și i-a spus să nu sufle o vorbă.

Tucker a menționat că McBoyle îi transmisese informații prin telefon lui Sleppy, că vorbise despre o cratiță „zdrobită” și despre locuri arse pe pământ. Dar, când Tucker i-a pus întrebări concrete, McBoyle a răspuns că nu putea vorbi despre asta. Și a refuzat să mai discute.

Tucker nu avea nici o legătură cu vreun senator din New Mexico sau cu altcineva. A auzit însă că o persoană „oficială” se duse la postul său de radio din Roswell și confiscase toate hârtiile privitoare la eveniment. Asta era tot ce știa.

Terminând cu el, Schmitt și Randle s-au deplasat la Corona, New Mexico. Mulți dintre fermierii care îl cunoscuseră pe Brazel încă mai locuiau în zonă. Schmitt și Randle i-au telefonat lui Tommy Tyree, care lucrase cu Brazel

Mr. Jesse A. Marcel cu resturile balonului, în cabinetul generalului Roger Ramey.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința Colecției Fotografice a ziarului *Fort Worth Star-Telegram*, divizia Colecții Speciale, Universitatea Texas, Biblioteca Arlington)

Mr. Marcel cu rămășițele balonului meteorologic, în cabinetul Generalului Ramey. Marcel le-a spus prietenilor că adevăratele resturi fuseseră substituite cu cele ale balonului.

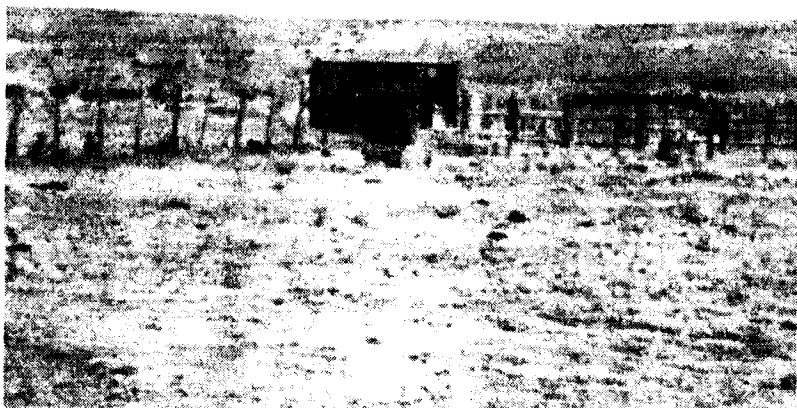
(Fotografie reprodusă prin bunăvoința Colecției Fotografice a ziarului *Fort Worth Star-Telegram*, divizia Colecții Speciale, Universitatea Texas, Biblioteca Arlington)

Generalul Ramey în cabinetul său, cu resturile balonului meteorologic. Nu încapă nici o îndoială ca Ramey a pus ca adevăratele resturi să fie înlocuite, după care s-a fotografiat cu un dispozitiv de țintire Rawin. (Fotografie reprodusă prin bunăvoința Colecției Fotografice a ziarului *Fort Worth Star-Telegram*, divizia Colecții Speciale, Universitatea Texas, Biblioteca Arlington)

Generalul Ramey și șeful său de stat major, colonelul Thomas Dubose, inspectează rămășițele unui balon meteorologic. (Fotografie reprodusă prin bunăvoința Colecției Fotografice a ziarului *Fort Worth Star-Telegram*, divizia Colecții Speciale, Universitatea Texas, Biblioteca Arlington)

Mac Brazel a depozitat o parte din resturi într-o baracă, înainte de a anunța autoritățile militare despre ele.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

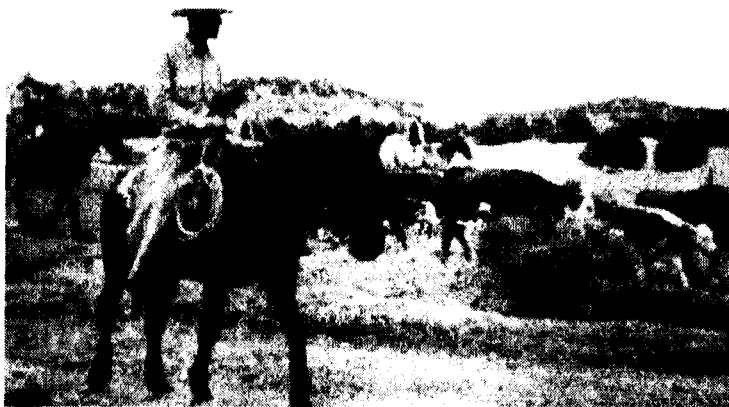
Unul dintre puținii martori oculari ai punctului de impact (locul celei de-a doua prăbușiri) a oferit o depoziție despre amplasamentul acestuia și obiectul pe care l-a văzut acolo. Martorul a rupt desenul original.

(Desen reprodus cu bunăvoința lui Don Schmitt)

Marian Strickland (cu capul plecat) a spus că Mac Brazel s-a așezat la masa ei din bucătărie, plângându-se de tratamentul pe care i-l aplicase armata în 1947.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința Juanitei Sultemeier)

Lyman Strickland l-a văzut pe Mac Brazel în Roswell în compania a trei ofițeri din armată.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința Juanitei Sultemeier)

Mac Brazel - cel mai apropiat de cameră.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința Juanitei Sultemeier)

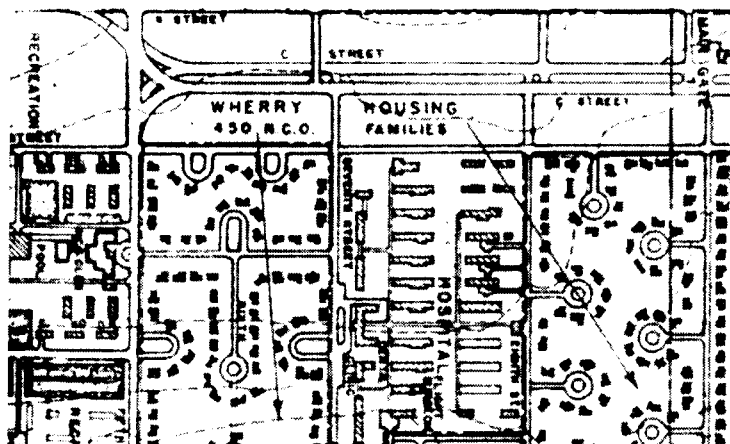

Câmpul de resturi era prea departe pentru ca Floyd și Loretta Proctor să se deplaseze la fața locului.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoința Juanitei Sultemeier)

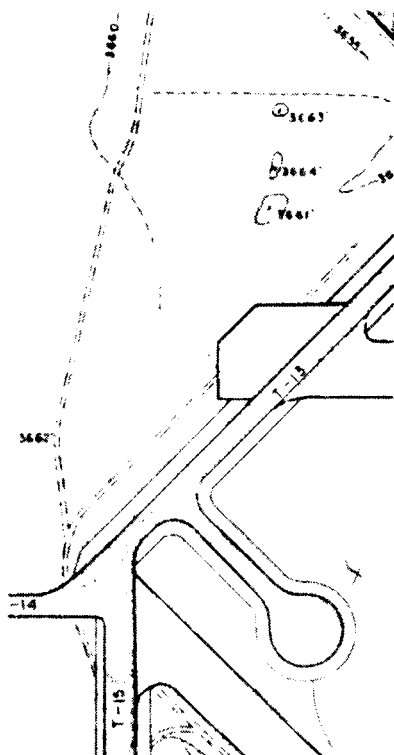
Clint Sultemaier l-a ascultat pe Mac Brazel vorbind despre tratamentul primit în zilele cât a fost reținut de militari în Roswell.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoința Juanitei Sultemeier)

O parte din *Roswell Army Air Field* în 1947. Spitalul unității era un grup de clădiri din apropierea porții principale. (Hartă reprodusă cu bunăvoința lui Don Schmitt)

Locul spitalului unității astăzi.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Kevin Randle)

Tronsonul de pistă unde era amplasată groapa de bombe nr.1. Lada cu trupuri a stat depozitată aici timp de câteva ore. (Hartă reproducă prin bunăvoința lui Don Schimtt)

Șeriful George A. Wilcox i-a propul lui Mac Brazel să telefoneze armatei, după care a fost exclus din investigație. Ulterior militarii l-au pus să jure păstrarea secretului.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

Don Schmitt îl ascultă pe unul din martori, relatând varianta sa asupra recuperării.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

Don Schmitt și Kevin Randle încercă să găsească alți martori ai evenimentelor de la Roswell.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

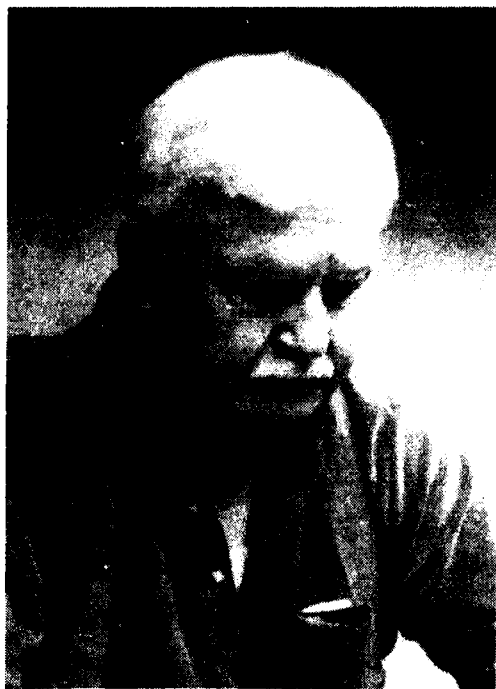

Phyllis McGuire, al cărei tată, șeriful George A. Wilcox, a declarat în repetate rânduri că-și dorea să nu fi adus niciodată descoperirea la cunoștința armatei.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

Bud Payne arată spre capătul de sud al câmpului cu resturi. În 1947, Payne a fost îndepărtat prin forță de către militari.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

Frank Joyce, de la postul de radio K.G.F.L., a afirmat că Mac Brazel îi expusese două povestiri distincte. Multe din înregistrările lui Joyce au dispărut când armata a început să distrugă urma de hârtie.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

Juanita Sultemeier le-a spus investigatorilor că uneori arheologii stăteau peste noapte la ferma ei, nu departe de câmpul de resturi.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

Câmpul cu resturi, arid, așa cum arată astăzi. N-a mai rămas nici o urmă a epavei sau a operațiunilor militare de recuperare.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

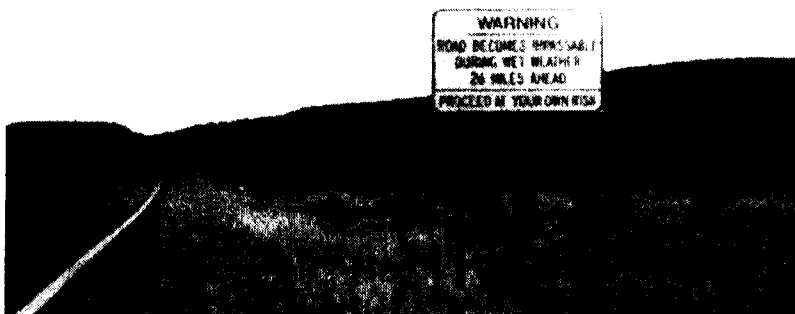
Aerodromul de la Roswell azi. Deși nu mai este o bază militară este folosit în continuare și de aeronave militare.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Kevin Randle)

Poarta principală a *Roswell Army Air Field*, așa cum arată astăzi.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Paul Davids)

Indicatorul unuia dintre drumurile de ieșire din Corona dovedește natura dezolantă a împrejurimilor. (Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Kevin Randle)

Don Schmitt și Kevin Randle lângă cea ce a fost zona de zbor a Roswell Army Air Field
(Fotografie reprodusă prin bunăvoința lui Kevin Randle)

Desenele lui Glenn Dennis, fost medic legist la Roswell în 1947. Aceste schițe se bazează pe desenele originale făcute în prezența d-lui Dennis de către sora care a participat la autopsiile preliminare efectuate la Roswell o zi mai târziu.

imediat după ce acesta făcuse descoperirea. Tyree a acceptat să-i întâlnească, așa că s-au dus la el acasă. S-au întâlnit cu Tyree și soția sa, June, întrerupându-le vizionarea unui meci de baseball care se transmitea după-amiază la televizor.

Informațiile lui Tyree erau obținute, în majoritate, la mâna a doua. Mac Brazel îi spusese câteva lucruri despre prăbușire. De fapt, Tyree le spusese anterior lui Don Mitchell și Ralph Heick că, după părerea lui, Brazel găsisse o bombă-balon japoneză. Brazel, la ordinul Armatei, îi spusese că era un balon.

Conform declarațiilor lui Tyree, Mac venise la Corona, înainte de a se duce la Roswell. Vorbise cu cumnatul său, care îi spusese să ducă resturile la Roswell. Alte câteva persoane din oraș i-au dat același sfat.

Tyree le-a mai spus lui Schmitt și Randle că Brazel era furios din cauza resturilor, fiindcă oile nu voiau să traverseze câmpul. Trebuia să le mâne prin jurul acestuia, pentru a ajunge la adăpătoare. Astfel, ocolea cu un kilometru sau chiar mai mult.

Acum, de față cu Schmitt și Randle, povestirea lui Tyree s-a schimbat vag. Credea că Brazel găsisse ceva neobișnuit și, de fapt, văzuse o bucată de material, într-o dolină. El și Brazel călăreau pe pajiște, iar Brazel a văzut obiectul plutind în fundul dolinei.

– Nici unul dintre noi nu a vrut să coboare după el, a spus Tyree; pe vremea aceea, cu peste patruzeci de ani în urmă, nu aveau nici un motiv s-o facă. M-aș putea duce să văd dacă mai e acolo.

June Tyree a ascultat cu răbdare câteva minute, după care a intervenit:

– Dacă era adevărat, de ce nu s-a îndreptat într-acolo nici un băiat de la liceu? Nimeni n-ar fi putut să-i împiedice, dacă bănuiau că era ceva interesant de văzut.

Părea o întrebare legitimă. În 1947, fără radio sau televiziune, fără nici o altă distracție, fie și doar un balon me-

teorologic ar fi fost de ajuns pentru a-i atrage pe copii la locul prăbușirii. Femeia a menționat chiar că, atunci când în munții de la apus se prăbușise un avion secret, tinerii se duseseră să-l vadă.

- Eu nu cred că s-a întâmplat, a spus ea. Copiii nu s-au dus acolo și nimeni n-a mai vorbit despre asta.

Tyree a mai spus că Paul Brazel, unul dintre fiii lui Mac, era supărat fiindcă toată lumea spunea că tatăl său fusese mituit. Tyree a subliniat că Mac Brazel era un om frugal. Nu câștiga pe neașteptate sume mari de bani și economisea tot ce primea. A mai menționat că Mac lucrase ca gardian la o bancă, pentru a câștiga un ban în plus.

Terminând convorbirea, Schmitt și Randle s-au dus la Roswell să înnopteze. Acolo au găsit răspunsul la întrebarea lui June Tyree despre încercarea copiilor de a găsi epava. Au mai primit informații importante dintr-un număr de surse noi. Și au aflat de la Ralph Heick că una dintre fiicele șerifului Wilcox, Phyllis McGuire, încă mai locuia în zonă. Era dispusă să vorbească.

Duminică, Schmitt și Randle le-au telefonat martorilor de pe listă. Randle a vorbit cu Jack Rodden, al cărui tată fusese în 1947 fotograf la Roswell. Deși nu știa prea multe, Rodden își amintea despre dezamăgirea tatălui său când povestea transformase fărfulia zburătoare într-un balon meteorologic.

„Au omorât-o“, i-a spus el fiului său.

Rodden a mai declarat că în jurul orașului Roswell circulasera o mulțime de zvonuri. Se vorbea chiar despre unul dintre oamenii „verzi“ care ar fi fost viu și fugea liber prin oraș. A spus că nu auzise nici nu văzuse nimic care s-o confirme, dar orașul era plin de asemenea zvonuri.

Important însă era că Rodden, în calitate de fotograf, avea adeseori de-a face cu fermierii din toată regiunea statului New Mexico. Unul dintre fermieri îi spusese că cei

trei copii ai săi veniseră într-o zi acasă speriați de moarte și refuzaseră să vorbească despre ceea ce văzuseră.

Rodden a dat curs veștii, ajungând la concluzia că fie fuseseră pe câmp și văzuseră resturile, fie ajunseseră aproape de locul celei de-a doua prăbușiri în momentul găsirii cadavrelor. N-au spus niciodată mult familiei, fiindcă cineva din armată îi speriasse foarte rău. Nu le spuneau nici o vorbă străinilor.

Acesta putea fi răspunsul la întrebarea lui June Tyree. Copiii din partea locului încercaseră să se apropie, iar cei ajunși destul de aproape pentru a vedea ceva fuseseră interceptați de militari. Dacă există un aspect consecvent al întregii povești, acesta constă în menținerea secretului. Gărzile militare spuneau civililor pe care îi vedeau că era o chestiune strict secretă și oricine vorbea se putea aștepta la amenzi mari și condamnare la închisoare. Până și adulților din zonă li s-a spus să nu vorbească, iar aceste amenințări i-au speriat pe mulți dintre ei.

Schmitt a mai vorbit și cu Terry Wilmot despre OZN-ul văzut de Dan Wilmot în ziua de 2 iulie 1947. Acesta a spus că, fără nici o îndoială, Dan Wilmot văzuse ceva.

În timp ce Randle discuta cu Rodden, Schmitt vorbea cu Phyllis McGuire, fiica șerifului Wilcox. Femeia a menționat că tatăl ei fusese fascinat de descoperirea și povestirea lui Brazel și regreta că le telefonase militarilor. Militarii interveniseră, preluaseră problema și îl dăduseră pe șerif la o parte. N-au răspuns la nici una dintre întrebările lui Wilcox și i-au spus să uite totul.

Schmitt a întrebat-o de ce nu spusese nimic până atunci, iar ea a răspuns:

– Fiindcă nu m-a întrebat nimeni.

Importantă însă era reacția tatălui ei față de toată situația. Contrar celor publicate în trecut, îl interesase. Wilcox făcuse ceea ce considerase el că era corect la momentul respectiv, după care își dorise să fi anunțat mai întâi presa.

Aceasta a fost ultima informație valoroasă pe care au găsit-o Schmitt și Randle în cursul acelei călătorii. Restul timpului a fost petrecut confirmând declarații făcute de martori în trecut. Nu s-a mai găsit nimic surprinzător, dar apăruseră vreo duzină de piste interesante și mai înaintaseră cu câțiva pași.

Septembrie, 1989

Locul prăbușirii fusese identificat de Bill Brazel. Se baza pe afirmațiile tatălui său și pe propriile sale observații asupra resturilor și șanțului săpat de navă la contactul cu solul. Folosindu-se de aceste informații și de faptul că nu se inițiaseră nici un studiu științific asupra locului propriu-zis, cei de la Centrul de Studii OZN J. Allen Hynek au hotărât că era momentul s-o facă.

Echipa adunată de Mark Rodeghier era formată din zece membri, inclusiv doi oameni de știință, Carl Bebrich și Sue Ann Curtis, cu experiență în arheologie și colectarea mostrelor de sol. Mai făceau parte din echipă Mimi Hynek, văduva răposatului director al C.U.F.O.S., J. Allen Hynek, Tim Rodeghier, medicul Jerry Vermeulen, Don Schmitt și Kevin Randle.

Au petrecut trei zile la fața locului, în cea dintâi fotografiind zona și marcând terenul principal cu un caroi aj având latura de treizeci de metri. Încheind grila, întregul câmp a fost cercetat atent, fiind însemnate locurile probabile pentru blocarea unor resturi. Acestea includeau plante de yucca ce arătau bătrâne de patruzeci de ani sau chiar mai mult, protuberanțe pietroase și doline.

Studiul preliminar nu a dat nici un rezultat interesant. Nu existau urme de resturi sau măcar ale prezenței militarilor, cu patruzeci de ani în urmă. Nu s-a găsit decât o cutie de conservă, ruginită și turtită. A fost deschisă cu un

cuțit, dar nu exista nici o modalitate de a spune de cât timp zăcea acolo.

În cea de-a doua zi, echipa a săpat gropi de probă, la adâncimi diferite, într-o configurație sistematică, în zona șanțului. De asemenea, au măturat pământul, căutând orice obiect mic până la o jumătate de centimetru. Echipa a reușit să sape cam două sute de gropi.

Alți membri ai echipei au scormonit la rădăcina plantelor și au cercetat cu atenție dolinele. O zonă de pe coasta dealului, unde Bill Brazel spusese că găsisse câteva resturi, a fost marcată și greblată cu mare grijă. Din nou, nu s-a găsit nimic.

Schmitt și Randle au părăsit locurile pe la amiază, pentru a purta câteva convorbiri și a încerca să-l ia cu ei pe Tommy Tyree. În timp ce se aflau la fermă, au aflat că unul dintre lucrătorii agricoli văzuse un vehicul militar pe pajiște, în cursul anului trecut. Întrucât nu exista nici un motiv ca Armata să revină la locul accidentului, au cerut să discute cu lucrătorul.

Jim Parker le-a spus că, într-o după-amiază, fiul lui venise de la școală și anunțase că văzuse un camion ciudat pe unul dintre drumurile de pe pământul fermei. Parker s-a urcat în camioneta sa și a pornit în căutarea străinilor. Dându-le de urmă, a văzut că era o automacara a Aviației, cu cabină pentru echipaj. Însemnele Aviației erau clare pe portiere, deși nu știa de la care bază veneau. (Puteau să fi fost de la Holloman, lângă Alamogordo, de la Kirtland, din Albuquerque sau de la Cannon, lângă Clovis, pentru a numi cele mai apropiate trei unități.)

Oamenii, pe care Parker i-a descris ca având vârste în jur de treizeci de ani și grade destul de mici, au spus că prospectau zona pentru amplasarea unui radar de aeronave zburând la joasă altitudine. Parker a văzut în mașină hărți și, pe bancheta din spate, patru serviete diplomat.

Dar, înainte de a pleca, militarii l-au întrebat pe Parker despre prăbușirea de la Roswell, vrând să știe dacă se aflau în apropierea aceluia loc. Parker, în acea perioadă, nu auzise nimic despre eveniment și le-a spus că nu știa despre ce vorbeau.

Interesându-se la proprietarii fermei și la Biroul Fondului Funciar, Schmitt a aflat că Aviația nu se adresase niciodată proprietarilor fermei sau Biroului, pentru a cere permisiunea să prospecteze locurile.

În ultima zi, echipa a efectuat măsurători și un ocol al întregului teren. La sfârșit, au strâns toate fanioanele, au astupat gropile de probă și au lăsat locurile într-o stare cât mai apropiată de cea inițială.

În timp ce se întâmplau toate acestea, Schmitt și Randle s-au dus la Roswell, să chestioneze alți martori. Au petrecut toată dimineața căutând ghețăria de unde putuseră militarii să cumpere gheață în iulie 1947. Din păcate, ghețăria își schimbase stăpânul de patru-cinci ori și singurele registre pe care le-a putut găsi actualul proprietar datau din 1927 și 1928. Nu exista nimic care să sugereze că în ziua de 8 iulie 1947 se efectuase o mare achiziție de gheață, dar, în fond, nimic nu sugera nici că nu se întâmplase.

În cursul după-amiezei s-au reunit cu restul echipei în Corona. Studiul preliminar al terenului se încheiase. Din nou, nu descoperiseră nimic surprinzător, cu excepția faptului că doi membri ai Aviației își manifestaseră interesul față de locul prăbușirii, în anul precedent expediției. În sine, acest lucru putea fi semnificativ.

Interludiu: toamna, 1989

Ca de obicei între deplasări se puteau face multe. Schmitt a informat juriștii și le-a solicitat sfatul asupra investigației în curs. Aceștia l-au asigurat că temeinicia depozitiilor din partea zecilor de martori direcți era

suficientă pentru a câștiga un eventual proces, dacă ar fi ajuns cazul în instanță. Dintr-o dată discuțiile despre audiențe parlamentare au devenit foarte serioase.

Schmitt a mai primit de la Stan Friedman, o listă de reuniune a Grupului de Bombardiere 509, pe care i-a dat-o lui Randle. Confruntând numele de pe listă cu anuarul, au putut determina cine fusese la Roswell în perioada prăbușirii. Întrucât lista conținea numai numele și adresele, dar nu și numerele de telefon, Randle le-a căutat la bibliotecă. Terminând și această treabă, a putut începe să sune la numerele de pe listă.

Joe Briley figura în anuar ca ofițer cu operațiunile (S-3); conform istoricului oficial al unității, Briley își preluase însărcinarea la mijlocul lunii iulie 1947. El i-a spus lui Randle că nu fusese S-3 la data prăbușirii și că de fapt nu știa prea mult despre aceasta. Dar, pe parcursul conversației, a spus că Blanchard se deplasase la locul accidentului. Acesta era un lucru nou dar, de cum l-a auzit, Randle a știut că era adevărat. Avea sens. Blanchard își luase permisie în după-amiaza zilei de 8 iulie, iar acum Randle știa unde se dusesese. La locul prăbușirii.

Briley însă nu terminase. Randle a spus:

– Ați auzit relatări...

– Exact. Apoi povestea s-a schimbat și a fost îngropată imediat. De cum au sosit cei de la Washington.

Randle a repetat aceste cuvinte, iar Briley le-a confirmat:

– Exact.

Apoi a continuat:

– ...probabil știți povestea aia (interviul din ziar) cu Roger Ramey care a refuzat toată chestia și a zis că excesiv de ambițiosul său sau, nu-mi amintesc cum a zis, dar îl făcea pe Butch (Blanchard) să pară un elev de clasa întâi, gălușcă pe care eu n-am înghițit-o.

Briley a continuat să nege că avea cunoștințe la prima mână despre prăbușire. A spus:

– Când am citit ziarul local, în ziua când s-a întâmplat, a făcut mare zărvă, iar apoi totul a fost expedit și cred că a fost chiar transformat într-o farsă pe care un reporter o exagerase peste limită. După care s-a lăsat o tăcere a naibii de adâncă.

Randle, dorind să fie sigur că reținuse corect informațiile, a întrebat din nou dacă Briley era convins că Blanchard se dusese la locul prăbușirii.

– Sunt sigur de asta.

În octombrie, Schmitt s-a dus în Florida să-l întâlnească pe Lewis S. Rickett, unul dintre agenții de contrainformații care fusese detașat la Roswell în iulie 1947. Rickett și Schmitt au discutat despre multe aspecte privitoare la descoperirea lui Brazel. În decursul conversației, Schmitt a întrebat:

– Care a fost prima dumneavoastră impresie când ați examinat materialele de la locul prăbușirii?

– Erau cele mai stranii materiale pe care le văzusem în viața mea... se vorbea că n-ar fi de pe Pământ.

Mai târziu, în intervalul de patru ore al discuției, Rickett a spus:

– Peste un an vorbeam cu Joe Wirth, ofițer C.I.C. de la Baza Aeriană Andrews din Washington D.C. L-am întrebat ce aflaseră despre materialele găsite la Roswell. Mi-a spus că încă nu știau ce erau, iar experții în metale nu reușiseră nici până atunci să le taie.

Între timp, Randle a mai vorbit cu Art McQuiddy, care fusese redactorul șef al ziarului *Roswell Morning Dispatch*, celălalt cotidian care apărea la Roswell în 1947. Cu McQuiddy nu discutaseră decât câțiva cercetători care se folosiseră de ziarul lui fiindcă toate informațiile importante fuseseră deja îngropate la ora apariției edițiilor de dimineață.

McQuiddy i-a spus lui Randle că „era cam ora amiezei și Walter Haut a adus un comunicat de presă. Trecuse deja pe la unul din posturile de radio de-acolo, eu i-am făcut scandal că umbla cu favoritisme, iar el a spus, ei bine, aici sunt patru mijloace de informare și ducea comunicatele pe la toate alegându-l cu rândul pe cel dintâi. Postul de radio a transmis comunicatul la Associated Press. Când a ajuns Haut la mine, nu trecuseră nici zece minute, iar telefoanele începuseră deja să sune... Nu m-am mai dezlipit de telefon până spre seară. Primeam apeluri de la Londra și Paris și Roma și Hong Kong, din câte-mi mai aduc aminte“.

Dar McQuiddy nu a apucat să discute cu fermierul sau cu oricare dintre ceilalți. Conform lui, „povestea a murit literalmente la fel de repede pe cât se născuse“.

– Haut mi-a spus că avea ceva experiență în meteorologie și nu credea că fusese o radiosondă sau un balon meteorologic.

A tăcut un moment, apoi a continuat:

– Sigur, imediat după aia au venit și au retractat varianta.

Din câte-mi aduc aminte, Walter n-a mai venit să ceară comunicatul înapoi sau altceva, deși mi-a rămas în minte că a venit, dar el spune că n-a venit și ar fi cazul să-și amintească.

– Dar vă amintiți că a venit și v-a cerut înapoi comunicatul? l-a întrebat Randle.

– Mă rog, eu credeam că a venit, iar el zice că n-a venit.

Din nou, McQuiddy a spus că pur și simplu nu fusese atât de profund implicat, fiindcă *Dispatch* era un ziar de dimineață. Până să poată el publica un articol, povestea balonului meteorologic circula deja de câteva ore. Dintr-o dată, știrea se învechise, deși *Roswell Morning Dispatch* a tipărit un material despre Wilcox și cât de ocupat fusese să răspundă la întrebări din întreaga lume. Era evident, de vreme ce Walter Haut, Art McQuiddy și șeriful Wilcox

vorbeau cu toții despre telefoane din toată lumea, că evenimentul de la Roswell prezenta un mare interes.

Ulterior Randle l-a găsit pe Frank Kaufman, care se aflase la Roswell în perioada evenimentului. Când au vorbit la telefon, Kaufman a recunoscut, fără tragere de inimă, că avea câteva informații directe despre prăbușire, dar nu dorea să le discute.

În schimb, Randle l-a întrebat despre activitățile din Roswell în 1947 și cine ar fi putut să știe ceva. Randle a tras concluzia că Frank Kaufman putea ajuta la localizarea unora dintre ceilalți membri ai Grupului de Bombardiere 509 care fuseseră implicați direct. Apoi Kaufman a menționat că nimeni nu mai vorbise despre prăbușire după sosirea avionului special de la Washington.

Încercând să confirme acest lucru, Randle a întrebat:

– N-a mai vorbit nimeni despre ea după ce a ajuns acolo avionul special de la Washington?

– Mda, întocmai.

– Sunteți la curent cu problema avionului special de la Washington?

– Mda.

Au mai vorbit aproape treizeci de minute, dar din discuție nu a mai reieșit nimic interesant. Kaufman știa destule pentru a deveni o sursă importantă. Știa mai mult decât îi convenea să spună la telefon.

În timpul toamnei, mulțumită lui Brad Radcliffe, Schmitt a stabilit o legătură directă cu un ofițer superior din Informațiile Armatei, care lucra la Pentagon.

Schmitt a oferit nume, i-a dat omului său de la Pentagon câteva informații și a fost încredințat că dosarele aveau să fie scoase. De fapt lui Schmitt i s-a spus că la Pentagon se pomenea ocazional despre Roswell, dar nu și în ce context anume.

Până în acel moment, lui Schmitt i se spusese s-o „lase baltă” și că la Pentagon nu se găsea nimic despre Roswell.

Totuși, în martie 1990, Schmitt a aflat de la un colonel de informații că Proiectul *Blue Book* nu reprezentase singura anchetă guvernamentală din perioada sa de existență.

– Toate rapoartele confidentiale fac parte și acum din acel departament, a spus colonelul. Poate acolo de află și raportul dumatăle despre Roswell.

Arhivarul Ed Reese de la Arhivele Naționale din Washington, D.C. a părut să confirme acest lucru. El i-a spus lui Schmitt că fusese întotdeauna surprins că Roswell nu făcea parte dintre materialele scoase de sub regim confidențial ale Proiectului *Blue Book*.

– Avem toate celelalte rapoarte explicative, multe dintre ele privind baloane meteorologice, dar nu și evenimentul de la Roswell. Întotdeauna mi s-a părut ciudat, a spus Reese.

Ianuarie, 1990

Mark Rodeghier a avut ocazia să-i ia un nou interviu lui Rickett, la sfârșitul lunii ianuarie. Existau zeci de întrebări nelămurite și, întrucât Rickett fusese la fața locului, declarațiile sale prezentau o importanță suplimentară.

Rodeghier a petrecut prima oră aflând despre funcțiile corpului de contrainformații al Armatei la sfârșitul anilor '40. O dată stabilit contextul general, Rodeghier a început să-l chestioneze pe Rickett despre Roswell.

Rickett a declarat:

– La locul prăbușirii s-au aflat patru sau cinci vehicule militare. M.P.-ii ne controlau actele de identitate. Cu toții purtau 45-uri, iar unii aveau Thompson-uri sau puști vechi, cu vaselină.

– Avea cineva unele echipamente speciale? a întrebat Rodeghier.

– Nu. Nici un fel de echipamente speciale. M.P.-ii, patru-cinci în primul grup, erau aproape de șant. Alți douăzeci și cinci sau treizeci erau risipiți împrejurul perime-

trului. Comandantul Poliției Militare nu voia să se apropie nimeni.

Șeful meu a spus că, după părerea lui, era recomandabil să vadă materialele și altcineva din unitatea noastră. Am spus, par să fie metalice și am întrebat dacă erau fierbinți (radioactive). Șeful a răspuns că nu, du-te și culege-le.

Rickett a mai declarat:

– Comandantul Poliției Militare a spus: „Nu voiam să vină nimeni până nu le vedeți voi. Tot ce vedeți e înregistrat deja pe film.“

– Cum arătau materialele? I-a întrebat Rodeghier.

– Era o bucată de metal ușor curbată, foarte ușoară. Avea cam șase degete pe două'spe'. Foarte ușoară. M-am ghemuit și am încercat s-o rup. Șeful meu a râs și a zis: „Deștept, băiatu'. Încearcă să faci ce n-am putut noi.“ L-am întrebat: „Din ce naiba-i făcută chestia asta?“ Nu se simțea ca plasticul la atingere și niciodată nu mai văzusem o bucată de metal atât de subțire pe care să n-o poți rupe.

Rickett a continuat, spunând:

– În timp ce dădeam ocol, șeful meu a zis: „Dumneata și cu mine n-am fost niciodată aici. Noi doi n-am văzut niciodată aceste lucruri. Și nici acolo nu vezi vreun militar sau vehicul al Armatei.“ Iar eu am răspuns: „Mda, așa e. Nici măcar n-am ieșit din birou.“

Schmitt și Randle și-au dat seama că aveau de făcut o mulțime de lucruri și de discutat cu multe persoane. În timpul celorlalte călătorii și cu ocazia zecilor de convorbiri telefonice, aflaseră multe. Un martor i-a spus lui Randle că nu-l putea ajuta în investigație. A recunoscut că în momentul respectiv se afla la bază, dar „nu pot vorbi despre asta“.

În cele din urmă, Randle l-a întrebat de-a dreptul:

– Ați fost la locul prăbușirii?

– N-am voie să vorbesc. Am jurat să păstrez secretul.

Mai târziu, în timpul altei discuții, a confirmat că Mac Brazel fusese reținut în casa de oaspeți a bazei, că materialele – cele metalice – fuseseră duse la Wright Field, în Ohio și că primise toate ordinele pe cale orală de la Blanchard. Nu scrisese nici un raport, dar i-a spus totuși lui Randle că, dacă reușeau să găsească rapoartele, s-ar fi aflat toată povestea. Acele rapoarte scrise de alții cuprindeau în întregime evenimentul de la Roswell și ajunseseră la Pentagon.

În ianuarie, Schmitt și Randle s-au întors în New Mexico. Sperau să găsească răspunsuri la ultimele întrebări pe care le formulară. Plănuiau să poarte câteva convorbiri cu cei pe care nu-i găsiseră în cursul celorlalte deplasări.

Schmitt și Randle l-au chestionat din nou pe Frank Joyce. De astă dată, a fost mai deschis, dezvăluindu-și complet povestirea. A spus din nou că-l interviewase pe Brazel în timpul după-amiezei primei zile și că Brazel îi spusese toată povestea descoperirii. Joyce susține că el i-a spus lui Brazel să le telefoneze militarilor de la unitate. Familia lui Wilcox a declarat că fusese ideea șerifului. Acum nu mai contează cine a venit cu propunerea, întrucât telefonul a fost dat într-adevăr.

Joyce n-a avut mult de-a face cu toată situația în următoarele câteva zile, când s-a dezlănțuit iadul pe pământ. Pe măsură ce povestea înainta, Joyce a început să ascundă comunicatele de presă și mesajele telex, pentru a putea dovedi ulterior ce se întâmplase. Whitmore, acționarul majoritar al postului K.G.F.L., a venit la Joyce și i-a spus că Armata voia comunicatele de presă înapoi. Joyce a spus că fuseseră percheziționate birourile postului de radio, majoritatea hârtiilor pe care le ascunsese fiind găsite și confiscate.

A afirmat din nou că Brazel a venit la el într-o seară, târziu. Dată fiind situația așa cum o reconstituiseră Schmitt și Randle, reieșea că vizita avusese loc în 9 iulie. Brazel i-a spus lui Joyce povestea cu balonul meteorologic. Joyce a declarat că nu era aceeași pe care i-o spusese Brazel prima oară, iar fermierul a dat din cap. A mai susținut că urma să aibă greutăți dacă nu spunea noua poveste. Apoi însă, la plecare, Brazel a spus: „Știi se vorbește despre omuleții verzi. Nu erau verzi.“

Prima întrevvedere de a doua zi dimineată a avut loc cu Phyllis McGuire și sora ei, Elizabeth Tulk, fiicele șerifului Wilcox. Amândouă și-au amintit incidentul și au vorbit despre toți oamenii care veniseră în biroul șerifului, datorită telefonului dat la unitate.

Pe atunci ambele fete erau adolescente și vorbeau despre un apartament aflat lângă închisoare. Și-au amintit activitățile și faptul că militarii sosiseră aproape imediat ce șeriful închisese telefonul. Amândouă au spus că Wilcox fusese nemulțumit de modul cum procedau militarii. Ulterior, lui Wilcox i s-a spus să nu vorbească despre cele întâmplate. Când a discutat problema în particular, cu familia, s-a plâns de Armată și de secretomania ei. Regreta că nu se adresase altcuiva mai întâi.

Plecând, Schmitt și Randle s-au dus la o întâlnire cu Juanita Sultemeier. La sfârșitul anilor patruzeci, avusese împreună cu soțul ei o fermă în regiunea Corona și amândoi îl cunoșteau pe Mac Brazel. Juanita Sultemeier a spus că Brazel era un om cu picioarele pe pământ, care lucra mult și din greu. În trecutul lui Brazel nu exista nimic care să sugereze fabulații sau glume proaste. Și, la fel ca atâția alții dintre cei ce locuiseră acolo în 1947, își amintea că găsisese ocazional baloane meteorologice. Nimeni nu le confundase

vreodată cu altceva. Toți știau ce erau, din clipa când le găseau.

De fapt, soții Sultemeier găsiseră un balon în schimbul căruia se oferea o recompensă de o sută de dolari. Soțul ei împachetase obiectul și îl dusesse în Corona, la depoul feroviar, de unde îl expediase.

– Dar n-am primit niciodată banii, a spus ea.

Juanita Sultemeier a mai menționat un lucru și anume grupul de arheologi care stătuseră lângă casa ei la câțiva ani după prăbușire. Acest fapt era important numai fiindcă demonstra că, uneori, prin zonă circulau arheologi. Demonstra că arheologii aveau motive să se afle pe-acolo.

Terminând, Schmitt și Randle au pornit spre casa lui Frank Kaufman. La telefon nu se îndemnase să vorbească, dar față în față cu ei a fost mai mult decât încântat să le împărtășească informațiile sale.

Kaufman și-a reluat povestirea. În cea mai mare parte a timpului, el rămăsese în afara evenimentelor. Prietenul său, un ofițer subaltern pe nume Robert Thomas, sosise cu un avion special de la Washington, D.C., părăind a fi implicat într-un anume fel în operațiunea de recuperare. Thomas l-a pus pe Kaufman la curent cu câteva lucruri. I-a vorbit despre câmpul cu resturi și a sugerat că se desfășura o căutare a echipajului navei. Când a discutat el cu Kaufman, trupurile nu se găsiseră, dar le căutau.

Întrebat dacă știa ceva despre recoltarea resturilor, a spus:

– Știu că o ladă a fost dusă într-un hangar și lăsată acolo peste noapte. Era luminată cu reflectoare și se afla în mijlocul podelei, înconjurată de M.P.-i care o păzeau, stând pe lângă pereți.

Nu știa ce conținea lada, numai că beneficiase de un tratament special: o mulțime de gărzi în jur și fără ca nimeni să aibă permisiunea de a se apropia.

A mai spus că fusese pus să jure că va păstra secretul, deși mare lucru nu știa. Fuseseră duși într-o cameră, în grupuri mici, de câte zece, doisprezece și li se spusese că participaseră la o activitate ținând de securitatea națională. Nu aveau voie să discute despre ea cu nimeni. Trebuia să uite până și că se întâmplase.

Randle l-a întrebat dacă fusese pus să semneze ceva.

– Nu. Doar mi s-a spus să uit totul.

Kaufman a mai spus și că nu-i cunoștea prea bine pe oamenii aflați în aceeași cameră cu el. Considera că autoritățile făcuseră totul din motive de securitate. Astfel, Kaufman nu putea ști câți mai erau implicați sau cine erau cei mai mulți dintre ei. Îi putea recunoaște pe ceilalți nouă, zece, dar atâtă tot. Și nimeni nu avea voie să întrebe pe nimeni nimic. Și acest lucru făcea parte din ordinele primite.

Kaufman a fost chestionat despre aceste fapte, despre Thomas și despre starea de spirit din unitate în anul 1947. Bănuia că Thomas murise. Își amintea numeroasele zvonuri din 1947. Toți aveau câte o teorie sau convingere. Se vorbea despre găsirea unor trupuri, despre găsirea unora încă în viață. O mulțime de zvonuri. Singurul lucru de care era sigur era că lada stătuse aproape o noapte întreagă în hangar, păzită de Poliția Militară.

Ultima dintre întrevederile din ziua aceea a fost cu Robert Shirkey. Shirkey fusese la bază în 1947 și văzuse când o parte din resturi fuseseră duse prin clădirea de Operațiuni, până pe rampă, unde au fost încărcate într-un avion.

Conform declarațiilor lui Shirkey, opt sau nouă oameni au cărat materialele dintr-un camion, prin clădire. Resturile erau cenușii și ușoare. Își amintea că un om ducea o bucată sub braț.

Era prezent și Blanchard, după cum spune Shirkey, iar când acesta a ieșit în ușă să vadă mai bine, Blanchard s-a

retras din hol pentru a le face loc oamenilor cu materialele. Shirkey a trebuit să pășească într-o parte ca să vadă ce se întâmpla.

Shirkey nu a avut ocazia să atingă metalele. A apucat doar să le vadă în timp ce erau transportate prin dreptul lui. N-a văzut prea mult.

Desigur, asemenea celorlalți, auzise relatări despre eveniment. Cea pe care și-o amintea era că toți membrii Poliției Militare fuseseră transferați din unitate în interval de o lună.

– Nu voiau să-i aibă în același loc, comparându-și însemnările.

A doua zi, Schmitt și Randle au mers la Capitan, pentru a se întâlni cu Bud Payne. În decursul investigației li se spusese de mai multe ori că vizitaseră un alt loc, așa-zis al prăbușirii. Juanita Sultemeier făcuse o aluzie în sensul că se afla la est de clădirea fermei, deși ea nu fusese niciodată acolo. Tommy Tyree insinuase că Bill Brazel nu cunoștea adevăratul loc, deși Bill găsise resturi împrăștiate și văzuse șanțul tăiat de ricoșeul obiectului peste deșert.

Existau și alții care știau unde se găsea câmpul cu resturi. Unul dintre ei era Bud Payne, un fermier care locuia în New Mexico de peste șaptezeci de ani. Dar Payne fusese dus la locul prăbușirii cu treizeci de ani în urmă. Payne mai fusese și alungat de militari din ferma Foster, cam în perioada găsirii resturilor.

Conform spuselor lui Payne, o vacă se pierduse de la ferma unde lucra el și o urmărise până pe proprietatea Foster. În timp ce se apropia de animalul rătăcit, peste un dâmb apăruse vuind un jeep, repezindu-se spre el. Înăuntru se aflau militari, care strigau la Payne. L-au escortat fizic afară de pe proprietatea fermei.

Payne, folosind drumurile lăturalnice din apropierea orașului Capitan, s-a îndreptat spre vechea fermă Foster (unde locuise Mac Brazel în 1947). La început, drumul a

fost asfaltat și destul de drept și neted, dar a devenit curând desfundat, afundându-se în canioane adânci și ieșind din nou.

Payne i-a dus direct la locul prăbușirii. Bill Brazel îi condusese pe Schmitt și Randle în capătul de nord al acestuia, iar Payne i-a adus la capătul sudic. De fapt, membrii expediției din septembrie nu ridicaseră toate fanioanele pe care le înfipseseră. Payne s-a oprit între aceste stegulețe, pe aceeași fâșie lungă de o mie două sute de metri din statul New Mexico. Era o nouă confirmare privind amplasamentul exact al câmpului cu resturi.

Părăsind câmpul cu resturi, Schmitt și Randle au traversat statul New Mexico spre următoarea întâlnire. Jerry Brown era inginer N.A.S.A. și lucrase la Poligonul de Rachete White Sands. Considera că exista o posibilitate ca Bill Brazel să fi găsit resturile unei rachete V-2.

În timpul celor cinci ore de discuții, Brown a spus că nu existau decât două puncte de lansare a rachetelor V-2 sau a ulterioarelor A-9. A-9 era o rachetă în două trepte, cu sarcina de circa 1 200 kg. După părerea lui, era posibil ca oamenii de la Roswell să fi dat peste epava unei A-9. Treapta ei superioară, dotată cu aripi, ar fi putut-o ghida spre a săpa șanțul pe care, printre alții, îl descrisese și Brazel. Brown nu credea că o V-2 ar ateriza astfel, o V-2 ar fi coborât drept, creând un crater și un câmp mic cu resturi, ceea ce nu fusese descris de nimeni dintre cei prezenți la locul prăbușirii.

Brown a vorbit despre probele lăsate în urma prăbușirii unei A-9, sugerând că metalul care nu se putea topi cu flacăra de sudură ar fi putut să fie duraluminiu. Acesta era conceput spre a rezista căldurii de la reintrarea în atmosferă. Dar duraluminiul, oricât de rezistent mecanic și termic, s-ar fi sfărâmat sub loviturile repetate ale unui baros.

Brown a încercat să explice toate resturile găsite. Unele dintre cablajele rachetei, dacă se încălzeau în timpul prăbușirii, puteau să ajungă asemenea unor mici tuburi goale pe dinăuntru, arătând altfel decât orice cabluri convenționale și lăsând ca lumina proiectată printr-un capăt să se reflecte prin ele, spre a da impresia de fibre optice.

De fapt, Brown a reușit să explice totul, spre propria-i satisfacție, cu excepția foliei care se despătura reluându-și forma inițială. N-a putut găsi nici o explicație, decât că martorii fuseseră induși în eroare de altceva.

Și cadavrele? Trupuri mici cu un aspect neomenesc.

A speculat și despre acestea. Nu era posibil să fi fost cimpanzei folosiți într-un experiment? Ba da, dar atunci de ce se mai insista atât asupra secretului, după patruzeci de ani?

Nu avea nici un sens. Dacă racheta se sfărâmasă într-o fermă din New Mexico și ocupanții ei fuseseră niște animale, ar fi fost poate jenant, dacă n-ar fi rămas un secret timp de patruzeci de ani. La un moment dat, cineva ar fi descoperit documentele scoase de sub regim confidențial. În contextul tuturor cercetărilor care încercau să afle adevărul despre White Sands și primii ani ai rachetelor experimentale, ar fi ieșit ceva la iveală.

În afară de cazul că încă se mai aflau sub regim confidențial, pentru care n-ar fi existat decât un singur motiv. Ocupanții catapultați în spațiu nu fuseseră animale, ci oameni. Oameni scunzi, care să încapă ușor în navă și a căror greutate n-ar fi fost prohibitivă.

Era un scenariu interesant, dar pentru care nu exista nici cea mai infimă dovadă. Nu se comunicase niciodată nimic care să sugereze că militarii de la White Sands lansaseră în 1947 o încărcătură umană. O încărcătură umană care ar fi constat din maximum doi membri, nu patru.

După discutarea întregii game de probe, de la descrierile câmpului cu resturi și implicarea oamenilor din Grupul de Bombardiere 509, Brown în sfârșit a spus:

– Dacă puteți demonstra că nu a fost o A-9, atunci nu știu ce-ar fi putut să fie.

Ceea ce Brown nu știa era că pentru prăbușirea unei rachete A-9 existase o fereastră de numai patru zile posibile. Mac Brazel le spusese militarilor că trecuse prin acea zonă a pășunii cu patru zile înainte de a găsi resturile, iar atunci nu văzuse nimic.

Schmitt a aflat că avusese loc numai o singură tentativă de lansare a unei rachete V-2 care se încadra în intervalul de timp, la data de 3 iulie. Acea V-2 nu părăsise nici un moment rampa și era avută în evidență. Însemna că White Sands putea fi exclus ca sursă a resturilor. În intervalul de timp corespunzător nu se efectuase nici o lansare.

A doua zi, Schmitt și Randle aveau programată întâlnirea cu unul dintre agenții de contrainformații. Conform unui număr de martori, omul fusese în repetate rânduri pe câmpul cu resturi, dar o nega, spunând că trebuia să fi fost altcineva. Toți se înșelau cu privire la prezența lui acolo.

I-a invitat pe Schmitt și Randle să-l viziteze în apartamentul său și i-a întâmpinat spunând că nu-i putea ajuta cu nimic referitor la prăbușire:

– N-am fost acolo.

Schmitt a sugerat posibilitatea ca obiectul prăbușit să fi fost o rachetă V-2 sau A-9. L-a întrebat dacă recuperaseră așa ceva de undeva din New Mexico.

– Niciodată.

Agentul a spus că orice rachetă scăpată de pe traiectorie ar fi fost distrusă de către ofițerul poligonului. N-ar fi vrut să riște rănirea unor civili aflați la sol.

Randle a întrebat dacă-și amintea vreo discuție despre o farfurie zburătoare prăbușită, dar omul a insistat că nu se

întâmplase absolut nimic. Fostul agent C.I.C. nu auzise nici un zvon și nici în ziare nu apăruse nimic despre vreo prăbușire. Toate acestea, inclusiv reportajul prezentat la „Mistere nerezolvate“, erau „o grămadă de gogoși“.

Schmitt și Randle au petrecut cu el două ore. Le-a spus că toate rapoartele pe care le scrisese în cadrul sarcinilor sale normale fuseseră trimise la Washington, nu la *Eighth Air Force*, în Fort Worth. Era detașat la Grupul de Bombardiere 509, dar lanțul lui de comandă era diferit de al lor.

De fapt, vorbea de bună voie despre multe lucruri. Le-a spus că gradele agenților C.I.C. erau, pe vremea aceea, secrete. Nu părea convenabil ca un sergent major să ancheteze un colonel, așa că nimeni din unitate, cu excepția câtorva oameni autorizați, nu avea idee care erau gradele celorlalți.

Le-a oferit numele altora care i-ar fi putut ajuta și a descris îndatoririle sale normale, nesecrete, de la Roswell. Dar, conform afirmațiilor lui, prăbușirea și recuperarea nu se întâmplaseră niciodată. Nu avusese loc nici o investigație la ferma Foster, nici un zbor misterios, nici o descoperire de trupuri ale unor extratereștri. Nimic.

Randle a spus că el și Schmitt aveau, literalmente, două duzini de martori ai zborurilor speciale din Roswell și ai operațiunilor speciale de degajare pe pământul fermei.

– Ceva trebuie să se fi întâmplat, a cedat în fine omul de la C.I.C., dar nu știu ce a fost.

La plecare, agentul i-a întrebat:

– Băieți, dacă ați afla ceva care ar afecta securitatea națională, ați păstra secretul?

– Dacă ar afecta securitatea națională, da, a răspuns Schmitt.

Fostul agent C.I.C. a rânjit, spunând:

– Foarte bine.

Au mai avut loc și alte discuții în timpul acelei deplasări, dar respectivii martori au confirmat doar ceea ce spusese la telefon. Jud Roberts, de exemplu, a spus că fusese întors din drum de cordonul militar. Iar Art McQuiddy a confirmat că în biroul lui venise cineva de la armată și luase toate hârtiile în legătură cu prăbușirea.

Chiar și cu toate acestea însă fusese o călătorie productivă. Întreaga poveste începea să se contureze. Acum nu se mai punea decât problema să asambleze faptele pentru a vedea cum se prezenta tabloul de ansamblu.

Mai, 1990

Trecuseră câteva luni până să pregătească deplasarea. Mai întâi, avuseseră probleme cu găsirea unei persoane calificate în folosirea hipnozei. Nici Schmitt și nici Randle nu doreau doar un practicant ca oricare altul. Doreau pe cineva cu acreditări impecabile, pentru a nu se putea susține că persoana era necalificată. Și aveau nevoie de un om dispus s-o facă în statul Montana.

Schmitt a găsit o femeie care a acceptat. S-a programat călătoria, după care a fost reprogramată, la cererea ei. Apoi, cu trei zile înainte de sosirea în Montana, femeia a bățut în retragere. A acuzat presiuni din partea colegilor. Aceștia considerau că, participând la regresia lui Jesse Marcel jr., ar fi deviat spre paranormal. I-ar fi fost primejduită licența, certificarea sau poziția în cadrul organizației.

Schmitt, cu ajutorul lui Brad Radcliffe, l-a găsit pe profesorul John Watkins din Missoula, Montana. Conform afirmațiilor lui Schmitt și Radcliffe, era posibil ca Watkins să accepte. Schmitt a propus ca Randle să-i telefoneze lui Watkins. După o discuție de treizeci de minute, Watkins a fost de acord, cu condiția să-i telefoneze Jesse Marcel. Randle a organizat și acest lucru.

Totul fiind pregătit, Schmitt și Randle au plecat spre Montana. La sosirea în Missoula s-au întâlnit cu Watkins. Acesta le-a spus mai multe despre trecutul lui, inclusiv activitatea la cazul Sugrumătorului din Hillside. Cel puțin, Watkins era obișnuit cu controversele.

Watkins a mai spus clar și că lucrase ani de zile ca psiholog. Activase în spitalele V.A., tratând soldații suferinzi de tulburări mintale datorate experiențelor combative. Actualmente, era profesor emerit la Universitatea din Montana. Watkins este autorul a șase cărți, peste nouăzeci de comunicări și mai mult de o sută de articole despre diversele aspecte ale cercetărilor lui și ale hipnozei.

De la Missoula, au mers cu mașina până acasă la Jesse Marcel. În timp ce Watkins discuta cu Marcel, Schmitt și Randle au intervievat-o pe mama acestuia. Doreau să afle care fuseseră impresiile ei când maiorul Marcel adusese acasă unele dintre materialele recuperate de la locul prăbușirii.

Doamna Marcel a spus că Jesse sr. era foarte emoționat. Considera că era ceva extraordinar și, desigur, nu știa ce putea fi. Întinseseră obiectele în bucătărie, pentru a le examina. Descrierile ei corespundeau cu cele făcute de alții care manevraseră materialele.

Sesiunea din acea după-amiază cu Jesse Marcel jr. a dat cele mai bune rezultate. Nici Schmitt și nici Randle nu se așteptaseră la ceva spectaculos. Sperau să afle mai amănunțit ce se întâmplase în cursul cercetării nocturne a resturilor de către familia Marcel.

Watkins a lucrat cu Marcel timp de aproape o oră, ajutându-l să se relaxeze și, în sfârșit, să intre într-o transă ușoară. Watkins l-a pus pe Marcel să re trăiască unele amintiri din copilărie, deplasându-l dintr-o perioadă timpurie a vieții, petrecută în Houston, până la Roswell, New Mexico. Încet, Watkins l-a readus pe Marcel la sfârșitul weekend-ului din 4 Iulie 1947.

Watkins, încercând să nu-l influențeze pe Marcel, a sugerat că se întâmpla ceva important. Că era prezent tatăl lui, emoționat dintr-un anume motiv. Watkins a întrebat:

– Ce se întâmplă?

Jesse Marcel jr. s-a comportat ca și cum ar fi fost trezit de către tatăl său, dintr-un somn adânc, în anul 1947. Era vag nedumerit, fiindcă tatăl lui stătea aplecat deasupra, încercând să-l trezească.

Marcel și-a urmat tatăl afară, pentru a-l ajuta să aducă în casă o cutie plină cu resturi. Jesse jr. a menționat că tatăl său nu plecase la ferma lui Brazel cu o mașină de stat-major, ci cu Buick-ul lor decapotabil.

Reveniți în casă, au întins rămășițele pe pardoseala bucătăriei, încercând să le reunească precum un puzzle gigant, dar avariile erau prea grave. Nimic nu se potrivea.

În acest moment, Schmitt s-a aplecat spre el și a întrebat calm:

– Cât de mult din dușumea era acoperită?

Marcel vorbea rar, liniștit, parcă examinând obiectele înainte de a putea răspunde la întrebare. Acopereau aproape toată pardoseala bucătăriei, de la ușa din spate până la cea care dădea în living. Se întindeau de la aragazul din stânga, peste podea, spre chiuveță și frigider.

Marcel a descris un obiect mic, dintr-un material negru, asemănător cu plasticul, care era mai gros decât folia de plumb și mult mai rezistent. A spus că arăta ca „bachelita”. A mai menționat folia de plumb și tijele cu profil I.

Watkins a întrebat ce se întâmpla. Jesse jr. a spus că tatăl său stătea pe vine lângă ușa din dos, încercând să combine unele dintre bucăți, dar nu se potriveau. Erau prea multe și fuseseră deteriorate prea rău.

În timp ce Marcel și fiul său încercau să refacă obiectul din resturi, soția lui Marcel a luat una dintre barele în I și a spus:

– Pe asta scrie ceva.

Jesse jr., privind una dintre tijele în I, a observat și el însemnele. Sub hipnoză, a spus:

– Nu le pot citi.

A ezitat, apoi a adăugat:

– Purpurii. Stranii. Niciodată n-am mai văzut așa ceva.

Randle l-a întrebat cum arăta scrisul.

– Forme geometrice diferite, frunze, cercuri.

Sub efectul hipnozei, Marcel a desenat simbolurile, așa cum apăreau pe bara în I.

Întrebat, Marcel a spus că simbolurile erau de un purpuriu lucios, mici, de vreo doi centimetri lățime. Existau multe figuri separate.

A mai descris și tija. A spus că era ruptă la ambele capete și confecționată din același material ca folia de plumb, rece la atingere. Era mai groasă și mai dură decât plumbul. N-o putea îndoi.

În timp ce Marcel încă se mai afla sub hipnoză, Schmitt l-a întrebat ce spunea tatăl lui.

– E o farfurie zburătoare.

– Folosește aceste cuvinte?

– Da. Eu îl întreb ce este o farfurie zburătoare. Nu știu ce e o farfurie zburătoare.

– Ce spune?

– Este o navă. E emoționat.

Schmitt a întrebat:

– Spune ceva despre un balon?

– Nu. Doar o farfurie zburătoare.

Apoi Marcel a povestit cum l-a ajutat pe tatăl său să pună resturile la loc într-o cutie mare de carton. Au dus-o afară și au pus-o în portbagajul Buick-ului.

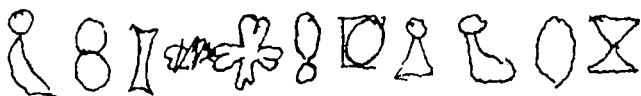
Schmitt l-a întrebat:

– Când îl mai vedeți, după aceea?

– A doua zi, după lucru.

– În care zi?

– Miercuri. Nu sunt la școală. Nu țin șirul zilelor. (Notă: conform cronologiei elaborate, Marcel avea și nu avea dreptate. Nu se întâmplase a doua zi, care ar fi fost marți, ci a treia, miercuri.)

Sub efectul hipnozei, Jesse Marcel jr. a desenat simbolurile aflate pe tija cu profil I pe care o examinase. În mod interesant, aceste simboluri nu seamănă cu cele publicate de alții care susțin că au cunoștință de OZN-uri.

Marcel a spus apoi că tatăl său nu spusese nimic despre fărfa zburătoare. De fapt, maiorul Marcel și-a avertizat familia să nu pomenească deloc despre ea. Le-a cerut să nu vorbească despre cele întâmplate. Să „uite totul“.

În timp ce Jesse jr. încă se mai afla sub efectul hipnozei, Schmitt l-a întrebat când a mai amintit tatăl lui despre prăbușire. Jesse jr. a răspuns că era în liceu, iar tatăl său încă nu știa ce fusese. Marcel sr. a spus că nu fusese un balon. Nu fusese o țintă radar.

În urma unui interogatoriu mai detaliat, Marcel și-a mai amintit și alte câteva detalii. Tatăl lui i-a spus că fuseseră „o mulțime de resturi la fermă“. Și că fuseseră trimiși soldați să păzească terenul.

Problema era că pe-atunci Jesse jr. avusese doar unsprezece ani. Tatăl lui vorbise cu soția sa, băiatul fiind mai mult observator decât participant la aceste discuții. De fapt, când Schmitt și Randle au încercat să afle mai multe despre ceea ce spusese Marcel în ziua înapoierii, Jesse jr. le-a răspuns că părinții lui se aflau în bucătărie. El aștepta să-i vină un prieten în vizită.

Cu aceasta, ședința s-a terminat. Atât Schmitt cât și Randle au căzut de acord că fusese utilă. Cel puțin, alfaseră alte câteva detalii și obținuseră desenul simbolurilor pe care le văzuse Marcel pe tija cu profil I.

Schmitt a luat ultimul interviu din timpul călătoriei în Montana. L-a vizitat pe Robert Porter, sperând să afle câteva noutăți despre prima decolare de la Roswell. Conform celor spuse de Porter, zborul fusese autorizat de către maiorul Ralph R. Taylor. Materialele, pachetul tri-unghiular și cele trei sau patru cutii de pantofi, au fost aduse la avion cu o mașină de stat-major. Porter era sigur că materialele fuseseră depozitate în Clădirea 1034, catalogată ca bloc ingineresc pe harta unității.

N-a putut adăuga prea multe la istoria materialelor, dar a spus că fratele său, Leonard Porter, care locuia la sud de Brazel și un prieten, Bill Jenkins, îl văzuseră pe Mac în centrul orașului Roswell, în ziua de 9 iulie. După cum declară Porter, Mac Brazel nu i-a luat în seamă, prefăcându-se că nu-i vedea. Jenkins afirmă că Brazel era înconjurat de militari. Astfel, totalul oamenilor care-l văzuseră pe Brazel cu escortă militară se ridică la șase.

Schmitt și Randle au discutat cele descoperite. Tot ce aflaseră. În lunile trecute de la începutul investigației, își dăduseră seama că la Roswell se întâmplase ceva neobișnuit, iar apoi că fusese de origine extraterestră. Atitudinile lor la începutul căutării, în sensul că nu putuse fi vorba de prăbușirea unei nave extraterestre, se modificaseră încet, pe măsură ce toate celelalte explicații dispăreau sub greutatea informațiilor.

În timp ce lucrau, elaborând noi piste, chestionând tot mai mulți martori oculari, au înțeles adevărul. Prea mulți oameni furnizaseră prea multe piese din puzzle. Dacă maiorul Marcel ar fi reprezentat un glas izolat, ar fi fost un

lucru. Dar Marcel nu era singurul. Prea mulți observatori spuneau aceleași lucruri. Totul se reducea la o singură concluzie.

În iulie 1947, Aviația Militară a Statelor Unite participase la recuperarea unei nave care sfida explicațiile convenționale.

Iulie, 1990

Investigația progresase bine în toate privințele. Fuseseră găsiți noi martori, se descoperiseră alte informații, se oferiseră tot mai multe detalii. Schmitt și Randle își urmașeră calea, căutându-și propriile răspunsuri, folosindu-se de informațiile culese din ziare, reviste vechi și, în sfârșit, martorii înșiși. Aproape fiecare dintre ei știa despre alți doi-trei care aveau unele cunoștințe despre evenimentele din iulie 1947.

În iulie 1990 însă a sosit momentul să discute cu alți anchetatori. Stanton Friedman, fizician nuclear care a petrecut ultimele două decenii ținând conferințe despre OZN-uri și ultimii zece ani cercetând evenimentele de la Roswell, a fost unul dintre primii care au aflat despre prăbușire. S-a întâmplat după o conferință în Minnesota, când Vern Maltais l-a abordat pentru a-i vorbi de Barney Barnett. Friedman a fost cel care a găsit-o pe Lydia Sleppy, operatoarea telex din Albuquerque care transmisese povestea lui Johnny McBoyle și tot după un interviu televizat în Louisiana, a aflat despre Jesse A. Marcel.

În iulie 1990, Schmitt și Randle au discutat neoficial cu Friedman. Acesta le-a vorbit despre prima ocazie când auzise relatarea lui Maltais, după o conferință. Maltais însuși a povestit că nu scosese aproape nici o vorbă, dar hotărâse că era cazul să găsească pe cineva pe care-l interesa subiectul.

În sine, povestea lui Maltais nu folosea aproape la nimic. Problema era că Barnett murise în 1969 și nu mai putea fi chestionat pentru confirmare.

Apoi, în timp ce le vorbea oamenilor din California despre un caz OZN, unul dintre aceștia i-a spus lui Friedman că ar fi trebuit să discute cu mama lui, Lydia Sleppy. Și ea avea o povestire interesantă, dar nu mai ținea minte data exactă a evenimentului. Spunea că îi telefonase Johnny McBoyle, vorbindu-i despre o farfurie doborâtă, după care își retractase declarațiile. Și de astă dată era o relatare interesantă, dar nu prea aveau de unde s-o apuce.

Însă lucrurile nu se sfârșeau aici. Friedman, aflat în Louisiana la o conferință, dădea un interviu la televiziune. Administratorul postului i-a spus lui Friedman că știa despre un operator radio care locuia în Houma, Louisiana și susținea că ar fi fost ofițerul de informații care culesese resturile, la sfârșitul anilor '40. Friedman a întrebat numele, l-a aflat și i-a telefonat lui Jesse A. Marcel.

Marcel nu-și mai amintea data, decât că se întâmplase la sfârșitul anilor '40, dar ținea minte locul, Roswell, New Mexico și știa că nu fusese un balon meteorologic. O cercetare a ziarelor a relevat suficiente informații suplimentare pentru o abordare serioasă. O dată ce s-au găsit articolele inițiale, din zilele de 8, 9 și 10 iulie 1947, timpul și locul au fost confirmate. Iar unele dintre aceste articole au dezvăluit alte nume, ca Walter Haut, William Blanchard și Irving Newton.

Friedman a anunțat un reporter, pe Steve Tom, care la rândul său i-a telefonat lui Len Stringfield. A reieșit că Stringfield și Marcel se aflaseră pe aceeași insulă din Pacific în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Au început să converseze pe îndelete despre o mulțime de subiecte, inclusiv prăbușirea de lângă Roswell. Marcel i-a spus lui Stringfield aceleași lucruri pe care i le spusese lui Friedman.

Existau în sfârșit destule informații pentru a începe adevăratele cercetări. S-au aflat denumirile unităților implicate. Walter Haut avea o agendă, scrisă în vara anului 1947, unde figura majoritatea oamenilor prezenți în acea perioadă la *Roswell Army Air Field*. Astfel s-au găsit și mai mulți martori.

Dar informația inițială a fost găsită fiindcă Stan Friedman participase la turneul de conferințe. Friedman a ascultat martorii, a fișat informațiile și le-a păstrat până le-a putut adăuga și altele. Dacă Friedman nu l-ar fi găsit pe Marcel și nu ar fi discutat cu el, nimeni n-ar fi auzit de Roswell, New Mexico, nici despre evenimentele care avuseseră loc în vara anului 1947.

Martie, 1991

În timp ce cartea se îndrepta spre tipar, Schmitt și Randle continuau să se afle pe teren, urmărind noi piste, intervievând alți martori și încercând să verifice și mai multe informații. Au aflat, în urma emisiunii „Mistere nerezolvate“, că un cetățean, Gerald F. Anderson, susținea că văzuse trupurile. În vârstă de șase ani, împreună cu familia, nimerise peste farfuria prăbușită, pe Câmpia San Agustin. Conform celor spuse de Anderson, erau patru extraterestri, doi vizibil morți, unul pe moarte și unul care se prezenta în stare foarte gravă dar părea să poată supraviețui preluării de către militari.

După cum spune Anderson, arheologii descriși anterior au apărut peste câteva minute, sosind dinspre zona unor străvechi locuințe în peretele unei faleze. Mai târziu a apărut încă un om, venind peste o colină. Anderson bănuia că acesta fusese Barnett. El susținea că arheologii văzuseră obiectul prăbușindu-se și din acest motiv veniseră să cerceteze.

Problema cu depozitiile lui Anderson și bănuiala lui că Barnett fusese implicat a constat în descoperirea jurnalului lui Ruth Barnett (soția lui Barney). Găsit la data de 16 septembrie 1990, acesta elimina un număr de date privind implicarea lui Barnett. În ziua de 3 iulie, Barnett rămăsese în birou, iar în 5 iulie, data propusă de Anderson pentru prăbușire, Barnett se afla în Socorro, New Mexico, lucrând la noua sa casă. Ambele date au furnizat martori ai prezenței lui.

Jurnalul, precum și implicarea lui Anderson tind să ridice mai multe întrebări decât răspunsuri. Povestea lui Anderson era neconfirmată, iar unele dintre detaliile comunicate lui Randle în cursul unei convorbiri din 4 februarie 1990 contrazic ceea ce a spus în septembrie 1990.

Schmitt și Randle au mai avut ocazia și s-o intervieveze pe Alice Knight, nepoata lui Barney Barnett. Întrucât nu erau convinși că avusese loc o a doua prăbușire, lângă Câmpia San Agustin, trebuia adresată întrebarea dacă Alice Knight era sigură că Barnett indicase acel loc. Knight a răspuns că, după părerea ei, o făcuse.

Vern Maltais, care aflase povestea prăbușirii de la Barnett, a spus că Barney n-a comunicat niciodată poziția. Barnett a fost primul la fața locului. Când a găsit obiectul, acolo nu se mai afla nimeni. Arheologii, patru sau cinci, au sosit peste câteva momente. N-a mai apărut nimeni până nu au venit cu mare târăboi militarii. Toate aceste declarații le-au trezit lui Schmitt și Randle suspiciuni față de mărturia lui Anderson.

Anderson însă a oferit unele documente. I-a dat lui Stan Friedman un jurnal presupus a-i dovedi povestea. Analizele jurnalului au demonstrat că hârtia data dinainte de 1947, dar cerneala era de după 1970. Cu alte cuvinte, însemna că jurnalul fusese scris într-un moment ulterior anului 1970.

Încă neconvinși de această parte a raportului, mai aveau de chestionat încă un om. Intervievat anterior în luna

ianuarie 1990, omul făcea parte dintre agenții operativi de informații care fuseseră detașați la *Roswell Army Air Field* în 1947. Din nou a menționat că jurase să păstreze secretul și din nou a explicat că oamenii fuseseră introduși, în grupuri mici, într-o cameră a Aerodromului Militar Roswell pentru a fi prelucrați.

Apoi însă a dezvăluit, pe ocolite, informații pe care considera că le putea discuta fără teamă. Mai întâi, a spus că acel comunicat de presă lansat de Walter Haut avea menirea de a reduce pagubele. Fusese făcut pentru a pune capăt zvonurilor care circulau în jurul orașului Roswell. Timp de câteva ore a fost interesant, după care însă s-a difuzat răspunsul și interesul s-a stins curând.

În continuare, a schițat, într-un desen liniar simplu, obiectul găsit în al doilea loc de pe pământurile fermei lui Brazel. Obiectul discoidal părea turtit la capătul vizibil, poate în urma impactului. Avea deasupra un mic dom și era înclinat oblic. Foarte puțini oameni au fost lăsați să se apropie de locul impactului, a spus el. S-au plasat santinele, iar oamenii au fost organizați pentru a strânge resturile, fiind însă menținuți departe de obiect.

Convorbirea, la fel ca atâtea altele, avusese o natură criptică. Informațiile însă corespundeau cu cele oferite de alții. Singura problemă adevărată consta în discuția despre trupuri. Omul a spus clar că n-aveau să găsească pe nimeni din rândurile Armatei care să ofere mărturii de prima mână despre trupuri.

Despărțindu-se de acest martor important, atât Schmitt, cât și Randle și-au dat seama că povestea era atât de complexă, atât de încurcată, cu atât de mulți martori, încât puteau continua să lucreze la ea încă zece ani, găsind mereu noi informații. Investigația prăbușirii de la Roswell avea să continue, dar scrierea cărții trebuia să se sfârșească. Doreau s-o publice, în speranța că noi surse aveau să fie încurajate

să se prezinte. Simțeau că știau povestea în ansamblu. Nu mai puteau apărea decât nuanțele fine.

Explicații

Evenimentul de la Roswell a fost explicat și printr-o serie de afirmații care sugerează banalitatea. Într-un interval de șase ore după anunțul că fusese capturată o farfurie zburătoare, Armata le spunea tuturor care aveau urechi să asculte că era un balon meteorologic.¹ În anii următori, au apărut ipotezele că fusese un experiment guvernamental secret, o rachetă V-2 scăpată de pe traiectorie sau rămășițele unui balon-bombă japonez. Înainte de a trece pe tărâmul exoticului, trebuia să fie epuizate toate răspunsurile la îndemână. Dacă unul dintre ele corespundea perfect tuturor faptelor, atunci orice alte argumente se eliminau de la sine.

De fapt scepticii și incredulii consideră că acest caz a fost deschis și imediat închis. În ziua de 9 iulie, după ce *Roswell Daily Record* a anunțat că fusese capturată o farfurie zburătoare, au spus publicului că „gen. Ramey goleşte farfuria de la Roswell“. Conform scepticilor, acest articol rezolvă misterul o dată pentru totdeauna. Nu existase nici o prăbușire, doar un balon meteorologic pe care cei cu mai mult entuziasm decât bun simț îl transformaseră în ceva spectacular.

La prima vedere, ziarul din 9 iulie 1947 este un document devastator. Mac Brazel vorbește despre găsirea obiectului în 14 iunie, spune că erau cu el soția sa, un fiu și o fiică și că au dus majoritatea resturilor la fermă. Menționează că materialele erau subțiri, constând în esență din folie de aluminiu și lemn de balsa și că nu le-a acordat nici o atenție până peste două săptămâni, când a auzit despre „farfuriile zburătoare“. Atunci, în data de 7 iulie 1947, venind la Roswell să vândă lână, i-a pomenit șerifului, „oarecum confidențial“, că găsise ceva neobișnuit.²

Articolul descrie în amănunt materialele, spunând despre cauciuc că avea o culoare gri-fumurie și că era împrăștiat pe o zonă cu diametrul de circa două sute de metri. Nu avea nici o inscripție sau cuvânt pe el, deși unele piese prezentau câteva litere. La construcție se folosisese foarte mult scotch și niște bandă adezivă cu flori imprimate pe ea. Conform articolului, nu existau corzi sau sârme, încă hârtia avea câteva ochiuri care indicau că era posibil să se fi folosit anumite accesorii.

Povestea se sfârșește cu afirmația lui Brazel că mai găsiseră de alte două ori dispozitive de observare a vremii, dar cel găsit acum nu semăna cu acelea. „Sunt sigur că ceea ce am găsit n-a fost un balon meteorologic, a declarat el, dar dacă găsesc orice altceva cu excepția unei bombe, greu le va fi să mă convingă să mai scot o vorbă.”

Pentru a fi validă, orice investigație asupra afacerii Roswell trebuie să cuprindă toate probele și să explice toate faptele. Articolul din 9 iulie reprezintă o zonă pe care majoritatea cercetătorilor au ignorat-o.

În cadrul unui interviu pe care l-a luat, Schmitt a aflat că Brazel fusese pe câmp cu doar patru zile înainte de descoperirea resturilor.³ Acest lucru însemna că acolo nu existase nici o epavă în 14 iunie, așa cum susținuse articolul. Brazel însuși le-a spus anchetatorilor de la *Roswell Army Air Field* că știa că materialele nu se aflau acolo de mai mult timp decât patru zile.

Schmitt a mai aflat, dintr-o diversitate de surse, inclusiv Bill Brazel și Jesse Marcel jr., că resturile erau risipite pe o porțiune lungă de o mie două sute de metri și lată de șaiszeci, o sută de metri și că exista un șanț în pământ, lung cam de o sută șaptezeci de metri.⁴ Maiorul Marcel, în cadrul convorbirilor imprimate pe bandă, a afirmat adesea că terenul cu resturi era destul de întins. Alții, intervievați de asemenea, au spus că resturile erau dense.⁵ Marcel a spus

că, după o zi întreagă de adunat rămășițe, încă mai rămăseseră foarte multe la fața locului.

Conform cu Lewis S. Rickett, a doua zi dimineață au fost trimiși să strângă mai multe. Bill Brazel a afirmat că tatăl său luase bucata cea mai mare de pe câmp cu căruța și o depozitase într-un grajd. Toate acestea însumate, categoric, dau mai multe materiale decât s-ar fi găsit într-un simplu balon.

Tommy Tyree, care era angajatul lui Mac Brazel, dar nu a venit să lucreze pentru el decât după eveniment, a declarat că Mac îi spusese că descoperirea îl nemulțumea. Materialele întinse pe câmp formau o barieră pe care oile nu voiau s-o treacă. După cum afirmă Tyree, Brazel a trebuit să mâne oile prin jurul câmpului cu resturi pentru a le duce la adăpătoare. Acest lucru sugerează că obiectul căzut pe câmp era mult mai mare decât orice tip de balon meteorologic.⁶

Descrierile materialelor, provenind atât de la Mac Brazel, cât și de la Jesse Marcel, precum și de la cei care le-au văzut ulterior, nu corespund cu ceea ce s-a publicat în ziar: Bill Brazel descria un metal atât de dur, încât nu-l putea tăia. Era ușor ca balsa, dar mult mai rezistent. Bill Brazel a mai vorbit și despre un material ce pare suspect de asemănător cu fibrele optice.

În discuțiile înregistrate, maiorul Marcel a descris metalul subțire ca hârtia, dar imposibil de tăiat. Marcel însuși a relatat cum folosiseră un baros de opt kilograme, fără nici un rezultat.

Pe unele resturi existau inscripții. Jesse Marcel jr. le-a descris ca pe niște simboluri geometrice. Pe cele de care și-a putut aminti i le-a desenat lui Randle pe un blocnotes. Erau gravate pe o tijă cu profil I și aveau o culoare purpurie. Bara în I propriu-zisă era foarte rezistentă și ușor flexibilă.

În cadrul unei convorbiri confidentiale, un om care fusese prezent la locul prăbușirii în dimineața zilei de 8 iulie i-a spus lui Schmitt că materialul nu era lucios. Nu reflecta

lumina soarelui. Și totuși, fotografiile care există prezintă resturile unui balon foarte fragil și foarte lucios.⁷

Dar poate că cea mai pustiitoare mărturie provine de la maiorul Marcel. El a spus: „Nu era ceva de pe acest Pământ. De asta sunt absolut sigur. Lucrând în informații, eram familiarizat cu toate materialele folosite în aviație și în transporturile aeriene. Nu era așa ceva. Nu putea să fi fost.”⁴

Și alte afirmații ale articolului din ziar sunt infirmate la rândul lor. Există șase martori ai prezenței lui Mac Brazel în Roswell la data de 9 iulie. Floyd Proctor a spus că Brazel era escortat de câțiva ofițeri de armată și că nu și-a salutat prietenii. Lyman Strickland, care de asemenea l-a văzut pe Brazel la Roswell, a spus că acesta era în compania a trei ofițeri de armată.⁸ Frank Joyce a afirmat că Brazel l-a vizitat la postul de radio local și i-a spus o poveste semnificativ diferită de cea pe care i-o relatase în ziua de 6 iulie. Iar Paul McEvoy a menționat prezența ofițerilor de armată care-l aduseseră pe Brazel la redacția ziarului *Roswell Daily Record*. Atât Leonard Porter, cât și Bill Jenkins, l-au văzut pe Brazel înconjurat de militari.⁹ Pentru un articol aparent lipsit de importanță, Armata se dădea peste cap ca să se asigure că noile „fapte” erau date publicității.

Mai există și alte lucruri în neregulă cu această poveste. Ziarul susține că Brazel nu era singur la fermă când a găsit obiectul. Conform spuselor fiului său, Bill și conform vecinilor, inclusiv familia Proctor, la casa fermei nu mai era nimeni înafară de Mac Brazel. În iulie 1947, familia lui locuia la Tularosa, New Mexico.

Într-un număr de declarații, Bill Brazel a spus că nu numai că tatăl său era singur la fermă, dar, citind articolul dintr-un ziar din Albuquerque, a hotărât că trebuia să se ducă cineva la fermă. În ziua de 12 sau 13 iulie, când a sosit el, prin preajmă nu se mai afla nimeni.

În cuprinsul articolului există câteva indicii despre ceea ce încerca să realizeze Armata. În ziua de 5 iulie 1947,

Sherman Campbell a găsit un obiect straniu pe pământul fermei sale din Circleville, Ohio. Atât Campbell, cât și șeriful local l-au identificat imediat, iar în 6 iulie 1947 au apărut în ziarele din toată țara fotografii cu Campbell ținând în mâini o alcătuire de genul unui zmeu. Militarii nu s-au implicat în acea situație și, de fapt, familia Campbell a păstrat apoi balonul ani de zile.¹⁰

Conform numărului din 9 iulie al ziarului *Roswell Daily Record*, Mac Brazel, însoțit de Marcel și de agentul de contrainformații, au dus materialele la clădirea fermei și au încercat să confecționeze din ele un zmeu, dar n-au putut face bucățile să se potrivească. În zilele următoare, tipul de balon s-a schimbat, până când a fost identificat în sfârșit drept un dispozitiv de țintire Rawin.¹¹

Acest lucru demonstrează că explicația cu balonul nu devenise o certitudine în perioada când Brazel și-a prezentat povestirea la *Roswell Daily Record*. Nu avea nici un motiv și nici ofițerii nu aveau, să încerce să facă un zmeu, altfel decât dacă încercau să reproducă explicația descoperirii din Circleville.

Întrebarea pe care n-o pune nimeni este de ce atât fermierul, cât și șeriful din Circleville au identificat balonul, dar ofițerii de la Roswell au fost atât de surprinși, încât au anunțat că aveau o farfurie zburătoare. Nu numai Marcel a fost păcălit, ci și agenții de contrainformații, colonelul William Blanchard și statul său major. Nimeni din Roswell nu a putut identifica balonul. A trebuit să fie transportat la Fort Worth, unde un militar de grad inferior, ofițerul subaltern Irving Newton, a anunțat că era un balon meteorologic.

În cadrul convorbirilor cu Bill Brazel, acesta a declarat că tatăl său nu se dusesese în Roswell ca să vândă lână. Fermierii din regiune vindeau lâna cui oferea mai mult, licitatorii vizitând fermele, tunzând oile și luând ei înșiși lâna. Brazel nu a tuns oile și n-a dus lâna nicăieri.

Studiind articolul din 8 iulie care anunța descoperirea unei farfurii zburătoare, nu apare nici un fapt disputabil. Un fermier din zona orașului Roswell a găsit ceva și i-a spus șerifului George A. Wilcox, care la rândul său a anunțat autoritățile de la *Roswell Army Air Field*. Materialele au fost îmbarcate într-un avion și expediate la eșalonul superior, exact așa cum se afirmă în articol.

O dată cu articolul din 9 iulie, reiese că totul a intrat în dispută. Se pare că raportul din 9 iulie este rezultatul unei diversiuni care încă nu se definitivase. E plin de minciuni, recent demascate de către depozițiile martorilor oculari. Devine evident că Mac Brazel a spus povestea din 9 iulie sub presiune, în timp ce se afla în compania ofițerilor din Grupul de Bombardiere 509, că a mințit în timpul interviului și că acei ofițeri știau că mințea. A fost începutul diversiunii care a durat, aproape intactă, timp de patruzeci de ani.

Există și acei cercetători care susțin că Mac Brazel, cu propriile lui cuvinte, distruge teoria că găsisse o farfurie zburătoare. Ei indică articolul din 9 iulie, pe care nu s-au ostenit să-l cerceteze cu mai mare atenție, după care ignoră faptul că, după cum a subliniat Bill Brazel, tatăl său depusese un jurământ că nu va dezvălui detaliile privitoare la descoperire.¹²

Pentru a-l cita pe unul dintre sceptici: „Îl voi lăsa pe Mac Brazel să vă spună povestea cu cuvintele lui.”

„Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon de observații meteorologice,” le-a spus Brazel reporterilor, pentru a-și încheia noul articol.¹³

Și mai sunt acei cercetători care consideră că Brazel a avut dreptate. Nu fusese un dispozitiv de observații meteo. Era însă altceva. John Keel a spus că, după părerea lui, găsisse o explicație a cazului Roswell în urmă cu douăzeci de ani și a publicat recent un articol în acest sens. În încercarea sa de a explica evenimentul de la Roswell în contextul

firescului, nici măcar nu a revăzut situația actuală a investigației, citând doar din *Majestic*, o scriere de ficțiune.

Teoria lui Keel este aceea că Mac Brazel găsisese un balon-bombă japonez din hârtie de orez, la vreo doi ani după sfârșitul războiului. A conchis că obiectul rămăsese în zbor, purtat de vânturi cu comportament anormal și că jena guvernului față de proiectul japonez i-a împiedicat pe ofițerii Grupului de Bombardiere 509 să dezvăluie adevărata natură a descoperirii lui Brazel. Keel sugerează că ofițerii de Aviație de la comandamentul *Eighth Air Force* din Fort Worth au substituit balonului-bombă un balon meteorologic pentru a păstra în viață mitul invulnerabilității americane.

Pentru a face această teorie să funcționeze, Keel trebuie să accepte ideea că, în America post-belică, existau motive de a ține totul secret. El citează din „Atacurile baloanelor-bombă japoneze din Al Doilea Război Mondial asupra Americii de Nord“, de Robert C. Mikeski, lucrare publicată de către Institutul Smithsonian în 1973. Făcea parte din serialul în numeroase volume, „Analele zborului“. Prin acest citat, datat 4 ianuarie 1945, se explică felul cum Oficiul de Cenzură le-a cerut redactorilor de ziare și radio să nu facă nici un fel de publicitate incidentelor cu baloane.

Aceeași publicație mai indică și motivul solicitării. Guvernul se temea că spionii japonezi vor citi articolele și vor raporta la comandamentele lor că baloanele-bombă ajungeau în Statele Unite. Documente recoltate după război vorbeau despre planurile japonezilor de a folosi arme biologice împotriva Statelor Unite, dacă bombardamentele erau încununate de succes. Dar japonezii au abandonat planul când nu au putut confirma nici un raport că vreun balon de-al lor ajunsese pe continentul nord-american. Au presupus, în mod fals, că toate baloanele-bombă căzuseră, inofensive, în ocean.

Planul de cenzură a fost abandonat în vara anului 1945, când șase (nu patru, cum scrie Keel) turiști aflați la un

picnic (nu într-o tabără, cum susținea Keel) au fost uciși de un balon-bombă în Oregon (nu în Montana, cum afirma Keel). Conform reverendului Archie Mitchell, acesta era la un picnic, cu soția sa și câțiva copii. În timp ce Mitchell își parca mașina, soția și copiii au găsit balonul în pădure. Trăgând de el, au detonat una dintre bombe, provocând o explozie care i-a omorât pe Elsie Mitchell, Jay Gifford, Eddie Engen, Sherman Shoemaker, Joan Patzke și Dick Patzke.¹⁵

Aceste șase decese au fost singurele victime consemnate în zona continentală a Statelor Unite ca urmare a unei acțiuni inamice în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. În 1949, o comisie senatorială a aprobat un amendament al Camerei pentru a plăti 20 000\$ familiilor celor dispăruți.

Aceste morți au mai determinat și o altă măsură. Departamentul de Război a început o „campanie șoptită” de a alerta marele public despre pericolele baloanelor-bombă. Au fost prezentate programe în școli, săli publice și prin felurite agenții civile, astfel ca populația să fie conștientă de pericol. Considerau că un program discret, bine planificat și bine coordonat putea informa publicul fără a lăsa ca japonezii să afle că baloanele ajungeau în Statele Unite.¹⁶

Iar când războiul s-a terminat, secretul a fost ridicat. Grace Maurer din Laurens, Iowa și-a amintit de baloanele-bombă. Scrisese un articol pentru un ziar local, vorbind despre descoperirea unui balon-bombă în ziua de 2 februarie 1945. Alte baloane au căzut lângă Holstein și Pochahontas, Iowa, iar directorul Apărării Civile George Buckwalter a îndepărtat resturile.

Aceste descoperiri sunt relativ neimportante, cu excepția faptului că Maurer a fost vizitată în februarie 1945 de către F.B.I., cu cererea de a nu publica articolul. I-au explicat situația, iar Maurer s-a conformat, așteptând până în 16 august 1945, după sfârșitul războiului, pentru a-și publica

articolul, o relatare completă a bombardamentelor japoneze asupra statului Iowa.

Articolul lui Maurer nu a fost singurul apărut imediat după război. Ziarul *Washington Post* din 16 ianuarie 1946 conținea un reportaj spunând că: „Împotriva Statelor Unite s-au folosit nouă mii de baloane-bombă.” *New York Times* din 9 februarie 1946 a raportat „Raidurile baloanelor japoneze”.

Au apărut articole despre ele și în reviste. *Engineering Journal* din septembrie 1945 a scris despre „Baloanele japoneze de hârtie”, iar George E. Weider, într-un raport scos de sub regim confidențial al Armatei S.U.A., a scris despre „Baloanele de bombardament japoneze”, în ianuarie 1946.

Acestea, plus alte materiale publicate în ziarele locale au înștiințat publicul despre baloanele-bombă. Secretul impus a acționat numai pe timpul războiului, fără a se extinde dincolo de capitularea japoneză din 1945. După câștigarea războiului, nu a mai existat nici un motiv de secretomanie, nici un motiv de a nega faptul că bombe fuseseră lansate și ajunseseră în Statele Unite și, mai important, nici o dovadă că subiectul rămăsese confidențial.

Keel afirma că Mac Brazel găsisse pe câmp un morman de hârtie de orez, care corespundea cu teoria lui despre balonul-bombă și că „mitul merge înainte”. Dar Keel nu s-a deranjat nici un moment să descrie locul prăbușirii. El expediază mărturia a peste o jumătate de duzină de martori, care au spus că resturile erau risipite pe o zonă întinsă. Că erau prea multe rămășițe pentru unul dintre baloanele-bombă japoneze, care aveau cam zece metri diametru. De fapt, chiar la începutul raportului lui Mikesch despre balonul-bombă, există fotografia a vreo duzină de oficialități guvernamentale și militare inspectând unul dintre baloane. Nu s-a dezmembrat, nu a împrăștiat resturi pe o zonă întinsă și este ușor identificabil ca fiind un balon.

Marcel a spus în cadrul multor convorbiri înregistrate că încercaseră să ardă unele materiale găsite la fermă, dar nu reușiseră. Hârtia de orez ar fi ars ușor. Au încercat să îndoaie cu barosul de opt kilograme unele dintre bucățile cele mai mari și n-au putut. Hârtia de orez s-ar fi rupt, iar dacă materialul făcea parte din tipul cauciucat, fără îndoială că ar fi suferit efectele ciocanului.

Marcel nu avea idee ce anume erau materialele și a încărcat cât de multe a putut în Buick-ul său. Un agent de contrainformații aflat cu el a umplut jeep-ul și au dus împreună resturile la *Roswell Army Air Field*.

Bill Brazel a declarat ulterior că găsisese niște bucăți suplimentare, pe care militarii le scăpaseră din vedere. A descris o șuviță subțire pe care o asemăna cu firul de pescuit monofilar, dar părea suspect de asemănătoare cu fibrele optice. A mai luat și o bucățică pe care a încercat s-o zgârie cu cuțitul său vânătoresc (pe care îl folosisese în trecut la tăierea sârmei ghimpate), dar materialul nu se lăsa tăiat. Și, în sfârșit, Brazel a descris folia ca de plumb care, după ce era strânsă ghemotoc, se desfăcea fără a rămâne nici urmă de încrețitură.

Așa cum am menționat anterior, Pappy Henderson a spus că transportase o parte din rămășițe de la Roswell la Wright Field. Le-a descris ca fiind ceva cum nu mai văzuse în viața lui: un metal de culoare neutră, foarte subțire și foarte ușor. Categorie, nu erau resturile unui balon de hârtie și cauciuc, lansat de japonezi în timpul războiului.

Este interesant că, pe lista de articole a lui Keel despre baloanele-bombă, nu figurează nimic anterior anului 1953. Pe lângă articolele din ziare și reviste menționate mai devreme (selecționate numai fiindcă precedau descoperirea lui Brazel din iulie 1947), există un reportaj apărut în *Reader's Digest* din august 1950 și un articol al doctorului Lincoln LaPaz din numărul pe 17 ianuarie 1953 al periodicului *Collier*. Mai sunt și istoricele nepublicate ale câtorva

unități militare, din 1945, 1946 și 1947, care fac referire la baloanele-bombă.

În 1947, nu mai exista nici un motiv de secretomanie, dacă obiectul găsit era într-adevăr de fabricație japoneză. Povestea baloanelor-bombă fusese difuzată deja. Apăruseră articole în ziarele importate din toată țara și în multe ziare locale mai mici. baloanele-bombă nu mai erau un secret pentru nimeni.

Dar, chiar și când se dovedea că vinovată nu era o armă a Puterilor Axei, apărea alta în locul ei. Ron Schaffner sugerează acum că nu era nimic mai extraordinar decât conul din vârf și parașuta unei rachete V-2 rătăcite, lansată de la White Sands. Acea lansare, din motive de securitate, fusese confidențială, iar după ce racheta a luat-o razna, miliarii au omis să scoată de sub regim confidențial documentele respective. După opinia lui Schaffner, își protejau funcțiile.

Din păcate, Schaffner, la fel ca majoritatea celorlalți autori de teorii despre Roswell, nu a făcut nici o cercetare la fața locului. A lichidat rapid, din auzite, depozițiile celor prezenți. Îl ignoră pe Stringfield, insinuează că extraterestrii morți ar fi rezultatele arse ale experimentelor cu V-2 eșuate și sugerează că poate Marcel nu fusese pe deplin conștient de toate faptele referitoare la descoperire.

Schaffner susține totuși cu succes motivele pentru care guvernul, Armata sau oamenii de știință și ofițerii de poligon din White Sands ar fi dorit să mușamalizeze cazul unei rachete rătăcite. Dacă, așa cum spune el, a existat o suspendare ordonată a tragerilor și s-a lansat o rachetă, încălcându-se aceste ordine numai pentru a cădea pe pășunile din centrul statului New Mexico, oamenii implicați ar fi dorit cu siguranță ca informația să rămână secretă. Schaffner subliniază că în ziua de 3 iulie 1947 fusese testată o rachetă V-2 și, dacă unii martori greșiseră cu privire la

dată, atunci racheta putea explica resturile găsite de Mac Brazel în după-amiaza de 3 iulie.

Atât numai că povestea e mult mai complicată. Descrierile materialelor recuperate, scena de la locul prăbușirii și experimentele rudimentare efectuate de Armată, au fost relatate în totalitate. Aducând în ecuație toate faptele, aria de speculații dispare.

Singure faptele, bazate pe mărturiile directe ale participanților, sugerează că teoria lui Schaffner e incorectă. Câtă vreme este cu siguranță posibil ca Marcel, chiar și în calitate de șef al secției de informații a Grupului de Bombardiere 509, să nu fi știut despre experimentele cu rachete V-2, categoric ar fi putut recunoaște componentele ca fiind de fabricație terestră.

Și chiar dacă Marcel se lăsase cumva amăgit, oare ceilalți ofițeri din Grupul de Bombardiere 509, inclusiv comandantul ar fi fost incapabili să identifice folia și capsula drept pământene? Important este că nu trebuia să se știe că proveneau de la o rachetă V-2, ci numai că erau fabricate din materiale la fel ca toate cele produse oriunde pe planeta noastră.

Marcel a spus că găsisese un metal subțire ca hârtia, dar care nu putea fi îndoit nici cu barosul de opt kilograme. A afirmat că încercaseră să-l ardă, încercaseră să-l taie și nu reușiseră. Ce-ar fi putut conține o V-2, cu asemenea proprietăți extraordinare?

A doua întrebare este dacă racheta V-2 ar fi răspândit sau nu resturi pe o suprafață având mai mult de o sută de mii de metri pătrați întindere. Mac Brazel s-a înfuriat când a văzut, pentru că oile de la fermă nu mai voiau să traverseze câmpia.¹⁷

Mai există și alte referiri la cantitatea de resturi. Marcel spunea că umpluse partea din spate a Buick-ului cu ele, agentul de contrainformații încărcase un jeep și încă mai rămăseseră foarte multe.

Și, în sfârșit, există credibilitatea lui Barney Barnett, printre alții. Dacă el ar fi fost singurul martor al cadavrelor, atunci povestea lui putea fi suspectă. Dar acum există și alții care s-au prezentat să descrie ce văzuseră. Melvin Brown, membru al Escadrilei K din Grupul de Bombardiere 509, a spus familiei că păzise trupurile în timp ce erau duse de la locul accidentului la *Roswell Army Air Field*.¹⁸ Există mărturia unuia dintre membrii echipajului care a transportat cadavrele de la Roswell la Fort Worth.

Toate acestea dovedesc că nu o rachetă V-2 s-a prăbușit pe pământul fermei administrate de Mac Brazel. Descrierile materialelor, proporțiile câmpului cu resturi și mărturiile a peste două sute de alte persoane implicate în toată povestea demonstrează că a fost ceva ieșit din comun. Câtă vreme este adevărat că oamenii ar încerca să-și protejeze carierele după prăbușirea unei rachete V-2 dereglate, nu poate fi verosimil ca diversiunea să se prelungească mai mult de patruzeci de ani. La un moment dat, oamenii interesați în a-și apăra funcțiile ar fi fost transferați sau scoși la pensie și informațiile ar fi transpirat. Nu există documente secrete care să implice o lansare de V-2 în data de 3 iulie. Ba chiar, tentativa de lansare din 3 iulie a fost ratată. Racheta nici nu s-a desprins de pe rampă.

Acestea sunt trei dintre teoriile propuse pentru a explica evenimentul de la Roswell. Altele au sugerat că fusese un avion experimental, dar nu există nici o consemnare de prăbușire a vreunei aeronave experimentale în luna iulie 1947, lângă Roswell.

Marcel a spus: „Nu era de pe acest Pământ. De acest lucru sunt absolut sigur.”

Cu aceste cuvinte, Marcel a eliminat banalul și ne-a lăsat doar cu extraordinarul. Dacă ar fi fost singurul cu asemenea pretenții, l-am fi putut ignora. Dar mai sunt atâția alții. Prea mulți pentru a fi ignorați.

Partea a IV-a

Desfășurarea în timp

Iulie 1947
Succesiunea evenimentelor

Miercuri, 2 iulie 1947

H. 21:50. d-l. și d-na. Dan Wilmot semnalează un obiect de formă ovală, „ca două farfurii puse gură la gură“, deplasându-se cu mare viteză, care a zburat peste casa lor din Roswell, New Mexico. Obiectul se îndrepta spre nord-vest.

În timpul unei furtuni cu descărcări electrice, în Corona, New Mexico, W.W. (Mac) Brazel aude un cutremurător trăsnet, sunând asemenea unei explozii dar oarecum diferit de restul tunetelor. Alte persoane din zonă raportează același fenomen.

William Woody anunță că el și tatăl său au privit un meteorit strălucitor, descris ca fiind alb cu coadă roșie, săgetând peste cer, pentru a cădea spre orizont.

Joi, 3 iulie 1947

Datorită ploii din noaptea trecută, Brazel inspectează pășunile. Lunile iulie și august sunt ploioase, iar Brazel plănuia să-și mâne turmele pe pajiștile udate de ploaie. În timpul inspecției, descoperă un câmp foarte întins cu resturi. Pe pante, prin văi și doline, sunt împrăștiate fâșii metalice, bare dintr-o substanță asemănătoare cu plasticul, materiale ușoare, folii și corzi. Rămășițele sunt atât de dese, încât oile refuză să traverseze câmpia și trebuie să fie conduse prin jurul acestora până la adăpătoarea aflată la peste un kilometru și jumătate distanță.

Brazel, luând câteva bucăți de material, se îndreaptă spre casa celor mai apropiați vecini, Floyd și Loretta Proctor. Le arată „o bucățică” de material care refuză să ardă și nu poate fi tăiată. Soții Proctor îi sugerează să-l ducă în oraș, pentru a i-l arăta șerifului. Loretta Proctor își mai amintește și că se oferă o recompensă pentru dovezi ale realității discurilor zburătoare și consideră că Mac ar trebui să încerce să revindă banii.

În aceeași seară Brazel ridică de pe pajiște bucata cea mai mare, circulară, dintre resturi. Conform declarațiilor Bill Brazel, tatăl său fie a încărcat-o în camionetă, fie a târât-o în urma acesteia. A depozitat-o într-un grajd aflat la circa cinci kilometri spre nord față de locul prăbușirii.

Sâmbătă, 5 iulie 1947

Bazele militare de pe toată coasta de vest își țin avioanele de luptă în alertă, pentru eventualitatea apariției discurilor zburătoare. Câteva baze din statele Oregon și Washington au avioane echipate cu camere de filmat, în alarmă aeriană.

Sherman Campbell din Circleville, Ohio, anunță șeriful că, probabil, deține explicația unora dintre semnalările de discuri zburătoare. A găsit un balon meteorologic la ferma sa. Este metalic, cu un accesoriu gen zmeu. În condiții potrivite, împins de vânturile din straturile superioare ale atmosferei, poate semăna cu un disc zburător. Dispozitivul este expus la redacția ziarului local și apoi restituit lui Campbell. Jean (Campbell) Romero, fiica lui Campbell, a afirmat că după aceea a fost ținut ani de zile în hambar.

Duminică, 6 iulie 1947

Brazel se trezește devreme, conform obiceiului său, după cum îl descrie Norris Proctor, își face treburile, apoi se deplasează la Roswell, drum de circa o sută cinci kilometri. Vizitează oficiul șerifului George A. Wilcox. Contrar declarațiilor publicate, Wilcox este interesat de descoperire și propune să anunțe Armata.

În timp ce așteaptă sosirea ofițerilor militari, Wilcox trimite două ajutoare la fermă. Oamenii dispun doar de îndrumările oferite de Brazel, dați amândoi sunt familiarizați cu teritoriul, iar Wilcox e de părere că vor putea găsi resturile pe care le-a descris Brazel.

Frank Joyce, reporter și prezentator al postului de radio K.G.F.L., îi telefonează șerifului și întreabă dacă la oficiu se întâmplă ceva interesant. Conform afirmațiilor lui Joyce, Wilcox îi răspunde că are acolo un om pe care ar trebui să-l chestioneze. Joyce vorbește cu Brazel, nefiind însă prea atent la cuvintele acestuia. E ocupat cu problemele postului de radio, schimbarea discurilor și astfel ascultă relatarea lui Brazel.

Colonelul William Blanchard (comandant al Grupului de Bombardiere 509), maiorul Jesse A. Marcel (ofițer de aviație cu informațiile) și un om în civil (agent de contra-informații) răspund la apelul șerifului. După cum avea să afirme Phyllis McGuire, fiică a șerifului, militarii sosesc aproape imediat ce șeriful a închis telefonul. Ofițerii îl interoghează pe Brazel, examinează unele bucăți de material, după care Blanchard le ordonă lui Marcel și agentului C.I.C. să-l însoțească pe Brazel la fermă.

Blanchard, convins că se află în posesia a ceva neobișnuit, anunță eșalonul imediat superior. Conform declarațiilor primei soții a lui Blanchard, Ethyl, el crede că au găsit un obiect care aparține sovieticilor. Nimeni nu pomenește despre nici un fel de balon.

Blanchard, acționând la ordinele generalului Clements McMullen, transmise de către colonelul Thomas DuBose, sigilează într-un sac unele dintre materialele aduse de Brazel la oficiul șerifului. Materialele sunt apoi expediate la Aerodromul Fort Worth.

După ce militarii pleacă împreună cu Brazel, cele două ajutoare ale șerifului se întorc. N-au găsit câmpul cu resturi, dar au descoperit o zonă arsă pe una dintre pășuni. Nisipul era înnegrit și transformat în sticlă. Părea că aterizase un obiect circular.

Avionul de la Roswell este întâmpinat la Aerodromul Fort Worth de către DuBose și colonelul Alan D. Clark. Clark primește punga de plastic cu resturile și o duce la avionul B-26 „de comandă” pentru a o trimite la Washington, D.C. și la generalul McMullen.

Întrucât călătoria până la fermă e atât de lungă, pe drumuri nu tocmai adecvate, Brazel, Marcel și agentul C.I.C. nu sosesc decât după căderea întinericului. Poposesc în casa fermei, mănâncă fasole rece și pesmeți și așteaptă ivirea zorilor. Marcel examinează bucata cea mai mare din resturi, pe care Brazel o depozitase în grajd, cu un contor Geiger. Nu detectează nici un semn de radiații.

Luni, 7 iulie 1947

Brazel îi conduce pe cei doi ofițeri la locul prăbușirii. După cum avea să declare Marcel, câmpul cu resturi are o mie două sute de metri lungime și între șaiszeci și o sută de metri lățime. Un șanț începe din capătul nordic, alungindu-se cale de o sută douăzeci, o sută șaptezeci de metri, spre celălalt capăt. Bill Brazel urma să spună că arăta ca și cum un obiect ar fi atins solul, lunecând apoi pe pământ. Cea mai mare bucată de resturi se găsisse la extremitatea sudică a șanțului.

Marcel descrie rămășițele ca fiind subțiri precum hârtia, dar atât de rezistente, încât nu le putea îndoi. Există și o folie care, după ce e mototolită, se desface fără a păstra nici urmă de încrețitură. Mai sunt și tije cu profil I care se flexează ușor și au înscrise pe ele un fel de semne sau simboluri. Descrierile resturilor sunt confirmate de Bill Brazel, Loretta Proctor, Tommy Tyree, Walt Whitmore sr., Jesse Marcel jr., d-na. Viaud Marcel, Robert Shirkey, Robert Smith, O.W. Henderson și Lewis S. Rickett.

Marcel și agentul C.I.C. ocolesc perimetrul câmpului, apoi se îndepărtează, căutând alte resturi sau locul vreunei alte eventuale prăbușiri, dar nu găsesc nimic. În cele din urmă, se înapoiază și petrec restul zilei adunând câte resturi pot. Încarcă Buick-ul '42 al lui Marcel și compartimentul din spate al jeep-ului condus de agentul C.I.C. La apusul soarelui, părăsesc câmpul cu resturi, pornind spre Roswell.

General locotenentul Nathan F. Twining, comandantul *Air Materiel Command*, organizația înrudită din Wright Field, Ohio, își schimbă brusc planurile și zboară la Aerodromul Alamogordo (ulterior Baza Aeriană Holloman), în New Mexico. Twining mai are de făcut doar un scurt drum cu mașina până la *Roswell Army Air Field*.

Marți, 8 iulie 1947

H. 02:00. Marcel, surescitat de descoperire, se oprește acasă în drum spre unitate. Își trezește soția și fiul, pentru a le arăta materialele. Le examinează timp de o oră, împrăștiate pe podeaua bucătăriei. Marcel nu încalcă niciun regulament, căci nimic din tot ceea ce a adus încă nu a fost trecut sub regim confidențial. Apoi le strânge pe toate, le încarcă în mașină și le duce la bază.

* * *

H. 06:00. Marcel și agentul C.I.C. îl vizitează pe Blanchard la reședința sa, spunându-i ce au văzut. După ani, Marcel avea să insiste că, din clipa când au văzut câmpul cu resturi, au știut că proveneau de la un obiect care nu fusese fabricat pe Pământ.

Blanchard îi telefonează comandantului Poliției Militare, identificat în Istoricul Unității 509 ca fiind maiorul Edwin Easley. Blanchard îi ordonă lui Easley să posteze gărzi pe drumuri, în jurul câmpului cu resturi, interzicând accesul oricui nu are treburile oficiale. Îi ordonă lui Easley să-l găsească pe Brazel și să-l escorteze cu poliția militară la locul prăbușirii.

Blanchard mai telefonează și la Comandamentul *Eighth Air Force*, anunțând că Marcel s-a întors cu și mai multe

resturi. Între timp, Blanchard și Marcel s-au convins că nu era un aparat rusesc.

Comandamentul *Eighth Air Force* din Fort Worth transmite mesajul lui Blanchard pe lanțul de comandă, anunțând Pentagonul despre ciudatele materiale. Se organizează un zbor special din baza Andrews, cu oameni de la Pentagon.

H. 07:30. Obișnuita ședință de dimineață a statului-major a fost devansată. Blanchard discută despre cele găsite și măsurile care ar trebui să se ia. La ședință participă Marcel, agentul C.I.C., Lewis S. Rickett, locotenent-colonelul James I. Hopkins, ofițerul de operațiuni; maiorul Patrick Saunders, aghiotantul bazei; maiorul Isidore Brown, ofițerul de personal; și locotenent-colonelul Ulysses S. Nero, ofițerul de intendență. Există motive să se creadă că au mai participat și locotenent-colonelul Charles W. Horton, locotenent-colonelul Fernand L. Andry și locotenentul Walter Haut, ofițerul pentru relațiile cu publicul. În timpul întrunirii s-au hotărât cum să se efectueze recuperarea și cine ce sarcini să îndeplinească.

H. 09:00. Agentul C.I.C. și asistentul său scot o mașină de stat-major și se deplasează la locul prăbușirii. Îi urmează încă un contingent al Poliției Militare. Sunt opriți de gărzile postate anterior. Sosind, văd că agenții M.P. au fost deja amplasați împrejurul câmpului cu resturi, pentru a-l proteja.

Blanchard și membrii statului său major vorbesc la telefon, consfătuindu-se cu eșaloanele superioare. Se ordonă ca Marcel să aducă la Fort Worth unele resturi, pentru ca generalul de brigadă Roger Ramey să le poată inspecta.

H. 11:00. Walter Haut a terminat comunicatul de presă și se pregătește să-l ducă în oraș. Primul paragraf spune: „Numeroasele zvonuri privitoare la discul zburător au

devenit ieri realitate..." Predă primul exemplar al comunicatului la unul dintre posturile radio. Până la amiază, a lăsat câte un exemplar la ambele posturi de radio și la ambele ziare cotidiene.

Agenții C.I.C. de la fermă cercetează din nou terenul. Sunt postate gărzi în jurul șanțului, într-al câmpului cu resturi și, în sfârșit, pe colinele care înconjoară zona. Agenții C.I.C. l-au găsit pe Mac Brazel și îl aduc din nou la Roswell.

H. 12:00. Toate punctele de comunicare din Roswell anunță că sunt sufocate de apeluri telefonice. Șeriful Wilcox raportează telefoane din Europa și Asia. Art McQuiddy, redactorul șef al ziarului *Roswell Morning Dispatch*, spune că, din momentul când comunicatul de presă a fost difuzat, nu s-a mai dezlipit de telefon. Walter Haut afirmă același lucru. Întreaga lume încearcă să afle ce s-a întâmplat la Roswell.

Sosește primul dintre avioanele speciale de la Washington. În avion se află ofițerul subaltern Robert Thomas. Thomas și însoțitorii săi sosesc echipați în uniforme, dar se schimbă imediat în haine civile. Acești oameni vor rămâne la Roswell pe toată perioada recuperării.

* * *

Telefoanele de la unitate încep să sune. Blanchard, iritat fiindcă nu poate prinde legătura telefonică, îi ordonă lui Haut să facă ceva cu toate apelurile care sosesc. Haut spune că nu poate face nimic în privința telefoanelor din afară.

Șeriful Wilcox, întrebându-se ce se întâmplă la locul descoperirii, trimite încă două ajutoare. De astă dată, a-

jutoarele șerifului nimeresc în cordonul instalat de Armată și sunt întoarse din drum. Armata nu lasă nici o persoană neautorizată să se apropie de locul accidentului.

La jumătatea după-amiezei, Brazel este adus înapoi spre fermă, la bordul unui avion. Nu este primul zbor într-acolo, Grupul 509 încercând să găsească echipajul navei prăbușite. Cu toții sunt siguri că trebuie să existe ocupanți.

Este găsit locul celei de-a doua prăbușiri, iar oamenii de la sol sunt îndrumați spre el. Brazel, cunoscând bine terenul, ajută la dirijarea lor către cel de-al doilea loc.

Înainte ca Armata să fi putut ajunge, alte persoane din zonă sosesc la al doilea loc. Grady L. „Barney“ Barnett prospecta fermele în căutarea unor posibilități de irigare. Conform declarațiilor lui Vern Maltais, un prieten apropiat, Barnett a găsit resturile discului. Maltais n-a întrebat nicio dată despre navă, fiindcă Barnett i-a descris ocupanții: umanoizi scunzi, de un metru douăzeci, un metru cincizeci înălțime, slabi, cu capete mari. Zăceau lângă navă.

În timp ce Barnett stă lângă trupuri, destul de aproape pentru a le putea atinge, sosește un grup de elevi și arheologi. Văd și ei cadavrele și ciudata navă.

Armata sosește la locul celei de-a doua prăbușiri, unde constată cu groază că civilii au și apărut. Aceștia sunt adunați și li se spune că au găsit ceva privitor la securitatea națională. Nu au voie să vorbească nimănui despre cele văzute. Ofițerul aflat la comandă le spune că, dacă vorbesc, guvernul le va putea da de urmă. Sunt escortați în afara perimetrului, în timp ce Armata intervine și începe să acopere cadavrele.

Robert Shirkey, stând în blocul de Operațiuni, vede agenții M.P. transportând prin clădire resturi pentru a le încărca într-un C-54 din *First Air Transport Unit*. Ca să vadă mai bine, trebuie să facă un pas pe lângă colonelul Blanchard.

Pappy Henderson (căpitanul O.W. Henderson) duce materialele la Wright Field, Ohio. Are posibilitatea să vadă materialele și le descrie ca fiind foarte stranii și neasemnându-se cu nimic din ce-a mai văzut în viața lui.

H. 14:30. Blanchard hotărăște că a sosit momentul să plece în permisie. La unitate se primesc prea multe telefoane, care-l solicită. Împreună cu câțiva membri de stat-major, pornește spre locul prăbușirii. Celor rămași la bază li se ordonă să-i informeze pe reporteri că Blanchard a plecat în permisie.

H. 15:00. Marcel, căruia i s-a spus că urma să plece la Fort Worth cu resturile, decolează spre Aerodromul Fort Worth.

Conform afirmațiilor sergentului Robert Porter (din echipajul de zbor), în avion au fost încărcate doar câteva pachete. Unul dintre acestea, un pachet triunghiular, lung de circa șaiszeci de centimetri, era învelit în hârtie brună. Celelalte trei aveau cam mărimea unor cutii de pantofi, fiind de asemenea înfășurate în hârtie. Porter a spus că păreau să nu conțină nimic.

Johnny McBoyle, reporter al postului de radio K.S.W.S. din Roswell, încearcă să ajungă la locul accidentului. După cum aveau să declare Merle Tucker și Lydia Sleppy, care lucrau la postul înrudit din Albuquerque, McBoyle a menționat un obiect care arăta ca o cratiță turtită după care i-a spus Lydiei să aștepte la telefon. S-a auzit o ceartă cu cineva

din apropiere, apoi McBoyle a revenit, spunând că nu contează. Făcuse o confuzie.

Peste câteva momente, în timp ce Lydia Sleppy încearcă să transmită ceva prin telex, aparatul începe să scoată un mesaj primit de la F.B.I. I se ordonă să nu ducă transmisia până la capăt, întrucât obiectul este de interes pentru securitatea națională.

Marcel se află în cabinetul lui Ramey, cu unele dintre resturi. Generalul dorește să vadă unde au fost găsite, iar Marcel este condus într-o sală a hărților. Imediat ce Ramey s-a lămurit, revin în birou, dar rămășițele au dispărut. În locul lor se găsește un balon meteorologic rupt.

Spre seară, Brazel revine la Roswell, după ce a ajutat la găsirea locului celei de-a doua prăbușiri. În acest moment, militarii coboară garda. Întrucât nu i-a spus nimeni să rămână în apropiere, Brazel pleacă. Walt Whitmore îl găsește în Roswell și îl duce la postul de radio K.G.F.L. Whitmore și alt reporter îl interviuează pe Brazel, înregistrând convorbirea pe bandă. În cadrul discuției, Brazel le spune toată povestea. Apoi Whitmore îl duce pe Brazel la el acasă, pentru a-l ascunde de militari.

La Fort Worth, reporterul J. Bond Johnson de la *Fort Worth Star Telegram* primește ordin să se deplaseze la bază. Redactorul său șef afirmă că le sosește o fărfurie zburătoare de la Roswell și vrea ca Johnson să fie prezent pentru a scrie reportajul.

Johnson sosește la baza aeriană Fort Worth și i se spune să meargă direct la biroul lui Ramey, pentru interviu. Pe podea zac rămășițele unui balon meteorologic. O parte din cauciucul component a ars, iar Johnson se miră că Ramey îl

ține în cabinet. Jolinson face patru fotografii cu Ramey și resturile balonului, apoi revine spre biroul lui.

* * *

La locul prăbușirii s-au adunat și mai mulți oameni, care strâng totul. Soldați cu roabe străbat câmpia, culegând resturile. Roabele pline sunt duse și descărcate la punctele de colectare. Apoi rămășițele se încarcă în camioane acoperite care pornesc spre Roswell.

Ofițerul subaltern Irving Newton primește ordin să vină de la stația meteorologică în biroul lui Ramey. Newton, în fața unui mic număr de reporteri și ofițeri din *Eighth Air Force*, identifică resturile de pe podeaua cabinetului ca fiind un balon-țintă Rawin. Este fotografiat, apoi trimis să-și vadă de treburi.

Ramey, o dată stabilită identitatea epavei, anunță publicul că ofițerii de la Roswell s-au lăsat amăgiți de un balon meteorologic. Ramey mai vorbește și la postul de radio local W.B.A.P.

Blanchard și membrii statului său major sosesc la fermă și sunt duși la locul celei de-a doua prăbușiri, unde au fost găsite cadavrele. Trupurile sunt încărcate în bena unui camion și acoperite cu o prelată.

La Roswell cei din spitalul unității încep să telefoneze la morga locală, punând întrebări despre conservarea țesuturilor și efectele anumitor chimicale asupra acestora. Medicul legist Glenn Dennis susține că a primit patru sau cinci astfel de telefoane și a tras concluzia că la bază avusese loc o prăbușire soldată cu victime omenești.

Lewis S. Rickett anunță că a sosit un zbor neprogramat de la Bolling Field (Washington, D.C.). El predă echipajului o cutie cu resturi, sigilată.

La locul celei de-a doua prăbușiri, Melvin E. Brown, membru al Escadrilei K din Grupul de Bombardiere 509, primește ordin să urce în bena unui camion. I se spune să nu se uite sub prelată dar, în momentul când toți sunt întorși cu spatele, omul aruncă o privire. Sub prelată se află cadavrele echipajului extraterestru. Brown afirmă că erau mici, cu capete mari și i-au dat impresia că aveau pielea galbenă sau portocalie.

Cadavrele sosesc la bază și sunt duse la spital pentru examinare. Dr. Jesse Johnson le declară moarte și efectuează câteva operații preliminare.

Sosește legistul, Glenn Dennis, convins că la bază a avut loc o prăbușire soldată cu morți. Agentul M.P. de la poartă, recunoscându-l, îi face semn să treacă, iar Dennis se duce la spital. Intră și e întâmpinat de o soră militară. Femeia îi spune să plece până nu dă de necaz. Doi agenți M.P. îl văd și, cu brutalitate, îl dau afară din spital.

Seara, târziu, paznicul de la poartă raportează că a intrat un camion plin cu gheață uscată. Este surprins de ora târzie a livrării. Controlul efectuat la ghețaria locală nu avea să dezvăluie nici un document rămas din anii '40.

Cadavrele sunt sigilate într-o ladă prelungă, având cinci metri pe unu, înaltă de un metru douăzeci, care e dusă într-un hangar. Este lăsată acolo, luminată de reflectoare și păzită de agenți M.P. Aceștia nu se apropie de ea.

Brown primește sarcina de a păzi exteriorul hangarului. Comandantul său se apropie și spune: „Haide, Brownie, să aruncăm o privire înăuntru.” Dar nu e nimic de văzut, fiindcă totul a fost împachetat, ambalat în lăzi și e gata de expediție.

Miercuri, 9 iulie 1947

Ziarele de dimineață publică știrea că fărfuria zburătoare găsită la Roswell era de fapt un aparat meteorologic. Unele îl citează pe Ramey, altele citează diverse surse din Washington, inclusiv câțiva senatori.

Brazel se află încă la Roswell, tot în compania lui Walt Whitmore sr. Whitmore încearcă să-și protejeze interviul în exclusivitate cu Brazel.

„Curățenia“ de la fermă se reia o dată cu răsăritul soarelui. Militarii încearcă să culeagă totul înainte de a mai veni și alți civili.

Conform afirmațiilor lui Robert Smith, din *First Air Transport Unit*, îmbarcarea lăzilor în avioane C-54 începe pe la orele opt dimineața. Problema nu e greutatea, ci volumul containerelor. Dau senzația că ar fi goale. Sunt încărcate trei aeronave, toate cu destinația Kirtland și, de acolo, Los Alamos.

După cum avea să spună Elizabeth Kyle, secretară șefă a *Roswell Army Air Field*, telefoanele din unitate continuă să fie blocate de apeluri din întreaga lume.

Militarii îl regăsesc pe Brazel și, de astă dată, iau măsuri de siguranță ca să nu le mai scape. Îl interoghează la unitate, punându-i iar și iar aceleași întrebări.

La bază sosesc și alte resturi, care acum sunt duse într-un alt loc, unde sunt ambalate în lăzi de diferite forme și mărimi. Lăzile au fost confecționate la Roswell, în conformitate cu standardele folosite la transportul altor încărcături.

Bud Payne, fermier în regiunea orașului Corona, urmărește o vacă rătăcită. Intrând pe teritoriul fermei Foster, de peste o colină apare în viteză un jeep cu militari, repezindu-se spre el. Este escortat în afara fermei Foster.

* * *

Brazel e dus în oraș, la redacția ziarului *Roswell Daily Record*. Acolo el le prezintă reporterilor, printre care Jason Kellahin și R.A. Adair din Albuquerque, o nouă variantă. Le spune că găsisese balonul în ziua de 14 iunie și nu-l dusese la Roswell decât peste trei săptămâni, fiindcă nu avea telefon, nici radio și nu știa că lumea căuta discuri zburătoare. În acest articol însă Brazel afirmă că găsisese baloane meteorologice și cu alte ocazii, iar ceea ce a găsit de astă dată nu e un balon meteorologic.

Ofițerul meteorolog al lui Ramey, Newton, susține că balonul meteorologic este de un tip special și spune: „Le folosim fiindcă se înalță mult mai sus decât se poate vedea cu ochiul liber.”

Floyd Proctor și Lyman Strickland, prezenți în Roswell, îl văd pe Mac Brazel. Acesta e escortat prin oraș de trei militari. Nu-i bagă în seamă pe Proctor și Strickland, lucru pe care în mod normal nu l-ar fi făcut.

Whitmore, la postul de radio K.G.F.L., primește un telefon de la Washington, prin care i se cere să nu difuzeze interviul cu Brazel. Conform cu Jud Roberts, „dacă am fi transmis interviul, ne puteam aștepta să ne pierdem licența a doua zi“.

După cum declară Art McQuiddy, un ofițer de la bază circulă prin Roswell, adunând exemplarele comunicatului de presă al lui Haut. Frank Joyce avea s-o confirme, spunând că cineva a percheziționat birourile postului K.G.F.L. Militarii caută prin toate posturile de radio și redacțiile ziarelor, confiscând tot ce are legătură cu subiectul.

La amiază lada care stătuse în hangarul gol, păzită de M.P., este mutată în groapa de bombe numărul unu. Conform afirmațiilor celor prezenți, în groapa de bombe nu se depozita niciodată altceva în afară de arme.

* * *

Spre seară un echipaj de zbor aflat pe poligonul de tir află că urmează o cursă specială. Ofițerul de operațiuni al escadrilei, maiorul Edgar Skelley, îi spune comandantului de aeronavă să-și țină oamenii pe loc.

Trei avioane C-54 din *First Air Transport Unit* decolează spre a zbura pe mica distanță până la Los Alamos. Toate trei sunt încărcate cu lăzi care conțin resturi și toate lăzile sunt însemnate cu inscripția „Top Secret“. Gărzi înarmate supraveghează încărcarea avioanelor. Smith e convins că lăzile conțin resturi, fiindcă i s-a arătat o bucățiță de folie care se putea strânge cocoloș, după care își revenea singură la starea inițială.

Echipajul adus de pe poligonul de tir primește ordin să pregătească rapid aeronava. O dată terminat acest lucru, cu

motoarele în funcțiune, rulează până la groapa de bombe. Conform spuselor unui membru al aceluși echipaj de zbor, singurele locuri din unitate de unde se putea vedea groapa de bombe erau turnul de control și unele porțiuni din pista de decolare.

O ladă de lemn, sigilată și fără însemne, e scoasă și îmbarcată în compartimentul bombei din aparatul B-29 cu numărul 7301. Este păzită de șase agenți M.P., un ofițer, doi N.C.O. și trei soldați, înarmați cu toții. Aceștia nu scapă nici un moment lada din vedere.

La Fort Worth avionul este întâmpinat de un număr de ofițeri, inclusiv un medic legist. Bombardierul îl recunoaște, pentru că învățaseră la aceeași școală.

Lada e descărcată, iar echipajului i se spune să zboare înapoi la Roswell. Nu li se face nici o informare la Fort Worth.

Conform afirmațiilor unuia dintre membrii echipajului, lucru confirmat și de Robert Slusher, Marcel se înapoiază cu ei în cadrul aceluiași zbor. A stat în Fort Worth circa douăzeci și patru de ore și a fost ținut în afara liniei de foc a reporterilor, până s-a putut definitiva varianta diversionistă.

* * *

Frank Joyce a declarat că ofițerii l-au adus pe Mac Brazel la postul radio K.G.F.L. pentru a i se lua un interviu. De astă dată, Brazel spune o nouă poveste, semnificativ diferită de cea relatată duminică. Joyce subliniază acest lucru și faptul că Brazel a răspuns că ar avea greutate dacă nu prezintă noua variantă.

În jurul orelor 20:00, echipajul de zbor revine. Din nou, nu sunt informați, dar li se spune că au transportat la Fort Worth mobila generalului. Sunt preveniți să nu spună nimănui ce au făcut, nici chiar familiilor. Zborul nu a avut loc.

La întoarcere, Marcel intră în biroul C.I.C., întâlnindu-l pe ofițerul prezent acolo. Marcel cere să vadă rapoartele întocmite în absența lui, dar ofițerul C.I.C. refuză. Marcel îi atrage atenția că îi este superior în grad, însă agentul de contrainformații susține că a primit ordine de la Washington. „Lămurii-vă cu ei.”

John Tiffany sr., șef de echipaj detașat la Wright Field, zboară într-o misiune specială în sud. Sunt culese resturi pe care nimeni nu le poate identifica și un container enorm, asemănător cu un termos. Tiffany le vorbește membrilor familiei sale despre trupuri, descrierile corespunzând cu cele ale altor martori.

Las Vegas Review Journal publică un articol citând un comunicat U.I. (*United Press*) care spune: „Consemnările de fărfurii zburătoare care vâjâie pe cer au suferit azi un șoc brutal, armata și marina începând o campanie concentrată de stopare a zvonurilor.” Articolul mai spune și că sediul A.A.F. din Washington „le-a administrat o dojană usturătoare ofițerilor de la Roswell”. Același articol este tipărit și în alte ziare din țară.

Joi, 10 iulie 1947

Bill Brazel, citind ziarul de dimineață, află despre activitățile tatălui său la Roswell. Își dă seama că la fermă nu e nimeni și face planuri de a se deplasa acolo pentru a da o mână de ajutor.

Pe locurile ambelor prăbușiri, oamenii lucrează la înlăturarea urmelor. Vor să nu rămână nici o bucățică din resturile epavei și nici un semn al prezenței lor acolo.

Mac Brazel este reținut în casa de oaspeți a unității. Ofițerii încă mai încearcă să-l convingă că n-are voie să spună nimic din ce a văzut. Mai încearcă și să-l țină departe de ziariștii care continuă să caute subiecte de reportaj. Medicii din spitalul bazei îi fac un examen fizic.

În jurul orașului Roswell circulă zvonuri despre eveniment. Oamenii încep să audă că s-au găsit trupuri, vorbindu-se chiar și despre unul încă în viață la sosirea militarilor. (Acest zvon încă își mai așteaptă confirmarea.)

Maiorul W.D. Prichard din Alamogordo susține că, în jurul datei de 14 iunie, o subunitate de la baza lui s-a deplasat la Roswell, de unde a lansat baloane. Fără îndoială, așa ceva a găsit Brazel.

Vineri, 11 iulie 1947

Informarea tuturor participanților este în curs de desfășurare. După cum avea să relateze Frank Kaufman, aceștia sunt duși într-o încăpere, în grupuri mici și li se spune că recuperarea e un eveniment strict confidențial. Nimeni nu are permisiunea să vorbească nimănui despre ea. Trebuie să uite că s-a întâmplat vreodată.

Sâmbătă, 12 iulie 1947

Bill Brazel și soția sa, Shirley, sosesc la fermă, dar nu găsesc pe nimeni. Brazel începe să lucreze, după ce aruncă o privire să vadă ce e de făcut. Nu vede nici un semn că militarii încă s-ar mai afla prin preajmă. Camioanele, oamenii și cordonul au dispărut.

În acest weekend nici o aeronavă cu cameră de filmat nu caută discuri zburătoare. Nici un aparat de zbor nu stă în

alertă, așteptând ordinul de decolare. De fapt se vorbește că s-a dat ordin ca toate aeronavele să fie consemnate la sol, pentru a nu zbura și cerceta.

Marți, 15 iulie 1947

Tatăl lui Bill Brazel s-a întors de la Roswell. Nu vorbește prea mult, spunând doar că i-au tot pus aceleași întrebări la nesfârșit și că lui Bill Brazel îi va fi mai bine dacă nu știe ce s-a întâmplat. În plus, Mac Brazel a jurat că nu va dezvălui niciodată, în amănunt, ceea ce văzuse. De-acum mai toată lumea a uitat că se raportase prăbușirea unei farfurii zburătoare în New Mexico.

Sfârșitul lunii iulie 1947

Mac Brazel vizitează familia lui Lyman Strickland și le povestește ce s-a întâmplat la Roswell. Marian Strickland urma să afirme că Mac era necăjit de faptul că fusese închis și tratat cu o asemenea lipsă de respect de către militari. Așezat la masa din bucătărie, Brazel bea cafea și se plânge de militari. Nu spune nimic despre ceea ce a găsit, decât că a jurat să păstreze secretul.

August 1947

Mac Brazel și ajutorul lui de la fermă, Tommy Tyree, zăresc o bucată dintre rămășițe plutind pe apa din fundul unei doline. Nici unul nu se ostenește să coboare pentru a o lua.

Septembrie 1947

Lewis S. Rickett este însărcinat să-l asiste pe dr. Lincoln LaPaz de la Universitatea din New Mexico. Misiunea de trei

săptămâni a lui LaPaz consta în a determina, dacă era posibil, viteza și traiectoria navei la contactul cu solul. Conform declarațiilor ulterioare ale lui Rickett, cei doi descoperă un punct de impact la opt kilometri de câmpul cu resturi, unde nisipul s-a cristalizat, probabil din cauza căldurii și mai găsesc materiale gen folie. Pe baza tuturor acestor date, LaPaz, neștiind că s-au recuperat trupuri, e convins că a fost o sondă neocupată, de pe altă planetă.

Septembrie 1948

Lewis S. Rickett, aflat în Albuquerque, se întâlnește cu Lincoln LaPaz. LaPaz îi spune că încă mai e convins că ceea ce au găsit era o sondă neocupată de pe o altă planetă. În anul trecut de atunci, LaPaz, având legături secrete cu felurite proiecte guvernamentale, nu a descoperit nimic care să-i fi schimbat părerea.

Octombrie 1948

Lewis S. Rickett îl întâlnește pe John Wirth, un alt agent C.I.C. Rickett îl întreabă pe Wirth despre situația materialelor capturate la Roswell și i se spune că încă se mai așteaptă explicația. Conform spuselor lui Wirth, încă n-au reușit să le taie.

Vara 1949

Bill Brazel, în cei doi ani de după prăbușire, a găsit „fărâme” din navă. Tatăl său a confirmat proveniența acestora, spunând: „Arată ca unele din drăciile pe care le-am găsit eu.” Brazel, în Corona, menționează că a găsit câteva bucăți. A doua zi sosesc Căpitanul Armstrong și alții trei de la unitatea din Roswell și întreabă de materiale. Armstrong

îi amintește lui Brazil că tatăl său a cooperat cu ei. Datoria patriotică a lui Brazil este aceea de a le preda. Brazil nu poate găsi nici un motiv întemeiat de a refuza și le predă.

1961

Jay West de la U.P.I. declară că, în perioada când lucra la Alamogordo, în zona Poligonului de Încercare White Sands, s-a împrietenit cu ofițerul de relații cu publicul al bazei. P.I.O.-ul găsisese un dosar ce menționa prăbușirea de la Roswell, conținând și o hartă. Ofițerul a obținut o hartă topografică a locului prăbușirii. Împreună cu West, a ieșit pe teren pentru a încerca să-l repereze. West descrie harta ca prezentând câmpul cu resturi și, la trei kilometri și jumătate spre nord, locul unei a doua prăbușiri.

1978

Pappy Henderson îi mărturisește celui mai apropiat prieten al său, John Kromschroeder, că a transportat resturi ale unei farfurii prăbușite lângă Roswell, New Mexico, până la Dayton, Ohio. Îi arată lui Kromschroeder un fragment și-i spune că a văzut trupurile.

Jesse Marcel este găsit de cercetătorul Stan Friedman. Marcel îi spune lui Friedman că e sigur că resturile nu proveneau de pe Pământ. Ulterior Marcel dă interviuri diferitelor agenții de știri, dar aceste reportaje nu cunosc o largă răspândire.

Mai 1979

Bob Pratt discută cu Jesse Marcel și publică un articol în care Marcel „recunoaște că a fost ofițerul de informații care a recuperat bucățile de farfurie zburătoare“.

1980

Emisiunea „În căutarea lui...” transmite o ediție despre mușamalizări de cazuri OZN, în cadrul căreia îl intervievează pe Marcel. În decursul interviului, Marcel afirmă din nou că, indiferent ce anume se găsisse, e convins că nu era de pe Pământ.

Ianuarie 1980

Len Stringfield publică al doilea raport situațional despre recuperările de OZN-uri prăbușite. Acesta include un raport al maiorului Jesse A. Marcel, care își relatează experiențele de pe câmpul cu resturi, din iulie 1947.

Septembrie 1980

Charles Berlitz și William L. Moore publică „The Roswell Incident”, prima tentativă de analiză completă a eveniment-tului de la Roswell. În cadrul cercetărilor, Moore și Stanton Friedman au găsit mai mult de șaizeci de martori care au legătură cu evenimentul.

1982

După ce a citit într-un ziar de senzație un reportaj despre evenimentele de la Roswell, Pappy Henderson îi vorbește soției despre rolul jucat de el. Îi spune că tot ce scrie în articol e adevărat, lucru care îl surprinde. Nu s-ar fi așteptat să descopere faptele exacte, acestea incluzând și descrierea cadavrelor.

Octombrie 1988

Jim Parker declară că fiul său a văzut un camion ciudat la fermă. Parker îl urmărește și descoperă doi oameni într-o

mașină a *U.S. Air Force* cu rulotă la spate. Înăuntru se află hărți ale regiunii. Descrie oamenii ca având aproximativ treizeci de ani și, probabil, grade inferioare. Susțin că prospectează zona pentru a instala un radar de monitorizare a zborului aeronavelor la joasă altitudine, dar apoi îl întreabă pe Parker dacă știe despre prăbușirea de la Roswell, menționând că locul ar fi pe undeva prin apropiere. Parker, care n-a auzit niciodată despre eveniment, nici nu știe despre ce vorbesc. Apoi, cei doi părăsesc ferma. Nimeni din Aviație nu le-a cerut proprietarilor fermei permisiunea de a intra pe pământurile lor și nimeni nu s-a interesat la Biroul Fondului Funciar despre disponibilitatea proprietății din zonă.

Septembrie 1989

Are loc expediția științifică a C.U.F.O.S. la locul prăbușirii din Roswell. Nu este decât investigația preliminară, care nu descoperă nimic nou. La câteva săptămâni după plecarea lor, șeful de fermă anunță că cineva cu o mașină a străbătut tot terenul unde făcuse cercetări expediția.

Iunie 1991

Avon Books publică o relatare detaliată a prăbușirii de la Roswell, susținută prin depozitiile a peste două sute de martori.

1991: Concluzii

Dacă prăbușirea și recuperarea unui OZN în New Mexico, în anul 1947, s-au întâmplat în realitate, nu ar trebui ca între timp să fi apărut și alte mărturii din surse demne de încredere? Răspunsul este da, dacă ipoteza e adevărată. Ar trebui să existe o mulțime de mărturii solide și de încredere, de la cetățeni onorabili, bărbați și femei cu o reputație impecabilă. Bărbați și femei care nu au nimic de câștigat susținând că au văzut o farfurie zburătoare. Iar unele dintre aceste observații ar trebui să aparțină unor surse extrem de respectabile.

Generalul Michael Rexrold a spus că l-a considerat pe Chester Lytle unul dintre marii eroi, neproslăviți, ai țării. Lytle a fost un factor-cheie în Proiectul Manhattan și a elaborat comenzile radio care au detonat prima bombă atomică lansată asupra Japoniei.

În anii care au urmat Lytle a lucrat în cadrul guvernului, proiectând și construind sisteme de comunicații pentru vechea Comisie de Energie Atomică. Militarii au apelat de multe ori la el, pentru proiecte secrete din diverse unități aflate pe tot cuprinsul țării.

Prin urmare, Lytle este una din aceste surse impecabile. El a spus că, în timp ce se afla în misiune la Baza Aeriană Wright-Patterson, la sfârșitul anilor '50, unitatea a intrat dintr-o dată în alertă. Lytle și un număr de ofițeri au fost escortați într-o sală radio specială din blocul de operațiuni. Înăuntru, în timp ce personalul militar lucra, Lytle a asistat, pe un mic monitor T.V., la o interceptare efectuată de turboreactoare de luptă.

Conform declarațiilor lui Lytle, unul dintre avioanele interceptoare era echipat cu cameră de televiziune în poziția

de tragere. Aceasta transmitea interceptia în sala de operațiuni radio. La lumina zilei, Lytle a văzut un disc metalic, neted, jucându-se cu avionul din fruntea formației de-a șoarecele și pisica. Un moment Lytle a crezut că urmăreă vreun soi de film science-fiction, dar nu încăpea nici o îndoială că interceptia era autentică. Toți cei din jur se comportau ca și cum ar fi avut de-a face cu un eveniment de rutină. Apoi, deodată, OZN-ul a dispărut, lăsând interceptoarele departe în urmă.

După aceea, comandantul bazei i-a spus lui Lytle că activitățile de acest gen constituiau evenimente regulate, nu numai la Wright-Patterson, ci și la alte baze *Air Force*. De fapt, de-a lungul anilor, Lytle auzise numeroase relatări similare, atât de la ofițerii din armată, cât și de la oficialitățile guvernamentale.

Astăzi Lytle, care este președintele unei companii de telecomunicații, insistă cu privire la ceea ce știe că e adevărat. Faptele cărora le-a fost martor sfîdează orice explicație convențională. Lytle se confruntă cu aceeași problemă ca și cercetătorii – lipsa de probe fizice. Câtă vreme este adevărat că toate eforturile cercetătorilor civili nu au rezultat în nici o dovadă tangibilă, la fel de adevărat e și că evenimentul de la Roswell demonstrează existența probelor cu „șuruburi și piulițe“. Pentru prima oară „locul de unde iese fum“ a fost găsit. Și documentat.

În cazul Roswell, enigma OZN-urilor nu mai este falsă sau absconsă. Răspunsurile, deși cunoscute numai de câțiva aleși, există totuși. Acum putem, cu deplină încredere și convingere, să dirijăm publicul spre sursa incontestabilă a dovezilor, dovezi care ne vor ajuta să ridicăm în sfârșit voalul secretului care înconjoară cazul Roswell. Lăsând la o parte toate agendele politice, toate părerile preconcepute, toate părtinirile, să analizăm cele de urmează:

- Dacă resturile proveneau de la un test top secret, de ce nu s-a desfășurat nici o operațiune de căutare sau recuperare până când Brazel i-a prezentat rămășițele șerifului Wilcox, la patru zile după ce le găsisse? Recunoașterea aeriană pe deasupra pajiștii deschise și a deșertului ar fi necesitat doar câteva ore pentru a localiza orice obiect prăbușit. Acest lucru a fost confirmat de ofițeri militari în retragere, implicați în misiuni reale de căutare și salvare, în New Mexico. Și noi am zburat cu un avion particular peste zona prăbușirii. Întrucât câmpul cu resturi avea o mie două sute de metri lungime, o echipă de căutare și recuperare l-ar fi reperat destul de ușor, cu mult timp înaintea lui Brazel.

- Pe pământurile fermei lui Brazel au căzut de câteva ori baloane meteorologice, iar acesta le-a predat, în schimbul recompenselor oferite. De astă dată însă era furios datorită cantității de resturi. Oile lui nu voiau să traverseze pășunea, din cauza materialelor. Este interesant de remarcat că și în prezent baloanele meteorologice cad peste fermă. Actualii proprietari le depozitează într-un siloz vechi. Unui om îi sunt necesare două minute pentru a recupera un balon mare, cu diametrul de circa șapte metri.

- După ce au examinat mostre de material, de ce l-au încurajat pe Brazel vecinii să anunțe prăbușirea ca dovadă fizică a unui disc zburător și nu în schimbul recompensei de cinci dolari pentru un balon?

- Cum de niște ofițeri militari de înalt instructaj, cu experiență, reprezentând elita în domeniul lor, au confundat un instrument meteorologic convențional cu un obiect despre care toți, fără excepție, au conchis că era un disc zburător propriu-zis? Aceia care cred că era un balon radar-reflectorizant special susțin că Blanchard, Marcel și agentul C.I.C. nu erau familiarizați cu echipamentele speciale.

Marcel, care avea detașat în serviciul său un ofițer de interpretare radar, era el însuși instruit în operațiunile radar. Ar fi putut recunoaște balonul, chiar dacă ceilalți s-ar fi lăsat induși în eroare.

- Ce tip de balon poate împrăști resturi pe o zonă lungă de o mie două sute de metri și poate scobi un șanț de o sută cincizeci de metri, în solul dur din New Mexico?
- Ce tip de balon ar umple portbagajul mașinii lui Marcel, compartimentul din spate al unui jeep, necesitând apoi cincizeci-șaizeci de soldați, timp de două zile, pentru a termina curățenia?
- De ce au căutat militarii posibile semne de radiații, dacă obiectul doborât nu era decât un banal balon meteorologic?
- În dimineața zilei de 8 iulie, Brazel a fost ridicat din casa sa de la fermă de către agenții C.I.C. și escortat la Roswell. De ce a fost Brazel dus cu avionul peste fermă, în acea după-amiază? Și de ce s-au mai efectuat cel puțin alte trei zboruri peste regiune? Recunoaștere aeriană? Fotografii aeriene? Ce altceva căutau? Un ofițer C.I.C. de la Washington, D.C., pe nume Thomas, i-a spus în aceeași după-amiază lui Frank Kaufman, la baza din Roswell: „Nu știm dacă există trupuri, dar le căutăm.”
- După zborul peste fermă, de ce a fost Brazel ținut în detenție la bază timp de încă șapte-opt zile? Conform afirmațiilor lui, nu i s-a permis să dea nici un telefon, nici măcar soției. I s-a mai făcut și un examen medical. Familia și vecinii își amintesc că ulterior s-a plâns că i se puseseră iar și iar aceleași întrebări și că-și descria experiența spunând că a fost „în închisoare”.

- De unde nevoia de măsuri extreme de securitate la locul prăbușirii unui instrument meteorologic? S-au luat măsuri cum ar fi: gărzi înarmate în jurul șanțului, un alt cordon pe perimetru, pușcași amplasați pe colinele înconjurătoare și mașini M.P. staționate pe drumurile din regiune.
- De ce a fost alungat cu brutalitate de pe ferma lui Brazel, în timpul ocupării ei militare, Bud Payne, lucrător la o fermă învecinată? În timp ce Payne încerca să încolțească o vacă rătăcită, un jeep militar s-a repezit zgomotos spre el și un M.P. l-a constrâns prin metode fizice să părăsească ferma.
- De ce s-au desfășurat opt (posibil nouă) zboruri confirmate, pentru a transporta rămășițele unui balon? Majoritatea fragmentelor au fost expediate sub pază strictă. Un tratament cam exagerat, chiar și în perimetrul unei unități de înaltă securitate, în lumea acelor vremuri.
- Dacă obiectul nu era decât un balon meteorologic sau chiar un dispozitiv de țintire Rawin, de ce s-a deplasat colonelul Blanchard la locul recuperării? În calitate de comandant al Grupului de Bombardiere 509, în 1947 singurul grup de bombardiere atomice din întreaga lume, Blanchard ar fi avut lucruri mult mai importante cu care să-și ocupe timpul.
- De ce fermierul Sherman Campbell și șeriful local din Circleville, Ohio au fost capabili să identifice dispozitivul de țintire Rawin căzut acolo, iar ofițerii și șeriful de la Roswell, nu?
- De ce a sosit în New Mexico o echipă foto specială de la Washington, D.C. pentru a fotografia locul și evenimentele ulterioare? Împotriva procedurilor operative standard, Laboratorul Foto Trei din unitatea Roswell n-a fost nici un

moment solicitat să fotografieze materialele sau locul prăbușirii.

- Dacă obiectul n-a fost decât un banal balon meteorologic, de ce în 9 iulie militarii au vizitat diversele mijloace de informare din Roswell, pentru a recupera exemplarele comunicatului de presă al lui Walter Haut? Dacă varianta lui nu era adevărată, de ce au percheziționat militarii postul de radio K.G.F.L., confiscând tot ceea ce avea legătură cu prăbușirea, inclusiv documentele pe care Frank Joyce încercase să le ascundă?

- Fără îndoială, în timpul recuperării, la bază s-a comentat despre trupurile găsite în urma prăbușirii. Prin orașul Roswell circulau zvonuri despre un extraterestru rămas în viață. La o zi după primul comunicat de presă, Armata și Marina, după cum raportează Associated Press, au luat măsuri pentru a „opri zvonurile“.

- Pentru recuperarea unui balon meteorologic sau a oricărui alt aparat convențional, nu ar fi fost necesare jurăminte de menținere a secretului, decât dacă subiectul se afla sub regim strict confidențial. De ce au fost duși într-o sală de conferință toți cei implicați, în grupuri de câte zece și puși să jure verbal că vor proteja adevărul privitor la cele petrecute în realitate? Altoră din Roswell și Fort Worth li s-a ordonat să nu discute, ba chiar nici să nu mai abordeze vreodată subiectul.

- În 1947 în New Mexico nu existau decât două rampe de lansare a rachetelor. Ambele se aflau pe Poligonul de Probă White Sands, efectuând în medie două lansări pe lună. La data de 3 iulie 1947, o tentativă de testare a unei rachete V-2 la White Sands a eșuat, racheta explodând pe rampă.

- Ed Reese, însărcinat cu dosarele scoase de sub regim confidențial ale proiectului *Blue Book*, la Arhivele Naționale, ne-a spus că și pe el l-a surprins absența cazului Roswell în sistemul *Blue Book*.
- Vecinii lui Mac Brazel, inclusiv Loretta Proctor și fiul ei, Norris, au afirmat că Mac Brazel s-a întors din detenție la volanul unei camionete noi. Conform lui Norris Proctor, Brazel, care fusese sărac lipit, a avut dintr-o dată bani să-și cumpere o casă nouă în Tularosa și un congelator de carne în Las Cruces.
- Fiica lui Melvin Brown a spus că tatăl ei, care văzuse trupurile în ziua descoperirii lor, împreună cu membrii M.P. de la locul accidentului, a fost mituit. Ea a declarat că în Roswell s-a înființat un cont de depozit special pentru gărzi.
- Prăbușirea de la Roswell implică două, probabil trei locuri. Primul este câmpul cu resturi. La trei kilometri și jumătate spre sud-est e al doilea, cel unde s-au găsit nava și trupurile. La câteva mile spre nord-vest se află punctul impactului inițial, văzut pentru prima oară de către ajutoarele șerifului Comitatului Chaves, apoi de Lewis S. Rickett și dr. Lincoln LaPaz.
- Micile bucăți de resturi pe care reușise să le adune Bill Brazel au fost confiscate de militari în 1949. De ce continuau militarii să monitorizeze situația, doi ani mai târziu? Nu se explicase totul?
- Dacă obiectul de la Roswell nu era decât un balon meteorologic, de ce să-l aducă pe dr. Lincoln LaPaz, un notabil expert în descoperirea și recuperarea meteoriților? LaPaz lucrase la zeci de proiecte confidențiale ale guvernului, inclusiv ultrasecretul Proiect Manhattan. Dacă

nu era nimic mai neobișnuit decât un balon, guvernul nu și-ar fi pierdut timpul.

- Se remarcă o situație destul de ciudată cu privire la medicul unității de la Roswell, Jesse B. Johnson jr. Dr. Johnson a murit în 1987, dar ultima sa apariție în *A.B.M.S. Compendium of Certified Medical Specialists* ridică întrebări majore. Dr. Johnson și-a terminat stagiul intern în 1946, dar nu figurează nicaieri în anul 1947, când a lucrat la Roswell. Altfel, serviciul medical militar este notat, însă nu și în cazul doctorului Johnson. În 1948, este înscris ca medic patolog angajat la Universitatea din Texas, Ramura Medicală din Galveston. Din 1949 și până la trecerea în sectorul privat, se susține că a practicat radiologia în numeroase spitale din toată țara. Totuși când am făcut cercetări, nu l-am găsit în arhivele nici unuia dintre spitale. Dr. Johnson nu avea permisul de conducere înregistrat în nici un stat. Oficiul Administrației Vehiculelor cu Motor din Texas ne-a informat că așa ceva era posibil numai prin scutire guvernamentală sau dacă nu conducea mașina. Nici chiar soția sa nu e la curent cu vreo afiliere guvernamentală, după încheierea serviciului militar.

- Am supus numele și numerele de matricole ale circa douăzeci și cinci de militari aflați la Roswell în iulie 1947, atât Departamentului Apărării, cât și Administrației Veteranilor, pentru alte confirmări ale serviciului militar. Lista îi includea pe Charles E. Hanshaw, James W. Hundley, William J. Cardell, Lee J. Mulliner, Melvin E. Brown, Ernest O. Powell, Clyde M. Robertson, Cecil T. Yoakum, Harold T. Hastings, Edward M. Sager și Donald E. Carroll. De ce nici Departamentul Apărării, nici Administrația Veteranilor, nu au documente despre nici unul dintre acești oameni, despre care putem dovedi că au servit fiecare în *Roswell Army Air Field*?

- De ce martorii-cheie militari ne spun că încă se mai află sub efectul jurământului de a păstra secretul? Alții nici măcar nu discută cu foștii membri ai Grupului de Bombardiere 509 vreo amintire despre Roswell.
- Dacă evenimentul de la Roswell nu privea decât un balon meteorologic identificat greșit, atunci de ce unii martori, pe patul de moarte, au negat acest lucru? Melvin E. Brown și-a petrecut ultimele patru zile de viață spunând rudelor că nu fusese un balon meteorologic. De ce arheoloaga muribundă din Florida le spunea surorilor că văzuse trupurile, iar apoi le-a avertizat în legătură cu somațiile guvernului?
- Calitățile neobișnuite ale materialelor descrise, până în prezent, de către paisprezece martori oculari cunoscuți corespund în toate detaliile. Prin înfățișare, putere tensilă, aparentă lipsă de greutate, caracteristici de memorie, simbolică neinterpretabilă și compoziție aparent metalică, aparent plastică, alcătuirea lor fizică ar fi dificil de reprodus chiar și după standardele zilei de azi.
- Toate descrierile făcute trupurilor de către martorii oculari de la Roswell se coroborează. Interesant este că ele nu seamănă întru totul cu ceea ce a fost în mod comun descris de către martorii altor cazuri de umanoizi raportate, precum și în prelinsele relatări de răpiri. Acest fapt tinde să elimine suspiciunea de influență din partea acelor surse.

Apatia publicului provoacă adeseori o abordare inconsistentă a problemelor importante. Cu siguranță, un eveniment ca acela de la Roswell ar avea ramificații profunde în modul nostru de a privi universul și locul omenirii în cadrul lui. Datorită acestui potențial impact asupra vieții noastre, problema merită să fie discutată deschis și onest.

A sosit timpul ca oficialitățile guvernamentale să-și recunoască responsabilitatea propriilor acțiuni și eșecuri. Nimeni nu poate pune la îndoială motivațiile raționale și intențiile benefice aflate inițial la baza ascunderii adevărului. Până când s-a identificat adevărata natură a epavei de la Roswell, era de datoria oficialităților guvernamentale și militare să salvgardeze securitatea națională prin orice mijloace considerau ei că ar fi prudente, inclusiv secretul absolut și negarea faptelor. Din păcate, nu au reușit. Secretul absolut nu a fost păstrat, iar acum trebuie dezvăluit tot adevărul. Nu mai este cazul ca locul central al forumului public să fie ocupat de jumătăți de adevăr, zvonuri și aluzii. Trebuie să se dezvăluie întreaga poveste.

Faptele v-au fost prezentate spre analiză. Ancheta ne-a dus la o concluzie pe care suntem gata s-o prezentăm în fața oricărei instanțe judecătorești sau, dacă e posibil, înaintea Congresului. Avem încredere că și dumneavoastră veți solicita explicații complete. Cu un sprijin îndestulător din partea publicului, acest lucru se poate într-adevăr întâmpla.

Cazul Roswell se bazează pe o bogăție de probe pe care am încercat să le prezentăm într-o manieră științifică și obiectivă. Este binevenită orice explicație convențională a acestor evenimente, care ar contrazice, cu dovezi concludente, ceea ce am conturat noi.

Totuși, până se vor ivi asemenea probe, vom continua să prezentăm faptele așa cum le vedem noi. Vom continua să credem că Roswell reprezintă capturarea unei nave spațiale extraterestre de către guvernul Statelor Unite. Căci, atunci când s-au eliminat toate explicațiile posibile, ceea ce rămâne, oricât de imposibil, nu poate fi decât adevărul.

Sau, după cum ne-a spus dr. Jerry Brown de la N.A.S.A., un sceptic în materie de OZN-uri, când l-am întrebat dacă resturile de la Roswell puteau aparține unei farfurii zburătoare: „Dacă puteți elimina o rachetă A-9 cu echipaj, domnilor, altceva nu știu ce-ar fi putut să fie.”

Post scriptum: Cei treisprezece profani

Discuțiile cu generalul de brigadă Arthur Exon au dezvăluit informații surprinzătoare, precum și coroborative. Prima a fost confirmarea din partea lui, de la Wright Field, a evenimentului de la Roswell și faptelor pe care le aflaserăm în cursul investigației. A confirmat cele două locuri separate, câmpul cu resturi și principalul punct de prăbușire, unde se găsiseră trupurile. A confirmat că materialele, contrar afirmațiilor generalului Ramey, fuseseră trimise la Wright Field și că trupurile sosiseră tot acolo. Alăturate tuturor celorlalte informații, acestea nu fac decât să întărească ipoteza noastră.

Dar cea mai surprinzătoare revelație a fost recunoașterea făcută de un grup oficial care a controlat accesul la resturi, trupuri și informații despre prăbușire. S-a referit la ei cu formula „cei treisprezece profani”, numai fiindcă nu cunoștea adevăratul nume al grupului. (Și, după ce i-am studiat afirmațiile, se pare că denumirea, *Majestic Twelve*^{*}, nu se potrivește. *Majestic Twelve* sau MJ-12 se susținea că ar fi grupul înființat pentru a studia materialele de la Roswell, conform unui document informativ dat publicității la sfârșitul anilor '80. Nu există nici o dovadă că documentul ar fi autentic.)

După cum declară Exon, o dată ce s-a înțeles natura prăbușirii de la Roswell, informațiile ar fi trebuit să urmeze lanțul de comandă. Probabil că Ramey i-a telefonat șefului de Stat-Major al Armatei, Dwight Eisenhower.

- Majestic 12; „cei doisprezece maiestuoși” – (n.tr.).

Generalul i-a identificat pe ceilalți membri ai comitetului, oameni cu poziții înalte în guvern. Carl Spaatz, șeful *Army Air Force* în iulie 1947, care a devenit primul șef de Stat-Major al Aviației în septembrie 1947, era menționat ca membru al comitetului.

Exon a mai nominalizat alți câțiva, inclusiv James Forrestal, în rolul său de secretar al Războiului (ulterior al Apărării), Stuart Symington, pe atunci subsecretar al Războiului pentru Aviație și președintele Truman. Dată fiind natura catastrofei și concluziile preliminare, trebuia să fie inclus și președintele.

Pentru membrii rămași nu s-au furnizat nume, dar Exon știa care instituții fuseseră reprezentate. Era inclus și directorul C.I.A. din toamna anului 1947, amiralul Roscoe Hillenkoetter. Exon a spus că existau reprezentanți ai comunității informative militare. Nathan F. Twining, în calitate de comandant al *Air Material Command*, era un alt membru evident.

Mai sunt și alte persoane care e posibil să fi jucat roluri majore. Generalul de brigadă Roger Ramey a părăsit în cele din urmă *Eighth Air Force*, mutându-se la Washington, cu îndatoriri în cadrul Pentagonului. În 1952, generalul-maior Roger Ramey, șef adjunct (de stat-major) cu Operațiunile, a fost cooptat în cercetările OZN. Includerea lui Ramey era firească. Fusese implicat aproape de la începuturi, reușise să înmormânteze povestea prin explicația cu balonul, iar cadavrele tranzitaseră efectiv Aerodromul Fort Worth.

Generalul-maior John Samford, șeful Informațiilor Aeriene, e posibil să nu fi fost din capul locului membru al echipei, dar se poate ca prin 1952 să fi deținut unul dintre locurile de eșalon secund.

Informațiile lui Exon ofereau doar câteva nume: Spaatz, Symington, Truman și Hillenkoetter. El însă a mai spus și că Ramey l-ar fi contactat pe șeful de stat-major al Armatei, Eisenhower, când aflase despre captura de la Roswell.

Exon a spus: „Știu pur și simplu că era reprezentat un eșalon informativ la vârf; era reprezentată președinția, precum și cabinetul secretarului Apărării, iar acești oameni au rămas în poziții-cheie, cu toate că ar fi putut să iasă.”

Un lucru asupra căruia a insistat Exon era că, în afara președintelui, în eșalonul superior n-a fost inclus nici un demnitar ales. Demnitarii aleși erau excluși din câmpul de informații.

Confirmarea acestui fapt provine parțial de la Barry Goldwater. Încercările sale de a afla mai multe au fost respinse de către șeful de Stat-Major al Aviației, generalul Curtis LeMay. Goldwater, senator S.U.A. și general-maior în rezervă, nu avea influența sau acreditările de securitate pentru a afla mai multe despre subiect.

În 1955 Exon e trecut la Pentagon pe post de colonel plin. În timp ce lucra acolo a dat din nou peste comitetul de control. Continuau să funcționeze și să fie preocupați de OZN-uri.

Iar în 1964, când a fost trimis la Wright-Patterson în calitate de comandant al bazei, OZN-urile continuau să prezinte un interes major. A spus că primea câte un telefon de la Washington, D.C. „Sosea câte o echipă de ofițeri în uniformă, cu un zbor comercial. Noi pregăteam un T-39 și, uneori, câte un Convair 240.” Echipa era alcătuită din opt-cincisprezece oameni, care lipseau între trei și șapte zile. „Nu eram niciodată informați despre rapoarte. Toate erau trimise direct la Washington.”

Exon avea convingerea că evenimentul de la Roswell se afla la originea înființării comitetului. Nu controlau numai toate canalele de acces către Roswell, ci și toate rapoartele OZN de regim înalt-confidențial. Exon considera că șeful Proiectului *Blue Book* trebuia să fi fost la curent cu studiul al doilea, de un caracter mult mai secret. Presupunea că *Blue Book* făcea parte din el, un oficiu care avea mai mult aspectul de relații cu publicul, decât acela al unei branșe

reale de investigații. Adevărații anchetatori erau controlați de la Washington, nu de la Wright-Patterson, unde se afla sediul Proiectului *Blue Book*.

Această dezvăluire majoră contrazice total poziția publică a guvernului față de OZN-uri. Surprinzătoarea mărturie a lui Exon confirmă ceea ce au bănuțit dintotdeauna mulți cercetători: că *Blue Book* nu era decât o fațadă pentru adevărata investigație și că fusese desemnată o comisie specială pentru a studia prăbușirea OZN de la Roswell.

Legătura lui Exon cu comitetul de control – nu-i cunoștea denumirea sau numele codificat – era limitată. Reprezintă însă prima confirmare din afară a existenței unui asemenea comitet. A oferit revelații cărora intenționăm să le dăm curs, informații pe care, ajutați, le vom dezvolta spre următoarea fază a cercetărilor OZN: „Investigațiile OZN secrete” ale guvernului.

În momentul când cartea pornește spre tipografie, continuăm să aflăm date noi despre evenimentul de la Roswell și acest comitet special. O dată ce ușa secretului s-a crăpat, pot apărea și alții care să ne ofere noi informații, făcând cazul Roswell să devină absolut concludent. Pentru a se întâmpla acest lucru, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Orice deținător de informații autentice să ne scrie sau să telefoneze la Centrul de Studii OZN J. Allen Hynek, 2457 West Peterson Avenue, Chicago, Illinois 60659. Caracterul confidențial al discuțiilor va fi respectat, dar acest caz a rămas secret prea mult timp. Trebuie să se afle adevărul.

Partea a V-a

Anexe

Anexa A: Proiectul *Blue Book*

Timp de patruzeci și doi de ani, Aviația Statelor Unite a investigat activ și public obiectele zburătoare neidentificate, cheltuind milioane de dolari și mii de ore/om pentru studiul celor mai nedumeritoare apariții raportate vreodată. Au colectat o largă diversitate de probe fizice, au adunat filme și fotografii și au auzit mii de declarații ale martorilor oculari. Semnalările au provenit din toate sursele posibile, inclusiv personal militar, oameni de știință, ofițeri de poliție și cetățeni de categorie medie.

După o serie de consemnări OZN în 1964 și 1965, *Air Force*, simțind presiunea publicului, a încredințat un studiu civil Universității din Colorado, sub conducerea astrofizicianului dr. Edward U. Condon. Când cercetătorii din Comisia Condon au declarat că nu puteau găsi dovezi ale realității sau ostilității OZN-urilor, ei au recomandat Aviației să închidă Proiectul *Blue Book*. În ziua de 17 decembrie 1969, aniversarea primului zbor cu motor de la Kitty Hawk și a înființării *Air Force* ca serviciu distinct în 1947, Pentagonul a anunțat închiderea oficială a Proiectului *Blue Book*.

Se părea, pe baza investigațiilor Aviației și Comisiei Condon, că fenomenul OZN nu era altceva decât o sumă de identificări eronate din partea celor neinformați și baliverne ale altora care jinduiau să atragă atenția publicului. OZN-urile nu erau cu nimic mai adevărate decât Moș Crăciun și Iepurașul de Paști.

Dar adevărata poveste a Proiectului *Blue Book* nu este chiar atât de simplă. De la bun început au existat cercetători care au

sugerat că o difuzare a tuturor informațiilor din cadrul Proiectului *Blue Book* ar răspunde la toate întrebările despre fenomenul OZN. Sau că Proiectul *Blue Book* nu era decât un paravan al adevăratelor investigații. Rapoartele realmente valoroase, cele cu adevărat incendiare, aveau o cu totul altă destinație.

Proiectul *Blue Book* era o excrescență a Proiectului *Sign*, studiul oficial asupra discurilor zburătoare văzute pentru prima oară în vara anului 1947. Documentele arată că se făcuse un studiu informativ fără titlatură, înainte de începerea Proiectului *Sign*, dar concluziile acelui studiu lipsesc din dosarele oficiale.¹

La câteva luni după ce Kenneth Arnold a raportat cele nouă obiecte argintii de deasupra Muntelui Rainier, Washington, la data de 24 iunie 1947, generalul-locotenent Nathan F. Twining a înaintat prin canalele de comandă un raport (ștampilat SECRET) care afirma că discurile zburătoare erau „ceva real, nu vizionar sau fictiv”.² Twining a urgentat crearea unui proiect de studiu asupra fenomenului, sugerând un nume codificat și o clasificare de securitate completă. Recomandările i-au fost acceptate și astfel s-a născut Proiectul *Sign*.³

Dosarele Proiectului *Sign* însă încep încă dinainte ca proiectul să fi fost creat. Prima observație înregistrată datează de la începutul lunii iunie, 1947. Sunt înșirate câteva cazuri fără date concrete, inclusiv semnalări în Hamburg, New York; Seattle, Washington; și Rehoboth Beach, Delaware. Toate aceste cazuri lipsesc din dosarele *Blue Book*, rămânând doar notațiile de la început. Momentul Arnold este al zecelea catalogat în Proiectul *Sign*.⁴

Conform dosarelor *Sign*, fărâșiile zburătoare nu au dispărut la sfârșitul verii anului 1947, așa cum credeau foarte mulți. Semnalările au continuat până în 1948. În decursul acelor luni se găsisse un obiect lângă Roswell, New Mexico, iar ziiarele din toată țara se repeziseră asupra subiectului. Dosarele Proiectului *Sign* nu conțin nici o referire la acest raport.⁵

Tot în acele prime cinci luni, un pilot *Air Force* a fost ucis în timp ce urmărea un OZN. Căpitanul Thomas Mantell, zburând cu un F-51, a urmărit un obiect mare, luminos, pe deasupra Aerodromului Godman, Kentucky. Mantell, conform documentelor oficiale, a zburat prea sus fără mască de oxigen și-a pierdut cunoștința și a murit când avionul s-a dezmembrat în plin picaj necontrolat.⁶

Prin vara anului 1948, către *Air Technical Intelligence Center* (A.T.I.C.) din Dayton, Ohio, se înaintau zeci de rapoarte derutante, dar abia după prăbușirea unui DC-3 s-au hotărât cei de la A.T.I.C. să execute o estimatie a situației. Ofițerii din A.T.I.C., reunind cele mai bune date pe care le aveau, au scris un raport cu concluzia că OZN-urile sunt reale și interplanetare, pe care i l-au trimis generalului Hoyt S. Vandenberg. Conform căpitanului Ed Ruppelt, fost șef al Proiectului *Blue Book*, Vandenberg a spus că dovezile prezentate nu justificau concluziile și a respins raportul. Acesta a fost scos de sub regim confidențial și distrus.⁷

Alții, inclusiv un colonel care în 1948 era locotenent, susțin că Vandenberg a cerut să se extragă din studiu toate menționările de dovezi fizice, printre care și cazul Roswell și abia apoi a respins raportul. Nimeni nu s-a simțit îndemnat să rescie, când toate dovezile lor de cea mai bună calitate fuseseră înlăturate la ordinele generalului comandant.⁸

Spre sfârșitul anului 1948, fenomenul OZN începea să piardă teren. Ofițerii din Proiectul *Sign* susțineau că studiaseră 122 de semnalări, dintre care identificaseră doar șapte. Considerând că fenomenul OZN era pe punctul să dispară, ofițerii din cadrul proiectului au recomandat ca *Sign* să fie continuat la un nivel inferior al regimului confidențial și cu prioritate scăzută. În 1949, Proiectul *Sign* a fost degradat, iar numele i s-a schimbat în *Grudge*.⁹

O dată cu noua denumire, a apărut și o nouă atitudine. Acum toate rapoartele erau evaluate conform premisei că nu erau decât erori de identificare a unor fenomene naturale. Dacă un raport susținea că OZN-ul se comportase ca și cum ar fi fost un fenomen natural anume, devenea acel fenomen. Multe dintre rapoartele sosite la A.T.I.C. nu au fost cercetate, numai fiindcă puteau fi explicate fără nici o cercetare.

Această lipsă de preocupare a funcționat cu succes în anii 1950 și 1951. Nu existau decât câteva rapoarte OZN, foarte rar transmise ziarelor. Principala excepție a reprezentat-o o serie de articole scrise de către maiorul Donald E. Keyhoe, ofițer din Infanteria Marină în retragere, care îl însoțise pe Lindbergh în unele dintre

zborurile sale de-a latul țării. Articolele au devenit baza unei cărți, *Flying Saucers Are Real*, care a stârnit puțină agitație.

Interesul a mai fost generat și de către cartea lui Frank Scully. *Behind the Flying Saucers* era povestirea recuperării unei farfurii zburătoare prăbușite și a echipajului ei mort. A devenit un minor bestseller, iar Scully a intrat în circuitul lecturii. Nu peste mult, periodicul *True* a publicat un expozeu care făcea harcea-parcea cartea lui Scully, declarând-o o farsă de la bun început. Scully, conform articolului din *True*, fusese păcălit de câțiva escroci. Nu existase nici o prăbușire și nici un omuleț mort ascuns nicăieri.

Povestea prăbușirii și a trupurilor avea să răsară în continuare sub felurite forme, de-a lungul anilor. De fiecare dată, cercetători serioși au atacat, desființând afirmațiile. Era imposibil să existe lucruri de genul farfuriilor zburătoare prăbușite.

Cam în același timp, la începutul anului 1951, un general de la Pentagon a întrebat ce „se întâmplă cu farfuriile zburătoare“. Răspunsul pe care l-a primit nu i-a plăcut. A ordonat ca proiectul să fie reevaluat și reorganizat. Proiectul *Gnidge* a devenit Proiectul *Blue Book* și a început un nou studiu.¹⁰ Noul proiect urma să fie o altă tentativă serioasă de cercetare, dar nu se mai raportau semnalări. În anii 1950 și 1951 la un loc, s-au înregistrat numai 379 de cazuri. Au fost explicate toate, mai puțin 49.

În 1952, situația s-a schimbat. Spre sfârșitul anului, aveau să se fi consemnat în dosare încă 1 500 de rapoarte, dintre care 303 rămăneau neexplicate. Acest lucru s-ar fi putut să nu fie semnificativ, dacă observațiile ar fi fost arhivate fără a ajunge la cunoștința publicului. La sfârșitul lunii iulie însă peste Washington, D.C. vâjâiau formațiuni de OZN-uri, iar armata părea neputincioasă să le oprească.

La data de 19 iulie 1952, orele 00:20, au apărut opt obiecte pe ecranele radar ale Aeroportului Național Washington. Echipajele avioanelor de linie au raportat și ele că văzuseră lumini. Un supervisor din sala de control a aeroportului a crezut că funcționa defectuos radarul, dar tehnicienii n-au găsit nici o stricăciune. Sub privirile operatorilor radar, OZN-urile se deplasau cu puțin peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, după care au accelerat la unsprezece mii de kilometri pe oră. Până dimineață, tehnicienii radar de la Bolling A.F.B., Andrews A.F.B. și alte câteva

aeroporturi și baze *Air Force* au observat obiectele, atât cu ochiul liber, cât și pe radar.

O săptămână mai târziu, farfuriile au revenit, dar de astă dată se stabilise o procedură. Unul dintre operatorii radar civili, urmând instrucțiunile primite de la superiori, a chemat militarii în ajutor. Reporterii, care sosiseră să urmărească interceptările, au fost îndepărtați la insistențele Pentagonului. „Vor folosi ordine confidențiale,” a spus un purtător de cuvânt. „Accesul presei e interzis.”¹¹

În tot timpul nopții, s-au văzut obiecte și s-au încercat interceptări. Piloții avioanelor de luptă raportau atât prezențe vizuale, cât și pe radarurile de bord, fixate asupra țintelor, dar erau incapabili să prindă OZN-urile. O dată cu răsăritul soarelui, farfuriile au dispărut și interceptorii s-au întors la bază, însă misterul a rămas.

În zilele următoare presa a insistat ca Aviația să dea un răspuns. În cadrul unei conferințe de presă convocate în grabă, oficialitățile *Air Force* au sugerat că unele dintre apariții putuseră să fi fost rezultatul unor inversiuni de temperatură. În perioada aceea deasupra Washington-ului se aflase un strat greu de inversiune. Dar nici operatorii radar, nici piloții de vânătoare nu credeau că putuseră petrece o noapte întreagă fugărind ceva ce știau că era un fenomen al naturii.¹² Aparițiile au fost înregistrate în dosarele *Blue Book* ca „neidentificate”.

Interesul presei și al publicului creștea. Ziarele făceau publicitate fenomenelor de la Aeroportul Național Washington, cu titluri fulminante: „Farfuriile roiesc deasupra capitalei”. În timpul lunii august, aparițiile au continuat prin toată țara, precum și în septembrie. Spre sfârșitul anului 1952, Aviația adăugase în fișierele Proiectului *Blue Book* peste 300 de noi cazuri neidentificate – situație pe care *Air Force* n-o putea tolera.

Soluția a constat în crearea Comisiei Robertson. Anchetă sponsorizată de C.I.A., aceasta avea să analizeze cele mai importante dintre cazurile *Blue Book*, prezentate de către ofițerii proiectului. Comisia avea să evalueze incidentul Mantell din ianuarie 1948, un film realizat în 1950 la Great Falls, Montana de către Nick Mariana, filmul din 1952 de la Tremonton, Utah și

multiplele apariții de deasupra orașului Washington, confirmate de radar și martori.¹⁴

Întrucât C.I.A. a garnisit comisia cu oameni de știință ce simpatizau cu punctul lor de vedere, discuțiile au fost ușor de dirijat. Dr. J. Allen Hynek, consultantul astronomic al *Air Force*, s-a prezentat la conferință, dar nu i s-a îngăduit să participe.¹⁵ A putut doar privi cum oamenii de știință ai C.I.A. ridiculizau cazurile, după care ofereau explicații care păreau aproape să corespundă faptelor. În trei zile, Comisia Robertson a reușit ceea ce nu fusese în stare *Air Force* să facă în cinci ani. Au explicat întreg fenomenul OZN

Dar comisia a mai făcut și câteva recomandări. Una dintre acestea era stabilirea unui program de instructaj care să ajute marele public să identifice multe dintre obiectivele raportate ca farfurii zburătoare. În raportul final, comisia a spus: „Concepția Comisiei asupra unui program educativ larg, integrând eforturile tuturor agențiilor implicate, este acela că ar trebui să aibă două scopuri majore: instrucția și «demitizarea».”¹⁶

Demitizarea au explicat-o precizând: „Scopul «demitizării» ar rezulta în reducerea interesului public față de «farfuriile zburătoare» care astăzi trezesc o puternică reacție psihologică. Acest act educativ poate fi realizat prin mass-media ca, televiziunea, filmele și articolele de popularizare. Baza unei asemenea educații ar consta în istorii de cazuri propriu-zise, care inițial au nedumerit, dar ulterior au fost explicate. La fel ca în situația scamatoriilor, stimulenta scade mult dacă se cunoaște «secretul». Un asemenea program ar trebui să tindă spre reducerea actualei naivități a publicului și, în consecință, spre susceptibilitatea acestuia față de o inteligentă propagandă ostilă. Comisia a reținut că absența generală a propagandei rusești bazată pe un subiect cu atât de multe posibilități evidente de exploatare poate indica o posibilă politică rusească.”¹⁷

În termeni foarte simpli, Comisia sugera că OZN-urile nu erau reale și dorea ca *Air Force* să le demitizeze. Se marca o vizibilă schimbare a accentului, care poate fi remarcată în dosarele *Blue*

Book. Comisia a fost urmată de *Air Force Regulation*^{*} (A.F.R.) 200-2 și *Joint Army, Navy and Air Force Publication*^{**} (J.A.N.A.P.) 146, pe baza cărora lansarea informațiilor despre apariții neidentificate devenea un delict.

Anterior Comisiei Robertson, ofițerii *Air Force* încercaseră să facă din Proiectul *Blue Book* un studiu serios. După aceea a devenit doar puțin mai mult decât o jucărioară de relații cu publicul, lipsită aproape complet de angajați și responsabilitate. Aparițiile de OZN-uri urmau să fie identificate în domeniul terestru. Dintr-o dată, Kenneth Arnold văzuse un miraj. Thomas Mantell a urmărit un balon, iar filmul din Montana prezenta niște turboreactoare de vânătoare. Toate aceste cazuri erau explicate prin „metodele de cercetare științifică îmbunătățite pe care le foloseau acum ofițerii Proiectului *Blue Book*“.¹⁸ Aceste noi metode demonstau și cum se puteau explica toate fenomenele fără a ține seama de fapte.

În fond, faptul de a privi istoricul proiectului numai așa cum apare în dosarele *Blue Book* sugerează că investigațiile nu erau atât de migăloase pe cât ar fi putut să fie și că exista un efort calculat de a explica toate aparițiile. O înțelegere a modului în care funcționează mintea militară sugerează că nu se întâmpla nimic mai nefast decât că un ofițer superior le impunea subordonaților opiniile lui. Generalul nu crede și, prin urmare, e o idee bună ca nimeni altcineva să nu creadă.

Cu acest gen de logică și fără nici o probă materială care să poată dovedi de netăgăduit că OZN-urile erau extraterestre, o asemenea atitudine devenea de înțeles. Problema este că *Blue Book* era un proiect stânjenit de cei care deja ajunseseră la concluzii. Cercetarea nu avea scopul informării, ci al dovedirii că OZN-urile nu însemnau nimic.

Totuși, în întreaga discuție despre cazurile anterioare și explicațiile lor, nimeni nu a pomenit evenimentul de la Roswell. Acesta căzuse în uitare, iar cei ce dirijau cercetările OZN de la Pentagon și sediul C.I.A. se bucurau să nu-l clinească de-acolo.

- Reglementarea Aviației – (n.tr.).

- Publicația reunită a Armatei, Marinei și Aviației – (n.tr.).

Se poate demonstra că observațiile civile temeinice n-au ajuns niciodată la Proiectul *Blue Book*. Cele mai ciudate dintre observațiile militare n-au ajuns la *Blue Book*. Dr. Hynek a fost citat de multe ori ca spunând că toate cazurile cu adevărat valoroase erau dirijate spre o destinație, diferită de *Blue Book*.¹⁹

Este destul de evident că *Blue Book* a fost conceput pentru ca un alt proiect, mult mai confidențial, să poată fi ascuns. Cu alte cuvinte, *Blue Book* a fost un paravan al adevăratelor investigații OZN. O demonstrează cazurile lipsă, anchetele prost efectuate și minciunile lansate de *Air Force*. În 1957, pe timpul valului de apariții care au început cu rapoartele Levelland, secretarul adjunct al Aviației Richard Horner a spus: „Aviația nu ascunde informații OZN și nu trebuie s-o dovedesc în nici un fel.”²⁰

A emis această declarație știind prea bine că existaseră cel puțin două studii separate care conchideau că OZN-urile sunt de origine extraterestră. Nu contează cu nimic că ambele rapoarte au fost ulterior respinse. Important este numai să ne amintim că rapoartele au fost întocmite, iar Horner spusese că nu existau.

După anul 1953 Proiectul *Blue Book* a devenit o agenție de demonetizare a aparițiilor OZN. Scopul său nu era acela de a investiga fenomenele, ci de a le explica. Era o strategie rareori pusă în discuție, care i-a permis Proiectului *Blue Book* să-și continue distorsionarea faptelor.

Nu are nici un sens însă, până când este introdus în ecuație cazul Roswell. Atunci, dintr-o dată, totul devine foarte clar. Dacă la Roswell s-a prăbușit o farfurie zburătoare, strategia e de înțeles. Aviația și guvernul nu mai aveau nevoie să investigheze. Dețineau deja răspunsurile. Probele fizice le ajunseseră în mâini, întâmplător. Era mai bine ca publicul să nu fie amestecat. Să le spună orice, numai adevărul nu.

Anexa B: Prăbușirile OZN

Există oameni care susțin că nu cred în originea extra-terestră a OZN-urilor pentru că nu au avut loc prăbușiri. Conform acestor sceptici, indiferent cât de avansată le este tehnologia, oricât de evaluate sunt, există oricând posibilitatea defecțiunii mecanice sau a erorii de pilotaj. Fără povestea unei prăbușiri, scepticii pur și simplu nu acceptă ideea zborului spațial.

Începând ancheta, Schmitt și Randle au aflat că existau rapoarte despre prăbușiri de OZN-uri aproape din momentul când ziarele începuseră să publice reportaje despre fenomen. De fapt, cazul Roswell a alungat de pe prima pagină subiectul unei prăbușiri de lângă Bozeman, Montana. Deși nu există nici o dovadă că la Bozeman s-a produs o adevărată prăbușire, există probe indiscutabile că la Roswell s-a întâmplat ceva.

Și, dacă s-a întâmplat o dată, în interval de două săptămâni după cazul lui Kenneth Arnold, de ce nu și de mai multe ori? Următoarea listă conține informații despre cele mai bine cunoscute sau bine documentate prăbușiri OZN. Au fost incluse și informațiile despre falsuri, pentru că s-a scris despre ele în mai multe articole de presă și cărți. Acolo unde există o concluzie despre autenticitatea informațiilor, este cuprinsă și ea. Când autenticitatea e încă deschisă discuției, cazul a fost etichetat ca atare.

5 iulie 1947: Roswell, New Mexico

Cea mai bine documentată și mai profund cercetată dintre prăbușirile OZN. Există toate indicațiile că aceasta reprezintă dovada fermă pe care o doreau de ani de zile cercetătorii OZN, iar studiul acestui caz explică confirmarea începând din 1947. Nu mai încapă nici o îndoială că evenimentul de la Roswell a marcat prima capturare a unei nave construite pe altă planetă.

25 martie 1948: Aztec, New Mexico - farsă

Frank Scully, în cartea sa, „Dincolo de farfuriile zburătoare“, descria prăbușirea unei farfurii zburătoare lângă Aztec, New Mexico. Sursele lui, Silas Newton și Leo GeBauer, au declarat că radarul urmărise obiectul în zbor peste New Mexico. Se pare că a fost ceva în neregulă, căci a căzut din cer, lovind solul. Întrucât fusese urmărit cu trei radare, militarilor nu le-a fost greu să localizeze punctul de impact. Folosindu-se de aceste informații, au făcut triangulația și au pornit spre deșert.

Oameni de știință, ofițeri de poliție și soldați au înconjurat nava, privind-o. A fost descrisă ca fiind discoidală, cu diametrul de circa treizeci de metri și având hublouri. Peste două zile, cercetătorii și militarii s-au apropiat. Privind printr-un hublou spart, au văzut înăuntru șaisprezece trupuri. Împungând prin hublou cu un băț, au atins ceva care deschidea un sas, permițându-le cercetătorilor să intre.

Trupurile au fost scoase și întinse pe pământ. Conform unuia dintre oamenii de știință, Dr. Gee (Leo GeBauer), toate ființele erau mici, înalte de nouăzeci și cinci până la un metru și cinci centimetri dar, spre deosebire de cadavrele găsite lângă Roswell, acestea aveau o formă omenească perfectă.

Militarii au luat nava și cadavrele, ducându-le să fie studiate. Dr. Gee a spus că, la un moment dat, avusese în subordine 1 700 de cercetători care lucrau la acest proiect.¹

Dar această prăbușire a dispărut în uitare. Spre deosebire de Roswell, nu au existat martori la prima mână care să fie intervievați. În ziare nu au apărut articole despre eveniment, iar la Aztec nu s-au înregistrat activități militare. Nu s-a prezentat nici un martor ocular și nu s-a găsit nici un articol de ziar. Proprietarul terenului unde se presupune că s-ar fi prăbușit nava refuză să vorbească, spunând numai că nu s-a întâmplat niciodată așa ceva. Vrea doar să fie lăsat în pace.²

Singura concluzie posibilă este că acest caz, ca și cele două înrudite cu el, din Paradise Valley, Arizona și de lângă Phoenix, Arizona, e un fals. Niciodată n-au ieșit la suprafață probe care să susțină afirmațiile, iar acum unele persoane cred că informațiile au

fost filtrate prin surse guvernamentale pentru a discredita scurgerile de date despre Roswell.

Decembrie 1950: Del Rio, Texas

A doua prăbușire legitimă pare să fie cea declarată lângă Del Rio, Texas. La fel ca în cazul Roswell, acest raport e susținut cu martori oculari. Un cercetător a identificat peste două duzini de militari, inclusiv colonelul Robert Willingham, care au fost implicați în operațiunile de recuperare.³

În 1977, Willingham a descris public măsurile luate cu epava. Într-o declarație semnată, a afirmat:

„În Baza Aeriană Dyess din Texas testam ceea ce avea să reiasă ca fiind aparatul F-94. Cei de la radar au raportat că un obiect zburător neidentificat, zburând cu mare viteză, avea să ne intercepteze traiectoria. A devenit vizibil și pentru noi, l-am privit și am vrut să-l urmărim. Comandamentul nu ne-a permis să pornim după el, iar obiectul s-a jucat puțin în jur. Am reușit să vedem cum efectua cotituri de 90 de grade la viteza aceea mare și multe altele. Știam că nu era nici un gen de rachetă. Așa că i-am confirmat prezența la sistemul de control radar al liniei DEW (N.O.R.A.D.), care a continuat să-l urmărească, pentru a declara că s-a prăbușit undeva între Texas și granița cu Mexicul. Am luat un avion ușor, eu și copilul meu și ne-am dus la fața locului. Am aterizat pe o pajiște, chiar în dreptul locului unde căzuse. Ne-am apropiat. Ne-au spus să plecăm și altele, după care au apărut gărzi înarmate care au început să formeze un cordon în jurul zonei. Astfel, la întoarcere, am văzut o mică bucată de metal, pe care am ridicat-o și am luat-o cu mine. În zonă se aflau două dune de nisip în pantă și am avut impresia că obiectul se prăbușise chiar între ele. Dar, după cum se comportau oamenii din jur, părea să se fi afundat în pământ. Așa că n-am ajuns nici un moment chiar la fața locului, ca să vedem ce se prăbușise. Însă se putea vedea, de la, așa zice, trei sute, cinci sute de metri, cum trecuse peste nisip. Îmi dădea impresia, cred, după metalul pe care l-am găsit, frânturi de metal, că fie suferise o mică explozie, fie începuse să se dezintegreze. Ceva a făcut ca metalul să se sfărâme.“

După ce a părăsit locul accidentului Willingham și copilul său au examinat bucățile de metal.

„Părea ceva fabricat, fiindcă avea structură de fagure. Știți cum se face un metal pentru a se răci mai repede. Într-un fel, semăna cu oțelul de magneziu, dar conținea mult carbon. Am încercat să-l încălzesc cu o lampă de tăiat. Pur și simplu nu se topea. Flacăra de tăiat arde la o temperatură între 3 200 și 3 800 de grade Fahrenheit și ar fi trebuit să înfierbânte metalul, dar nici măcar nu începea să-l facă să cedeze.”

Willingham a dus resturile la laboratorul metalurgic din Hagerstown, Maryland, pentru analiză. Peste câteva zile i s-a spus că omul cu care vorbise la laborator nu lucrase niciodată acolo și nimeni altcineva nu știa nimic despre bucata de metal. Lui Willingham i s-a ordonat să nu mai discute subiectul și a semnat un angajament de păstrare a secretului.

Warren Smith cunoștea și el un martor ocular. Un om cu care lucra Smith primea scrisori de la soția sa, aflată la o fermă de agrement din Texas. Femeia i-a scris că văzuseră o prăbușire cumplită, iar cowboys-ii aveau să plece călare într-acolo pentru a vedea dacă nu fusese un avion. Au revenit cu o relatare despre o farfurie zburătoare și pilotul mort al acesteia.⁴

Conform surselor, a existat un conflict asupra jurisdicției, întrucât nava se prăbușise în Mexic, dar se pare că americanii au câștigat. Nava și ocupantul ei au fost duse la o bază din Texas.⁵

Deși cazul nu e la fel de bine documentat ca acela de la Roswell, există motive temeinice să credem că și acolo s-a întâmplat ceva extraordinar.

12 septembrie 1952: Insula Spitsbergen - posibilă farsă

Conform informațiilor din presă, soldații norvegieni au găsit un obiect discoidal prăbușit pe întinderile înzăpezite ale Insulei Spitsbergen. Dosarele Proiectului *Blue Book* spun că, în ziua de 12 septembrie 1952, Aviația a primit știrea că povestea prăbușirii era o farsă.⁶ John Keel, binecunoscut scriitor ufolog, a confirmat în 1967, spre propria-i satisfacție, că era o farsă.⁷

Conform atât Aviației cât și lui Keel, relatarea inițială, apărută într-o revistă vest-germană, spunea că nava conținea înscrisuri rusești, documente de bord în limba rusă și putea zbura 20 000 de kilometri fără să se realimenteze.

Au mai existat și alte rapoarte despre Spitsbergen, dar nu prezintă nici o asemănare cu cazul așa cum l-a relatat *Air Force*. Numărul din 5 septembrie al periodicului *Stuttgarter Tageblatt* vorbea despre un disc grav avariat, găsit în 1952, pentru studiul căruia fuseseră aduși experți americani și britanici.

Apoi, în 1955, într-un articol apărut la Oslo, Norvegia, s-a spus că o comisie de anchetă a Statului-Major Norvegian pregătea pentru publicare un raport despre examinarea resturilor unui OZN prăbușit pe Spitsbergen. Colonelul Gernod Darnbyl, care condusese investigația, a anunțat că discul de la Spitsbergen nu era construit în nici o țară de pe Pământ. „Materialele folosite în construcție sunt complet necunoscute tuturor experților care au participat la investigație“.

Constatările comisiei nu aveau să fie publicate până când „unele fapte senzaționale au fost discutate cu oficialitățile americane și engleze.“⁸

Darnbyl a mai declarat că discul fusese identificat în mod fals ca sovietic, de către un cadru de la Pentagon, Washington. Acest lucru înseamnă că afirmațiile din dosarele *Blue Book* despre caracterul fals al prăbușirii pot fi eronate. Și mai poate însemna și că John Keel a comis o greșeală când și-a efectuat cercetările, în 1967. La fel ca atâtea alte cazuri din domeniu și acesta se cere revăzut.

21 mai 1953: Kingman, Arizona

Prăbușirea de la Kingman se înscrie în categoria celor lipsite de prea multă documentație sau martori oculari, deși această situație se modifică treptat. În ultimele câteva luni, a apărut încă un martor direct. Nu există documente de confirmare ca acelea disponibile cu privire la Roswell dar, spre deosebire de cazul Aztec, unii oameni susțin că au participat la operațiunile de recuperare. Datorită acestui lucru, cazul trebuie să fie examinat.

Conform unui martor ocular, în timp ce lucra la un alt proiect guvernamental din Nevada, acesta și alți cincisprezece, douăzeci de oameni, au fost conduși la o bază *Air Force*, imbarcați într-un avion și trimiși în Arizona.

La sosire au fost escortați până pe o câmpie aflată la treizeci de kilometri nord-vest de Kingman, unde au văzut un obiect în formă de disc, ce se prăbușise cu oarecare forță în deșert. Avea cam zece metri diametru și se înfipsea în nisip fără a prezenta avarii structurale vizibile.

În apropiere se afla un cort, unde zăcea singurul ocupant al navei. Conform sursei, acesta avea cam un metru și douăzeci înălțime, doi ochi, două urechi și o gură rotundă.

O dată ce și-au terminat treburile, au fost urcați cu toții în avion și expediați înapoi la însărcinările lor inițiale, cu instrucțiuni de a uita tot ce se întâmplase și tot ceea ce văzuseră.⁹

Din nou, dacă ar fi fost un caz aflat dintr-o singură sursă, aproape s-ar cere să fie catalogat ca farsă, dar întrucât evenimentul de la Roswell sugerează că OZN-urile se pot prăbuși și ținând seama de martorii suplimentari ale acestor activități, cazul trebuie să rămână deschis.

15 septembrie 1957: Ubatuba, Brazilia

La începutul lunii septembrie 1957 un editorialist din Rio de Janeiro a primit o scrisoare ciudată de la câțiva bărbați care susțineau că, la pescuit fiind, văzuseră un disc zburător. Acesta s-a apropiat cu mare viteză, a coborât spre ei în picaj, a cotit brusc și apoi a intrat într-o ascensiune rapidă. Peste câteva momente, a explodat, împrăștiind plaja și apele oceanului din apropiere de Ubatuba cu mii de fragmente. Oamenii au cules câteva zeci, au alăturat scrisorii unele bucăți dintre cele mai mici și i le-au expedit ziaristului.

Editorialistul a publicat articolul, pe care l-a citit dr. Olavo Fontes, reprezentantul în Brazilia al *Aerial Phenomena Research*

*Organization** (A.P.R.O.). Păreră lui a fost că povestea era o farsă, dar s-a hotărât s-o verifice. Dacă era adevărată, atunci exista posibilitatea să atingă efectiv ceva fabricat pe altă planetă. A luat legătura cu reporterul și a cerut să vadă metalul.¹⁰

Colaborând cu ziaristul, Fontes a dat o bucată metalică să fie examinată de un chimist local. Studiul preliminar a demonstrat că nu provenea dintr-un meteorit, fiindcă era prea ușoară. Avea un caracter metalic evident și fusese arsă. Nu era din aluminiu, așa că au procedat la o serie de teste suplimentare.

Analiza spectroscopică a relevat că mostra era din magneziu de o puritate considerată pe vremea aceea imposibil de obținut. Acest lucru, alături de dovada faptului că editorialistul nu inventase povestea pentru a avea ce publica, a sugerat că relatarea era autentică. Fontes a trimis un raport complet, însoțit de o analiză detaliată, la sediul A.P.R.O. din Tucson, Arizona.

A.P.R.O. a încercat să câștige interesul *Air Force* pentru o analiză în comun a mostrei. O bucățică a fost trimisă la un laborator *Air Force*, însă operatorul spectrografului a distrus mostra fără a fi expus o placă. *Air Force* a cerut o nouă mostră, însă A.P.R.O. a refuzat s-o trimită.

În continuare A.P.R.O. a încercat la Comisia de Energie Atomică. S-a efectuat un test de densitate, constatând că metalul de la Ubatuba era puțin mai dens decât s-ar fi așteptat din partea unor mostre normale. Era un rezultat interesant, care putea fi pus pe seama oxidării magneziului.¹¹

În timp ce mostra se afla în laboratoarele A.E.C., s-a efectuat o nouă analiză spectroscopică. S-a descoperit prezența unor cantități minuscule din mai multe elemente, dar tehnicianul a spus că puteau fi rezultatul contaminării electrolitice, nu impurități ale materialului. Încă un test irosit.¹²

Analizele de laborator au demonstrat că metalul provenea dintr-un obiect care se spărsese rapid. Nu exista nici o urmă de topire, prin urmare s-a considerat că explozia dezintegrase un obiect foarte mare. N-au afirmat că era un OZN, pentru că mostra nu arăta că ar

fi fost o navă spațială. Au declarat doar că, indiferent ce era, explodase.

Pe când se întâmplau toate acestea, Fontes încerca să-i găsească pe martorii exploziei. Voia să le pună anumite întrebări, dar aceștia dispăruseră. Fontes a bănuir că ofițerii de informații brazilieni le ordonaseră să dea uitării cele văzute.¹³

Mai târziu, în timpul studiului OZN al Universității din Colorado (Comisia Condon), li s-au împrumutat probe pentru noi analize. Raportul înaintat la încheierea proiectului nu corespundea cu toate descoperirile A.P.R.O. Conform Comisiei Condon, în 1957, magneziul de cea puritate se putea găsi în mici cantități de laborator. Doctorul R.S. Busk din Comisia Condon a declarat că mostra conținea și o mare cantitate de stronțiu. Stronțiul nu reprezenta o impuritate care s-ar putea găsi în magneziu, prin metode normale. Raportul mai spunea și că nu credeau în proveniența mostrei dintr-un obiect mai mare.¹⁴ Cu alte cuvinte, nu făcea parte dintr-un OZN care explodase.

Datorită rezultatelor negative, A.P.R.O. a decis să supună metalul unor analize non-destructive. Noile rezultate au indicat că fragmentele erau turnate cu solidificare direcțională. Acest procedeu nu se studia în 1957. Doctorul Walter W. Walker scria: „Acest lucru se poate interpreta ca însemnând că probele aparțin unei culturi mai avansate.”¹⁵ Nu spunea că obiectul și mostrele proveneau de pe altă planetă, dar lăsa această impresie.

Și celelalte rezultate negative ale studiului din Colorado au fost refuzate de către A.P.R.O. Au fost surprinși de declarația cercetătorilor din Colorado că metalul de la Ubatuba nu provenea dintr-un obiect fabricat. Walker a spus că, după câte se părea, oamenii de știință din Colorado nu acceptau turnarea ca metodă de fabricație.

Cercetătorii, studiind cazul Ubatuba, susțin că nu reprezintă dovada concludentă pe care o căutau. Lanțul probelor, de la explozia discului până la editorialist, nu se poate reconstitui. Există posibilitatea unei farse. Date fiind calitățile mostrelor însă farsa rămâne improbabilă.

18 aprilie 1962: Las Vegas, Nevada

La data de 18 aprilie 1962, s-a raportat explozia unui obiect deasupra deșerturilor din Nevada. Bubuitura s-a auzit la distanță de kilometri întregi, iar străfulgerarea de lumină a fost atât de puternică încât a luminat străzile din Reno ca soarele la amiază.

Întâmplarea a început efectiv lângă Oneida, New York. Un purtător de cuvânt al *North American Air Defense Command* din Colorado Springs, Colorado, locotenent-colonelul Herbert Rolph, le-a spus reporterilor că primii observatori văzuseră un obiect roșu luminos zburând spre vest, peste regiunea Oneida.¹⁶ Se afla la mare altitudine.

Radarurile au recepționat obiectul. Operatorii l-au privit săgetând peste Midwest, iar Comandamentul Apărării Antiaeriene a alertat un număr de unități *Air Force*, inclusiv baza Nellis din Las Vegas. De la Phoenix au decolat avioanele de interceptie.

În Nephi, Utah, martorii au raportat zborul obiectului roșu-incandescent pe deasupra zonei. Când a dispărut, s-a auzit un vuiet ca al unor motoare cu reacție. Acesta putea aparține interceptoarelor care urmăreau OZN-ul.

Obiectul a aterizat lângă Eureka, Utah, întrerupând alimentarea cu energie electrică de la o centrală aflată în apropierea locului de aterizare. Nava a decolat peste câteva minute, continuându-și zborul spre vest.¹⁷

Deodată, OZN-ul a dispărut de pe ecranele radăr, la douăzeci și cinci de kilometri nord-vest de Las Vegas. Acest moment a coincis cu detunătura și străfulgerarea exploziei.¹⁸

Raportul inițial provenea de la Frank Edwards. O mare parte dintre povestirile lui Frank Edwards sunt imposibil de verificat. Edwards scria din memorie și, uneori, aceasta îl trăda. Iar prăbușirea de lângă Las Vegas prezenta probleme, fiindcă majoritatea cercetătorilor OZN importanți nu știau nimic despre acest caz. Totul s-a sfârșit însă când a fost intervievat un om care se aflase în Eureka, Utah în noaptea aterizării obiectului.

Conform sursei, respectivul se deplasa spre sud, când a văzut OZN-ul coborând. Nu era doar o lumină puternică, ci un obiect oval, portocaliu, care scotea un sunet silențios, ca un murmur. În jurul său pământul era luminat ca și cum ar fi răsărit soarele. Omul

a spus că OZN-ul venea dinspre est, a aterizat, apoi a decolat și și-a continuat drumul spre vest, dispărând în depărtare.¹⁹

Edwards susținea că alții au auzit un vuiet pe care el îl atribuia avioanelor în zbor, care îl urmăreau. Sursa nu a auzit turboreactoarele și nici nu le-a văzut.

Și-a continuat călătoria, oprindu-se în orașele mai mari, cumpărând ziare și căutând articole despre apariția farfuriei. N-a găsit nimic, deși a continuat să caute. Numai Frank Edwards a menționat cazul.

Aproape din toate ziarele lipsesc reportajele despre eveniment, întocmai cum a spus sursa. N-a scris despre el decât *Las Vegas Sun*. În acel articol, au fost nominalizate doi oameni care văzuseră obiectul. Amândoi locuiau în Las Vegas. Unul dintre ei a confirmat descrierea unei nave portocalii.²⁰ Celălalt a vorbit despre căutarea epavei, pe care o organizase. Nu găsiseră nimic.

Un om, care a refuzat să fie identificat, susținea că fusese detașat la Baza Aeriană Nellis în perioada prăbușirii. A fost trezit din somn și, împreună cu alți treizeci de ofițeri, trimis în deșert. Oamenii au fost folosiți la curățirea unui câmp plin cu resturi. S-au târât de la un capăt la altul al terenului, cu lanterne.

La răsăritul soarelui, oamenii au fost urcați într-un autobuz. Ferestrele acestuia erau acoperite cu hârtie de culoare închisă. Sursa a spus că putea să vadă printr-un loc unde hârtia nu acoperea complet tot geamul. Prin acea deschizătură, a văzut o navă în formă de disc, zdrobită.²¹

La bază, tuturor oamenilor li s-a făcut o prelucrare. Au fost preveniți să nu spună nimănui despre ceea ce văzuseră. Conform afirmațiilor ofițerului de la comandă, recuperaseră resturile unei nave secrete care se prăbușise. Orice comentariu i-ar fi putut ajuta pe sovietici să afle direcțiile de cercetare.

Întreaga povestire a fost reconstituită din diverse surse și pare să fie doar încă un exemplu al repezițiunii cu care mașinăria relațiilor cu publicul poate fi pusă în mișcare pentru a suprima datele. Cu excepția articolului din *Las Vegas Sun*, cea mai mare parte a țării nu a aflat nimic.

9 decembrie 1965: Kecksburg, Pennsylvania

Pe la asfințitul soarelui o sferă de foc strălucitoare a fulgerat pe cer. A fost descrisă de martori ca fiind portocalie, lăsând în urma ei o dâră de fum. Obiectul s-a îndreptat spre sud, peste Statul Michigan, a trecut în Ohio, după care se pare că a cotit, izbind solul undeva la sud-est de Pittsburgh. Un fel de fâșii metalice au căzut la pământ lângă Lapeer, Michigan, aprinzând câțva mici focuri.²²

La orele 16:47 o femeie care locuia lângă Kecksburg, Pennsylvania, a văzut ceva năpustindu-se în pădurea din apropierea casei sale. Stând pe verandă, a văzut o coloană de fum albastru, iar copiii ei au vrut să meargă să vadă ce se întâmplase. Ea i-a lăsat, apoi s-a gândit că acolo putea fi ceva periculos și a luat-o la fugă după ei. În momentul când i-a ajuns, a văzut deasupra copacilor ceva asemănător unei stele cu cinci colțuri.²³

În jurul orelor 19:00, poliția Statului Pennsylvania încerca să găsească locul prăbușirii. Circulau vești că urma să sosească în curând Armata, dar acum poliția le spunea reporterilor că o căutare amănunțită prin pădure nu dezvăluise nimic. Se vorbea că militarii veneau să caute ei înșiși prin pădure.

La sosire, militarii au preluat comanda Departamentului de Pompieri Voluntari din Kecksburg. Martorii au văzut că erau aduse o mulțime de echipamente, inclusiv instalații radio. Alții au raportat prezența atât a personanului și echipamentelor Armatei, cât și ale Aviației. În cursul serii au sosit avioane cu oameni de la N.A.S.A.²⁴

Există martori oculari care au văzut ceva zăcând în albia unui râu, ascuns în pădure. A fost descris ca având formă de ghindă, culoare aurie și o bandă de inscripții de jur împrejur.²⁵

Armata și poliția au împiedicat oamenii să se apropie. Martorii au declarat că, ulterior, militarii au transportat ceva cu un camion-platformă. Ajunși în zonă, au securizat-o, au recuperat obiectul prăbușit și au plecat în jurul orei patru dimineața.

Stan Gordon de la Asociația din Pennsylvania pentru Studiul Inexplicabilului a cercetat cazul timp de douăzeci de ani. Gordon consideră că obiectul prăbușit lângă Kecksburg poate să fi fost un satelit cu energie nucleară lansat fie de către Statele Unite, fie de Uniunea Sovietică.

Cazul Kecksburg e important dintr-un anume motiv. El a demonstrat că Armata poate ajunge rapid la locul unei prăbușiri, înconjurându-l și recuperând ceea ce a căzut. Ziarele din toată țara, inclusiv *Boston Record American*, au tipărit titluri de genul: „Armata și poliția închid pădurea în cazul sondei OZN”.

Din nou, avem de-a face cu un caz unde s-a întâmplat ceva neașteptat, iar Armata și guvernul au explicat că fusese un meteorit, unul care a dat colțul și s-a zdrobit în pădure. Poliția Statului Pennsylvania și militarii au reacționat imediat față de această prăbușire. S-a întreprins o operațiune completă de recuperare. Este un caz care trebuie să rămână deschis până se vor prezenta mai multe fapte.

12 februarie 1968: Orocué, Columbia

Cetățenii au raportat că auziseră trei explozii sonore în zona unde cu doar câteva momente înainte se aflase un obiect cu formă discoidală și aspect metalic. Au început să cerceteze regiunea în care văzuseră căzând resturi, pentru a recupera o bucată mare de metal. Era ușoară și foarte dură. Încercările de a o tăia au eșuat, așa că a fost transportată intactă la Bogotá. Atașatul Aviației Americane de acolo a declarat că metalul aparținea unui soi de navă spațială. Materialul era neted, cu excepția unor șanțulețe care puteau să fi rezultat în urma exploziei. Avea nuanțe verzi și portocalii, iar când era lovit cu ciocanul, părea să amplifice sunetul. Declarațiile oficiale emise ulterior susțineau că metalul provenea de la un satelit american care se dezintegrase.²⁶

15 iulie 1974: Spania

S-au primit rapoarte că, în Spania, oamenii de știință și experții militari au recuperat epava unei nave discoidale. A fost dusă la o bază militară pentru studiu. Până în prezent nu s-a mai aflat nici o informație

8 august 1976: Presidente Prudente, São Paulo, Brazilia

Martorii au declarat că un obiect zburător a explodat deasupra orașului. S-a afirmat că explozia a fost foarte spectaculoasă, dar alte detalii nu se știu. S-a sugerat că putea să fi fost un satelit sovietic sau american.²⁷

6 mai 1978: Bolivia

Sute de oameni au văzut un obiect straniu, alungit, zburând pe deasupra lor. Peste câteva momente s-a prăbușit în junglă. Pe lângă băștinașii din oraș, au mai văzut căderea obiectului trei ingineri de la o companie de minerit și personalul vămii boliviene. Când au sosit oficialitățile guvernamentale, acestea au oprit accesul în zonă, ținând departe reporterii și turiștii. Circulă unele speculații că obiectul ar fi fost un satelit, dar mai există și consemnări de OZN-uri discoidale în regiune.²⁸

22 august 1981: Argentina

Câțiva martori au afirmat că au văzut un obiect în formă de disc, defectat, prăbușindu-se spre pământ. S-a oprit din coborâre, dar apoi a explodat, stârnind o ploaie de reziduuri. La scurt timp după explozie în zonă au fost văzute turboreactoare militare. O cercetare a regiunii a dezvăluit fragmente metalice și câteva bucăți mai mari de echipamente neidentificabile. Autoritățile militare au intervenit rapid, înconjurând zona și tăind accesul curioșilor. S-a raportat că au mai fost recuperate și două trupuri grav arse.²⁹

Anexa C: Relatările din presă

Există oameni care spun că nu cred în OZN-uri și în relatările despre prăbușiri, pentru că în ziare n-a apărut nimic despre prăbușiri. Într-o epocă în care există mai multe scurgeri de informații secrete decât în instalațiile unei clădiri vechi de o sută de ani, aceștia presupun că trebuie să fi transpirat câte ceva.

Evident, au dreptate. Răspunsul acestei probleme comportă trei aspecte. Unul constă în a spune că subiectul e un secret ce se autopăstrează. Adică, aceia care vorbesc despre el sunt ignorați, fiind o temă atât de fantastică. Martorul recuperării unui disc prăbușit sau a trupurilor nu va pomeni despre acestea, fiindcă știe că nimeni nu-i va crede povestea. Asemenea lucruri pur și simplu nu se întâmplă.

În mod normal, Armata sau agenția care controlează recuperarea supun și ele participanții unui jurământ de menținere a secretului. Acest fapt s-a demonstrat în repetate rânduri. Oamenii de la Roswell ne-au spus că nu pot vorbi fiindcă au jurat să păstreze secretul. Mac Brazel a refuzat să-i povestească fiului său, pentru că depusese un jurământ. Iar Mary Ann Gardner a spus că pacienta ei, chiar și pe patul de moarte, era speriată ca guvernul să nu afle că pomenise despre prăbușire.

Punctul final și anume că în ziare și reviste nu apare niciodată nimic, e neadevărat. De mai multe ori în ultimii patruzeci de ani, în presa națională au apărut reportaje despre recuperări în cazuri de prăbușire și de fiecare dată povestirile s-au răcit rapid, fără a-și aminti nimeni că fuseseră publicate.

Primul raport publicat al unei prăbușiri de farfurie zburătoare a apărut în 7 iulie 1947. Într-un articol A.P. din Bozeman, Montana se anunța că pilotul unui P-38 civil fusese urmărit de o formație de obiecte „în formă de scoică”. Unul dintre obiecte s-a apropiat prea mult de propulsor și a fost distrus. Epava a căzut în spirală, peste Tobacco Root, lângă Bozeman. Căutătorii nu au mai reușit s-o găsească.¹

Raportul Bozeman a dispărut în momentul când Walter Haut a lansat comunicatul de presă din 8 iulie. Acel eveniment a apărut în ziarele din toată țara. Din nou s-a oferit rapid un răspuns, dar problema este că au existat relatări în ziare despre prăbușirea unei farfurii zburătoare.

Însă chiar și ignorând evenimentul de la Roswell, în ziare au apărut și alte rapoarte. Nu mai devreme de 1949, Frank Scully, scriind în *Variety*, a menționat o farfurie prăbușită și trupurile recuperate ale echipajului care murise. Nu a intrat în prea multe detalii, iar o parte din relatare a scris-o pe ton ironic.

Se pare că povestirea a suscitat suficient interes pentru ca Scully să-i dea curs, scriind și o carte, „Dincolo de farfuriile zburătoare”. În carte sunt detaliate trei prăbușiri din Statele Unite, întâmplare în New Mexico sau Arizona. Între scrierile lui Scully și ceea ce s-a întâmplat la Roswell există atât de multe similitudini, încât e posibil să fi transpirat accidental informații de la Roswell.

După apariția cărții lui Scully zeci de recenzii și articole de ziar au examinat premisele. Majoritatea gazetarilor „serioși” ajunseseră la concluzia că asemenea lucruri nu se întâmplă și, prin urmare, cartea lui Scully nu putea fi decât un fals. Puțini dintre ei s-au deranjat să verifice faptele. Nu se putuse întâmpla și deci nici nu se întâmplase.

În ziua de 6 ianuarie 1950 *Wyandotte Echo*, din Kansas City, Kansas, a publicat un articol care menționa farfuriile zburătoare prăbușite ale lui Scully și piloții lor morți. Un inginer cu numele Coulter (Koehler?) susținea că văzuse două farfurii și cadavrele. Una dintre nave se avariase grav în prăbușire, iar trupurile erau atât de calcinate, încât din studiul lor nu se putuse descoperi mare lucru.

În martie 1950 Silas Newton, una dintre sursele originale ale lui Scully, a vorbit neoficial cu studenții Universității Denver, în Denver, Colorado. Acest lucru a dus la o serie de articole apărute în *Denver Post* despre conferința „secretă”, despre identitatea lui Newton și o discuție privind semnalările de farfurii zburătoare prăbușite și trupurile găsite în ele.

O lună mai târziu, *Newsweek* a publicat povestea unei farfurii prăbușite și a recuperării unui ocupant înalt de cincizeci și opt de centimetri. Deși mai scund decât cei semnați în mod normal de

Scully, de astă dată au menționat că avea capul mai mare decât ar fi fost firesc.

Este evident că, prin 1950, circulau multe zvonuri că guvernul S.U.A. și, cel mai probabil, Aviația capturasera o farfurie zburătoare prăbușită, dacă nu chiar mai multe. De asemenea, se vorbea despre membrii morți ai echipajelor acestor farfurii.

Aceasta însă era o situație pe care guvernul nu-și putea permite s-o lase să transpire. Dacă cercetătorii „serioși” credeau în farfuriile prăbușite, nu mai dura mult până să le prindă urma și reporterii. Problema era că urma putea duce direct înapoi la Baza Aeriană Wright-Patterson. Demitizarea s-a reluat cu toate forțele.

În cadrul unor declarații oficiale un număr de ofițeri superiori, au spus că nu exista nici o iotă de adevăr în zvonurile că guvernul capturase o farfurie zburătoare și recuperase trupurile. Nu existau baze ascunse, nici camere secrete și nici studii speciale. Toate poveștile erau rodul imaginației hiperactive a unor oameni care ar fi avut mai mult succes dacă se apucau de scris science-fiction.

Zvonurile însă persistau, iar după semnalările masive din iulie 1952, mai mulți oameni ca oricând au devenit convinși că li se ascundea ceva.

În septembrie 1952 revista *True* l-a însărcinat pe J.P. Cahn de la *San Francisco Chronicle* să cerceteze poveștile lui Scully despre discuri prăbușite și extraterestri morți. Cahn a luat urma lui Newton și a misteriosului dr. Gee, găsindu-i și chestionându-i. Dovezile pe care susținea Newton că le găsisese au reieșit ca fiind câteva fotografii neclare și niște aluminiu de calitate proastă care se topea la 600 de grade F. Nimeni nu a acceptat probele lui Newton.

Acel articol, precum și Cahn le-au dovedit multora că nu se prăbușise nici o farfurie zburătoare. Nu existau laboratoare ascunse ale guvernului și nici studii de cercetare a materialelor recuperate. Poveștile s-au sfârșit când atât Newton, cât și dr. Gee, identificat în persoana lui Leo GeBauer, au fost judecați pentru fraudă de către un tribunal din Colorado.²

De asemenea cercetătorii legitimi și-au pierdut încrederea că ar exista vreun sâmbure de adevăr în ipotezele prăbușirilor și ale recuperărilor. Orice aluzie la farfurii zburătoare și la trupuri mici era întâmpinată cu dispreț. Până și cei din domeniul OZN-istic dispuși să admită aterizările, observările de ocupanți și, ulterior,

răpirile de persoane, refuzau să asculte când cineva vorbea despre cadavrele de la Baza Aeriană Wright-Patterson.

Dar povestirile au continuat. În 1954 s-a înregistrat un număr de afirmații conform cărora președintele Eisenhower călătorise în secret la Baza Aeriană Edwards. Potrivit supozițiilor, Eisenhower fusese dus acolo pentru a vedea rămășițele unui disc doborât și ale echipajului acestuia.³ Din nou subiectul s-a bucurat de o oarecare atenție a presei, dar numai pe un ton sarcastic. Cercetătorul serios nu l-a considerat nici un moment autentic.

În 1954 Dorothy Kilgallen a afirmat în rubrica ei că auzise cea mai stranie poveste din toate. Conform acesteia, un supus britanic cu „rang de membru al cabinetului” îi vorbise despre o farfurie prăbușită și recuperarea piloților morți. Kilgallen nu a nominalizat sursa, ceea ce făcea ca povestea să fie suspectă. Interesant este că ziarista, care se bucura de audiență națională, nu a stârnit nici un interes cu articolul ei.⁴

În octombrie 1974, Robert Carr a ocupat paginile întâi din toată țara, declarând că povestirile despre trupuri extraterestre aflate la Wright-Patterson erau adevărate. După cum spune Carr, găsise cinci martori la prima mână care fie participaseră la efortul de recuperare din Aztec, New Mexico, fie văzuseră cadavrele la Wright-Patterson.⁵

Dar Carr și-a tăiat singur craca de sub picioare. A refuzat să dezvăluie fie și doar o singură sursă, iar în cazul unor asemenea afirmații, sursele sunt strict necesare. Putea să aibă și o sută de surse, însă fără un nume care putea fi verificat sau un mod de a confirma faptele, materialul său nu a fost cu nimic mai impresionant decât cel publicat de Scully cu aproape douăzeci și cinci de ani în urmă.

De fapt, când a ieșit la suprafață povestea lui Carr, aproape toată lumea a bănuț că erau rapoartele lui Scully, actualizate pentru un public care îi văzuse pe americani pe Lună și imagini transmise de pe Marte.

Buletinul A.P.R.O., publicația oficială a Organizației de Cercetare a Fenomenelor Aeriene, în numărul său din ianuarie-februarie 1975, a atacat declarațiile lui Carr. În conformitate cu sursele intervievate de Coral Lorenzen, directorul A.P.R.O., Carr înșira aceleași povești de ani de zile.

În numărul din octombrie 1975 al *Official UFO*, revistă dedicată rapoartelor OZN, Mike McClellan a arătat că, cercetând situația de la Aztec, nu găsise nimic care să sugereze că evenimentul avusese loc vreodată. Carr, în replică, a spus că nu fusese niciodată sigur de locul prăbușirii și că era posibil ca nu de Aztec să fi fost vorba. Ceilalți cercetători l-au ignorat, deoarece Carr nu le oferea nimic verificabil.

În luna aprilie a anului următor, într-un articol etichetat ca exclusiv, *Official UFO* a relatat despre recuperarea unei farfurii prăbușite și a unui cadavru lângă Kingman, Arizona. Pentru comunitatea OZN, cuvintele erau aceleași, numai melodia se schimbase. N-au crezut-o prea mulți, mai cu seamă când autorul, Ray Fowler, a refuzat să-și identifice sursa. O sursă neidentificată, din nou, înseamnă absența oricărei surse.

Au circulat multe asemenea povești. O jumătate de duzină sau chiar mai mulți martori ori cercetători, care susțineau că guvernul capturase o farfurie sau două, în care găsiseră cadavre. Până și *Book of Scientific Knowledge* de la Golrier a publicat scurta relatare a unei prăbușiri și a recuperării morților. Se publicaseră multe, dar încă nu exista nici un martor care să fie de acord ca numele să-i fie folosit.

În 1979 *Denver Post* a tipărit un articol despre căutarea trupului unui astronaut mort în explozia navei sale lângă Aurora, Texas. Spre deosebire de evenimentele consemnate de Scully și Carr, acesta nu deriva din cazul de la Aztec. Era vorba de Marea Aeronavă din 1897. Cercetătorii renunțaseră de mult la ideea că Marea Aeronavă din 1897 fusese vreun soi de vehicul spațial, însă acest lucru nu-i împiedica pe anchetatorii contemporani să-și facă numărul, dezgropând mortul pentru a acapara din nou primele pagini ale ziarelor. Și, dincolo de toate, constituia încă o relatare în presă a prăbușirii unei nave spațiale.

În 1980, Ronald Story a publicat *Encyclopedia of UFOs*¹. În ea figurează o scurtă menționare a povestirilor despre farfurii

1. „Cartea cunoștințelor științifice” – (n.tr.).

2. „Enciclopedia O.Z.N.-urilor” – (n.tr.).

prăbușite și trupuri ascunse. Kevin Randle, scriind introducerea, a trecut în revistă toate cazurile, începând cu cartea lui Scully din 1950. Citându-l pe Hector Quintanilla, fost șef al Proiectului *Blue Book*, „Nu avem nici un pitic mort în pivniță”, Randle a conchis că, dacă nu se prezenta nimeni pentru a fi citat în relație cu o recuperare, dacă nu exista nici o cale de a verifica măcar unele fapte, atunci probabil că poveștile nu aveau nici un temei.

Tot în 1980, Charles Berlitz și William Moore au publicat *The Roswell Incident*, despre prăbușirea unei farfurii zburătoare. „Cunoscătorii” au respins cartea, drept o nouă actualizare după Scully. De astă dată, diferența consta în faptul că se citau câteva nume. Chiar și așa, cartea a dispărut rapid.

La sfârșitul anilor '70 și începutul anilor '80 s-au mai remarcat relatări și comentarii despre farfurii prăbușite. Len Stringfield a dat tonul, scriind despre zvonurile și articolele dintr-o serie de ziare și rapoarte de serviciu. În câteva cazuri Stringfield i-a nominalizat pe autorii rapoartelor.

Cu asta, stăvilarul s-a deschis. Au început să apară relatări în presă despre prăbușiri de OZN-uri, majoritatea concentrându-se asupra zonei Roswell. Dar, câtă vreme în trecut nu existaseră nici un fel de informații, acum erau prea multe. Martorii erau identificați și, când li se puneau întrebări, susțineau că aveau cunoștințe la prima mână despre evenimente.

Cei care pretind că n-a apărut nimic în ziare, în revistele de informație sau la televizor, se înșală. Încontinuu sunt publicate și difuzate pe calea undelor relatări despre trupuri și prăbușiri. E posibil ca scepticii să nu le fi citit sau auzit, dar ele există. Faptul că scepticii nu le-au văzut este de-acum irelevant.

Anexa D: Martorii temători

Nu toți cei contactați în timpul căutărilor de informații au fost dispuși să ne ajute. Câțiva dintre ei, amintindu-și jurămintele pe care le prestaseră în urmă cu patruzeci de ani, au refuzat să vorbească. Alții și-au amintit amenințările proferate și încă mai erau speriați de ele. Iar restul considerau că era de datoria lor să nu vorbească, spunând că juraseră păstrarea secretului și aveau să mențină această tăcere chiar și în fața dovezilor că ar fi obligatoriu să știe câte ceva despre caz.

În 1947 Edgar Skelley era ofițer de operațiuni la Roswell. Martorii au afirmat că instruiseră un echipaj de zbor să fie prezent la unitate, pentru că se putea ordona o cursă urgentă. Unul dintre membrii echipajului a raportat ulterior că fusese încărcată o singură ladă, în compartimentul bombelor, fiind posibil ca această ladă să fi conținut trupurile. Skelley le-a făcut informarea dinaintea pregătirii de decolare.

Când Schmitt a luat legătura cu soția lui Skelley și a menționat Grupul de Bombardiere 509, femeia l-a întrebat de câteva ori: „Sigur nu sunteți din *Air Force*?” Când a vorbit personal cu Skelley, acesta a negat existența vreunui asemenea zbor și că la Roswell s-ar fi întâmplat un astfel de incident. Skelley a insistat că la întrebările lui Schmitt ar fi putut răspunde un om pe nume MacPherson. MacPherson nu fusese la Roswell în iulie 1947.

Cu privire la același zbor, Felix Martucci nu-i spusese nimănui o vorbă despre rolul jucat de el în iulie 1947. Știa că se întâmplase ceva extraordinar și comenta acest lucru cu colegii săi din echipaj. Martucci, când a fost contactat pentru prima oară, avea un robot telefonic și o voce prietenoasă. A recunoscut că fusese membru al Grupului de Bombardiere 509 în vara anului 1947 dar, când i s-au pronunțat numele echipajului cu care zbura în mod normal, a pretins că nu-și amintea nici unul. „E mult de-atunci, la urma urmei.”

Martucci a dat senzația că ezita să discute la telefon cu niște străini, dar i-ar fi putut răspunde unui membru din același echipaj și anume omului care-l nominalizase din capul locului. Însă, cu a doua ocazie, Martucci nu mai avea robot și nici n-a mai răspuns la telefon.

Au trecut câteva săptămâni, după care omul a primit în sfârșit un răspuns. Era o tânără femeie, care a vrut să știe ce dorea interlocutorul. Când acesta a menționat Grupul de Bombardiere 509, femeia a zbierat: „Nu, nu,” și a închis telefonul.

Încercările ulterioare de a mai lua legătura cu Martucci au eșuat. Orice referire la Roswell sau la Grupul de Bombardiere 509 îl făcea să închidă fără o vorbă. Se părea că Martucci, după ce fusese avertizat din greșeală, nu mai dorea să primească telefoane de la foștii săi colegi.

Însă Martucci nu este singurul. Un om identificat ca fiind prezent la locul prăbușirii a negat, inițial, până și că fusese la Roswell în iulie 1947. Conform declarațiilor lui, la Roswell nu se întâmplase nimic ieșit din comun, nu se vorbise despre nici o navă spațială extraterestră și nici nu apăruse vreo aluzie în ziarele cotidiene din Roswell. În cele din urmă, a recunoscut că fusese acolo, dar a insistat că nu știa nimic despre prăbușire și nici nu auzise de ea până nu începuseră să-l caute cercetătorii OZN

Nici soțiile și rudele nu sunt imune. Thaddeus Love a zburat cu trupurile de la Roswell la Fort Worth. Cei din avion și-l amintesc, iar singurul nume pe care și l-a putut aminti Martucci, pe vremea când încă mai vorbea, a fost al lui Love. Thaddeus Love a murit în luna mai 1989, dar soția sa nu s-a mutat cu locuința, iar numărul de telefon a rămas valabil.

Asemenea altora, doamna Love știa că soțul ei fusese membru al Grupului 509 în iulie 1947. Era dispusă să vorbească despre acesta, până când s-a făcut prima referire la zborul special. Atunci, a spus: „Va trebui să vorbiți cu altcineva. Cu unul dintre ofițeri.”

I s-a spus că fuseseră căutați și alții și că vorbiseră, dar femeia a repetat că nu putea spune nimic. A devenit temătoare și agitată. N-a mai vrut să vorbească, insistând că nu știa nimic. „Vorbiți cu ofițerii.”

Era evident că Thaddeus Love îi spusese ceva și, la fel de evident, îi ceruse să nu vorbească nimănui. Crezându-se că îi putea

răspunde unui alt membru din echipajul de zbor al soțului ei, s-a încercat și această formulă. Doamna Love a strigat: „Nu, nu, nu! Lăsați-mă-n pace!”

S-ar putea argumenta că există și un alt motiv al agitației manifestate de toți acești oameni. Poate fi o coincidență faptul că simpla referire la Grupul 509 și la evenimentele din iulie 1947 le determină refuzul de a vorbi. Pe vremea aceea 509 era singurul grup de bombardament atomic din lume. Membrii săi aveau cu toții autorizații atomice top secret. Trăiau în mijlocul secretelor, al armelor nucleare și al măsurilor de securitate. Știau că cea mai vagă pomenire a unui secret atomic îi putea aduce în fața Curții Marțiale. Iar soțiile lor erau conștiente și ele de aceste reglementări.

Dar secretele nucleare și măsurile normale de securitate care înconjurau Grupul 509 se evaporaseră de-a lungul anilor. Secretele valabile în 1947 cedaseră locul progreselor armamentului în timp și formării altor escadrile atomice. Aproape tot ceea ce se aflase sub regim confidențial la Roswell în 1947 era acum scos de sub aceste rigori. Până și istoricul unității, cândva secret, se afla acum la dispoziția oricui dorea să-l vadă.

Părea să nu fi rămas decât un singur secret din acele zile, care se învăteau în jurul celor întâmplate în iulie 1947. Când erau chestionați concret despre prăbușire, mulți spuneau că nu puteau vorbi. Juraseră să țină secretul.

Sheridan Cavitt, de exemplu, a spus că nu-și amintea nimic. Din ce știa el, nimic nu se întâmplase. Nimeni nu vorbise despre fărfurii zburătoare sau prăbușiri în apropierea bazei Roswell.

Comandantul Poliției Militare, care fusese identificat de doi martori ca fiind prezent pe câmpul cu resturi, n-a negat-o. În schimb, a declarat că jurase să păstreze secretul și nu avea voie să vorbească. Altceva n-a spus. Chiar și când a fost întrebat direct dacă se aflase la locul prăbușirii, a răspuns că nu putea vorbi. Nu putea vorbi nici după patruzeci și trei de ani de la data evenimentului.

Frank Kaufman a confirmat existența secretului, explicând că oamenii fuseseră duși în grupuri mici într-o încăpere, pentru prelucrare. La încheierea acesteia au fost avertizați că tot ce văzuseră sau auziseră era strict confidențial. Nu aveau voie să pomenească nimic, niciodată.

Iar acest secret s-a extins până dincolo de militari, soțiile și familiile lor. Arheologii care găsiseră locul celei de-a doua prăbușiri au fost puși să jure păstrarea secretului și nici unul dintre ei nu și-a încălcat jurământul. Erau speriați de militari.

Mary Ann Gardner, sora din pavilionul canceroșilor, a afirmat că arheoloaga muribundă care a spus că văzuse trupurile repeta mereu și mereu același lucru: „Să nu spuneți nimănui că am spus ceva.” Până și în ceasul morții se temea să vorbească. Se temea că guvernul încă mai era în stare să-i facă ceva.

Singurul arheolog în afara ei care a mai vorbit refuză să se lase citat nominal, fiindcă se teme de subvențiile guvernului și reacția colegilor. Timp de patruzeci de ani a păstrat tăcerea și, după multă frământare, a dat un singur telefon, pentru a-și relata povestea. A subliniat faptul că se temea de efectul asupra reputației lui, dacă era identificat.

Soția lui Melvin Brown și fiica lui cea mai mare încă mai refuză să vorbească despre ceea ce le-a spus el pe patul de moarte. Cred că guvernul încă îi mai poate face ceva, lui sau memoriei lui. Și își amintesc afirmațiile lui Brown după ce le-a spus că văzuse trupurile: „Să nu spuneți nimănui, că-l băgați pe tătucul la apă.”

Iar acesta e cel mai interesant aspect al prăbușirii de la Roswell. Martorii care mint în mod evident își mențin aceste minciuni chiar și în fața probelor. Oamenii spun că nu au fost la Roswell în iulie 1947, când documentele dovedesc clar că au fost. Alții își recunosc prezența la Roswell, dar nu admit nimic în legătură cu evenimentele. „E prea mult de-atunci”, pretextează ei.

Însă chiar și aceia care neagă că ar ști ceva ajută ancheta să avanseze. Amintiți-vă de Circleville, Ohio. Fermierul a găsit un balon, șeriful a confirmat, iar ziarul a publicat fotografiile ale obiectului. Acei oameni sunt dispuși să vorbească, iar Armata n-a făcut nici o încercare de a declara secretă descoperirea sau a aduna probele.

La Roswell au intervenit și i-au pus pe toți să jure că nu vor dezvălui secretul, cu toate că balonul, chipurile, găsit la Roswell ar fi fost similar cu cel din Ohio. Într-un caz martorii au fost constrânși să tacă, iar în celălalt nu.

Când analizăm cazul Roswell, trebuie să formulăm o întrebare. Dacă la Roswell nu s-a întâmplat nimic deosebit, atunci de ce

atâtea eforturi extraordinare de a menține secretul? De ce se tem oamenii să vorbească, după patruzeci și trei de ani?

Anexa E: Convorbirile

În decursul realizării acestei lucrări au fost contactați și chestionați peste două sute de oameni. Unii dintre ei s-au temut de ridicol, alții au dorit să spună ce știau și să nu mai fie apoi agresați cu întrebări, iar alții s-au temut să nu-și piardă pensiile militare sau de stat. Unii martori temându-se, cu oarecare justificare, de asemenea hărțuiei, au cerut să nu le fie publicate numele. Fără încântare, am acceptat.

Trebuie să accentuăm că fiecare informație, cât de mică, din aceste surse anonime, a fost confirmată prin discuții cu alte persoane.

Lista următoare conține numele și numărul de convorbiri purtate cu cei care ne-au acordat permisiunea de a le cita numele. Rețineți, aceasta nu este lista completă.

ANDERSON, Gerald: telefonic, feb. 1990

ARGENBRIGHT, E.J.: telefonic, aug. 1990, dec. 1990

ARNER, Harold: telefonic, sep. 1990

BÉAN, Beverly: personal, mar. 1990, ian. 1991

BEBRICH, Carl: telefonic, aug. 1989, sep. 1989

BENNETT, Charles: telefonic, dec. 1990

BERLINER, Don: personal, iul. 1990, sep. 1990

BIESIOT, A.C.: personal, ian. 1990

BLAKE, Harry: personal, aug. 1989, sep. 1989

BLANCHARD, Anne: telefonic, aug. 1989

BOGEL, Bill: telefonic, feb. 1989; personal, sep. 1989

BOGEL, Don: telefonic, feb. 1989, oct. 1989

BRAZEL, Shirley: personal, feb. 1989, sep. 1990; telefonic, mar. 1989, aug. 1989, ian. 1990

BRAZEL, William: telefonic, 1988; personal, feb. 1989, mar. 1989, sep. 1990; telefonic, mar. 1989, apr. 1989, mai 1989, iun. 1989, oct. 1989

- BRILEY, Joe: telefonic, oct. 1989, apr. 1990, dec. 1990
BROWN, Jerry: personal, ian. 1990
BROWN, Ada: personal, ian. 1991
BURTON, Wayne: telefonic, feb. 1990
BUTT, Walter: personal, 1988
CARLTON, Paul: iunie, 1991
CAVITT, Mary: telefonic, aug. 1989; personal, ian. 1990
CAVITT, Joe: telefonic, dec. 1989
CAVITT, Sheridan: telefonic, aug. 1989; personal, ian. 1990
CASHON, Charles A.: telefonic, ian. 1990, dec. 1990
CRUIKSHANK, Arthur W.: telefonic, iul. 1990
DALEY, William: personal, nov. 1990
DANLEY, J.F. (Fleck): telefonic, oct. 1990
DENNIS, Glenn: personal, nov. 1990, mar. 1991
DENNIS, Robert: telefonic, sep. 1990
DE VAUGHN, Bill: personal, ian. 1990, iul. 1990, feb. 1991
DICK, Herbert: telefonic, iul. 1989
DOBSON, S.M. „Sav“: personal, sep. 1990
DOUD, Donald: telefonic, dec. 1989
DUBOSE, Thomas: personal, aug. 1990; telefonic, feb. 1991
DUGGER, Barbara: personal, mar. 1991
DUTTON, Bertha: telefonic, feb. 1990
EASLEY, Edwin: telefonic, oct. 1989, feb. 1990, mai 1990
ECCLESTON, Charles: telefonic, aug. 1989
ELLIS, Eddie: telefonic, oct. 1990
EXON, Arthur: telefonic, iul. 1989, mai 1990; personal, iun. 1990, iul. 1990
FOSTER, Iris: telefonic, feb. 1990
FRIEDMAN, Stanton: personal, aug. 1989, iul. 1990, sep. 1990
FRIEND, Robert: telefonic, aug. 1990
FUMIHIKO, Fujiki: personal, iul. 1989
GARCIA, David: personal, dec. 1989
GARDNER, Mary Ann: telefonic, feb. 1989, apr. 1990
GATES, Robert: telefonic, aug. 1989, sep. 1989
GLOVER, Don: personal, iul. 1989

- GOOD, Timothy: personal, iul. 1989
GREENEN, James S.: personal, oct. 1989
GROODE, Mary Katherine: telefonic, mai 1990
HAMILTON, Colin: telefonic, sep. 1990
HARTINGER, Robert: telefonic, feb. 1990, mar. 1990
HAUT, Walter: telefonic, dec. 1988; personal, apr. 1989, aug. 1989, ian. 1990, iun. 1990
HEICK, Ralph: personal, feb. 1989, aug. 1989; telefonic, mar. 1990
HENDERSON, Anna: telefonic, sep. 1990
HENDERSON, Bill: telefonic, aug. 1990
HENDERSON, Ned: telefonic, mai 1990
HENDERSON, Sappho: personal, aug. 1989; telefonic, dec. 1989, ian. 1990, apr. 1990, iul. 1990, feb. 1991
HILLMAN, Imholtz: telefonic, sep. 1990
HOBBS, Alma: personal, sep. 1990
HODAM, John: telefonic, aug. 1990
HOPPER, Jeff: telefonic, nov. 1990
HUDON, Betsy: telefonic, feb. 1989, iun. 1989, feb. 1990
JEFFERY, Arthur: telefonic, feb. 1991
JEFFREYS, Kenneth: telefonic, oct. 1989
JOHNSON, J. Bond: telefonic, feb. 1989, mai 1989, dec. 1989, mai 1990, aug. 1990
JOHNSON, D-na Jesse B. jr.: telefonic, apr. 1989
JONES, Bessie: telefonic, dec. 1989
JONES, Loretta: personal, iul. 1990
JONES, Milton: telefonic, aug. 1989
JOSEPH, Paul: personal, feb. 1991
JOYCE, Frank: telefonic, ian. 1990
KAUFMAN, Frank: telefonic, ian. 1990; personal, ian. 1990
KEEL, John: telefonic, nov. 1989
KELLY, J.H.: telefonic, dec. 1989
KEYHOE, Donald E.: telefonic, 1976
KIRKPATRICK, Sheila: telefonic, dec. 1989
KNIGHT, Alice: telefonic, aug. 1990, sep. 1990; personal, sep. 1990, oct. 1990

- KROMSCHROEDER, John: telefonic, ian. 1990; personal, iul. 1990
- KYLE, Elizabeth: telefonic, aug. 1989
- LINDE, Shirley: telefonic, ian. 1991
- LINDER, David: personal, dec. 1989; telefonic, feb. 1990, mar. 1990
- LITTELL, Max: telefonic, aug. 1990
- LORENZEN, Coral: la sediul A.P.R.O., 1972, 1983
- LOUNSBURY, W.E.: personal, iul. 1990
- LOVE, Thaddeus: telefonic, mai 1989
- LYTLE, Chester: telefonic, ian. 1989, aug. 1990; personal, feb. 1989, apr. 1989, ian. 1990
- LYTLE, Steve: telefonic, feb. 1990
- MACK, John: personal, nov. 1990; telefonic, feb. 1991
- MACPHERSON, Clarence M.: telefonic, iul. 1989
- MANN, Allene: personal, nov. 1990
- MANN, Johnny: telefonic, oct. 1989, dec. 1989
- MARCEL, Viaud: personal, mai 1990
- MARCEL, Jesse jr.: personal, aug. 1989, mai 1990, iul. 1990; telefonic, nov. 1989, ian. 1990, apr. 1990
- MARTIN, Francis: telefonic, apr. 1989
- MAGGIO, Frank: personal, nov. 1988
- MALTAIS, L.W.: personal, aug. 1989, iul. 1990
- MARTUCCI, Felix: telefonic, dec. 1989
- MCBOYLE, Johnny: telefonic, mai 1990, dec. 1990
- MCEVOY, Paul: telefonic, apr. 1989
- MCGUIRE, Phyllis: telefonic, aug. 1989; personal, ian. 1990, iul. 1990
- MCQUIDDY, Art: telefonic, ian. 1990; personal, ian. 1990
- MILLEN, Ernest: telefonic, dec. 1989
- MITCHELL, Don: personal, feb. 1989, apr. 1989
- MITCHELL, Richard: telefonic, sep. 1989, oct. 1989, nov. 1989, dec. 1989, ian. 1990, feb. 1990, mar. 1990; personal, iul. 1990
- MUNDE, Ruben: personal, nov. 1990; telefonic, dec. 1990, feb. 1991

NEAL, David: telefonic, dec. 1990
NEWTON, Irving: telefonic, mar. 1990
ORR, David: telefonic, dec. 1990
PARKER, Jim: telefonic, sep. 1989; personal, sep. 1989
PAYNE, Bud: telefonic, dec. 1989; personal, ian. 1990
PERKINS, Archie: telefonic, oct. 1989
PLATT, Curtiss: personal, iul. 1989
PORTER, Leonard: mai 1990
PORTER, Robert: telefonic, ian. 1990; personal, apr. 1990, iul. 1990
PROCTOR, Loretta: telefonic, apr. 1989, ian. 1990; personal, iul. 1990
PROCTOR, Norris: telefonic, ian. 1990
RAGSDALE, Betty: telefonic, aug. 1990
RAYNES, Jock: telefonic, nov. 1990
REESE, Ed: telefonic, ian. 1990, feb. 1990, iul. 1990
REXROLD, Mike: telefonic, nov. 1989, ian. 1990
RICHARDS, Myra: telefonic, ian. 1990
RICKETT, Lewis: telefonic, mai 1989, nov. 1989, dec. 1989, ian. 1990, feb. 1990, mar. 1990; personal, nov. 1989, ian. 1990
RICKETT, Lewis, D-na: personal, oct. 1989, ian. 1990
ROBERTS, Jud: telefonic, ian. 1990; personal, ian. 1990
RODDEN, Jack: telefonic, aug. 1989; personal, sep. 1989
ROMERO, Jean: telefonic, mar. 1990
ROWE, Frankie: personal, nov. 1990
RUNYARD, Gerald: telefonic, nov. 1989
SAGER, Edward M.: telefonic, aug. 1990
SAUNDERS, Patrick: telefonic, iun. 1989, dec. 1990
SCHREIBER, Bessie: telefonic, mar. 1989, iul. 1989
SCHERRER: personal, nov. 1990
SEIFRIED, Richard D.: telefonic, dec. 1989, ian. 1990
SHIRKEY, Robert: personal, ian. 1990; telefonic, sep. 1989, dec. 1989; personal, iul. 1990
SHORTRIDGE, Lacey: telefonic, oct. 1989.
SKELLEY, Edgar: telefonic, nov. 1989

- SLUSHER, Robert: telefonic, oct. 1990
- SMITH, David: telefonic, iul. 1990
- SMITH, Laurence: telefonic, nov. 1989
- SMITH, Louise: telefonic, iun. 1990
- SMITH, Robert E.: telefonic, dec. 1989, ian. 1990; personal, mar. 1991
- SMITH, Warren: personal, oct. 1988; telefonic, dec. 1989
- SNYDER, Gene: telefonic, mai 1989, sep. 1989
- SPARKS, Elaine: telefonic, dec. 1989
- SPURLIN, F.L.: telefonic, feb. 1990
- STONE, Clifford: personal, feb. 1989; telefonic, aug. 1990
- STRICKLAND, Marian: telefonic, ian. 1990
- STRINGFIELD, Leonard: telefonic, feb. 1989, mar. 1989, mai 1989, aug. 1989, sep. 1989, oct. 1989, nov. 1989, dec. 1989, ian. 1990, apr. 1990; personal, iun. 1989, feb. 1990
- STUBBS, Al: telefonic, ian. 1989
- SWEDMARK, Jean A.: telefonic, apr. 1989
- SWORE, Robert, d-na: telefonic, feb. 1991
- SULTEMEIER, Daniel: telefonic, aug. 1990
- SULTEMEIER, Frank: telefonic, iul. 1989
- SULTEMEIER, Juanita: personal, ian. 1990
- TAYLOR, William: telefonic, apr. 1990
- THOMPSON, Tommy: telefonic, ian. 1990
- TIFFANY, John G.: personal, sep. 1990
- TILLEY, John: telefonic, aug. 1989
- TOOMAN, Bill: telefonic, aug. 1989
- TORRES, Robert: telefonic, dec. 1990
- TOULESE, Carmy: telefonic, oct. 1989
- TUCKER, Merle: personal, aug. 1989; telefonic, apr. 1989, dec. 1989
- TULK, Christine: personal, iul. 1990
- TULK, Jay: personal, ian. 1990
- TULK, Elizabeth: personal, ian. 1990, iul. 1990
- TYREE, June: personal, aug. 1989

TYREE, Tommy: personal, aug. 1989; telefonic, sep. 1989, dec. 1989
VEGH, Elaine: telefonic, feb. 1990, mar. 1990
WACHTER, Helen: telefonic, mar. 1990
WADE, Cory: personal, nov. 1990
WALKER, Jim: telefonic, nov. 1990
WALSH, George: telefonic, mai 1990
WATKINS, John: personal, mai 1990
WELLS, Jeff: personal, feb. 1989, sep. 1990; telefonic, aug. 1989, sep. 1989, dec. 1989, feb. 1990
WEST, Jay: personal, nov. 1989
WILLIAMS, Lyle: telefonic, nov. 1989
WILMOT, Terry: telefonic, aug. 1989
WILSON, Wallace: telefonic, aug. 1989
WOODY, William: personal, nov. 1990
ZORN, Vernon D.: personal, apr. 1990; telefonic, oct. 1989.

Pe lângă aceștia, au fost contactate și următoarele persoane, în încercarea de a afla mai multe despre evenimentele din iulie 1947:

William Adams	Lyman Deford
James M. Anderson	Jesse M. Delozier
Harold W. Arner	Harold Denning
Cory Beck	Nancy Dumas
Pat Beckett	Ed Dunn
Joe Bergoich	E.R. Eggert
W. Bischoff	Florence Ellis
Dale Bockock	Orville Gardner
Chester Bohart	Robert Gilman
Donald Carroll	Stan Gordon
Bill Cassidy	Hoyt S. Griffith
Dick Chapman	Bruce Groesbeck
Albert Clayton	Elizabeth Hackworth
Robert T. Dardan	Colin C. Hamilton
George Davis	Charles E. Hanshaw

Elizabeth Hart
Harold T. Hastings
Robert Hastings
Emil Haury
James Hendley
Dick Henry
Ray Howard
Anthony Ivens
Bruce Johnson
Henry Jones
Ralph Jordon
D-na Arnold Kalp
Edwin R. Kellogg
James Kolb
Milton Knight
Tom Kurns
James Lamb
Elmer L. Landry
Paul Martin
Vere McCarty
Sean McLaughlin
David Miles
Robert Murray
John Nalda
Arnold Pfeiffer
D-na Archie Perkins
Fred Plog
Timothy D. Proctor
Tim Rasmussen
Royal Reese
James E. Rogers
Justin Rose
John Rudowski
Joe C. Shackelford
John Simonson

John Skinner
William Sonntag
Avritz Sparks
Florian J. Spiczka
Milton Sprouse
Mary Strode
Peter Sturrock
Russel Snyder
Rosemary Talley
James Taylor
William Taylor
Robert Terrell
Fred Van Devender
Gene Wagner
Arthur T. Walters
Charles J. Warth
Kay Whitman
Walt Whitmore jr.
John Wilson
Joseph Wirth
Fred Windorf
Steven Wright
Robert Wyatt
John Wyth
Donald B. Yeager

Anexa F: Structura Serviciului de informații în iulie 1947

Grupul de Bombardiere 509

Mr. Jesse A. Marcel - O.I.C.

Cpt. James R. Breece

Lt. Charles V. Swanson

Lt. Floyd D. Powell

Lt. Victor G. Thiel

Contrainformații:

Cpt. Sheridan Cavitt

Sg.-maj. Lewis S. Rickett

Sg. Jack Williams

Informații pe escadrilă:

Emory R. Wells

Eighth Air Force

Col. Alfred F. Kalberer - O.I.C.

Mr. Edwin M. Kirton

Mr. George W. Kinney

Lt. Robert B. Wilson

Sg.-maj. George R. Bremer jr.

Sg.-maj. Herbert M. Harwood jr.

Contrainformații:

Mr. Milton R. Knight

Mr. John C. Campbell

Cpt. Louis J. Schiavo

Sg.-maj. Robert A. Marco

Sg.-maj. Milo D. Hodges

Sg.-t. Wilbur R. Stephens

Sg.-t. William H. Valentine

Ssg. Roderick B. Pierce

Ssg. John J. Guilfoyle

De la Washington DC:

Of. sa. Robert Thomas.

Anexa G: Persoane importante

ARMSTRONG, Căpitan – A colectat bucăți din epavă de la familia Brazel, la doi ani după prăbușire.

BARNETT, Grady L. „Barney“ – Susține că a găsit epava și trupurile pe Câmpia San Agustin, la circa 190 km. de locul unde a găsit Mac Brazel resturile

BARROWCLOUGH, Lt.-colonel Robert – ofițer executiv al *Roswell Army Air Field*, New Mexico. A zburat cu primul avion B-29 de la Roswell la Aerodromul Fort Worth.

BLANCHARD, Colonel William – Comandantul Grupului de Bombardiere 509, *Roswell Army Air Field*. La vederea materialelor colectate la fața locului de către maiorul Jesse A. Marcel, a ordonat ca drumurile spre punctul prăbușirii să fie blocate. Ulterior, a făcut o deplasare anume la locul accidentului.

BRAZEL, W.W. „Mac“ – Șef la ferma Foster din Comitatul Lincoln, lângă Corona, New Mexico. A găsit locul prăbușirii, pe pământurile fermei.

BRAZEL, Bill – Fiul lui Mac Brazel și martor important.

BRILEY, Lt.-colonel Joe – La jumătatea lunii iulie 1947, a devenit ofițer de operațiuni la *Roswell Army Air Field*.

BROWN, Dr. Jerry – Inginer N.A.S.A. care a lucrat la Poligonul de Rachete White Sands. A speculat că metalul găsit era aliaj de duraluminu sau o rachetă V-2.

BROWN, Sergeant Melvin E. – S-a aflat la locul celei de-a doua prăbușiri, păzind camionul cu trupurile extratereștrilor. A mai păzit și hangarul de la *Roswell Army Air Field*, în timp ce înăuntru erau depozitate lăzile de la locul catastrofei.

CHAVEZ, Senator Dennis – Senator S.U.A. din New Mexico. Se presupune că i-a telefonat lui Walter Whitmore sr. și a sugerat să nu difuzeze interviul înregistrat cu Mac Brazel.

CLARK, Ajutor de șerif, B.A. – A consemnat raportul inițial din partea lui Mac Brazel, în biroul șerifului Comitatului Chaves.

DUBOSE, Colonel Thomas J. – Șef de stat-major al generalului de brigadă Roger Ramey. A fost fotografiat în cabinetul lui Ramey, împreună cu „resturile”.

EASLEY, Maior Edwin D. – Comandantul Poliției Militare însărcinat cu trupele care au curățit locul prăbușirii.

FOSTER, Iris – Proprietara unei cafenele din Taos, New Mexico. L-a auzit adeseori pe un om poreclit „Cactus Jack”, arheolog amator, vorbind despre faptul că văzuse o navă extraterestră prăbușită.

GARDNER, Mary Ann – Soră la Spitalul St. Petersburg, Florida. A auzit o arheoloagă, pe patul de moarte, vorbind despre descoperirea unei nave și trupuri de extrateresetri.

GARDNER, Norma – Dactilografă cu autorizație top secret la Baza Aeriană Wright-Patterson. A dactilografiat rapoartele de autopsie ale ființelor extraterestre și a văzut două cadavre.

HAUT, Locotenent Walter – Ofițerul cu relațiile cu publicul la *Roswell Army Air Field*. Colonelul William Blanchard i-a ordonat să emită un comunicat de presă care declara că fusese capturat un disc zburător.

HENDERSON, Căpitan Oliver W. „Pappy” – Membru al *First Air Transport Unit, Roswell Army Air Field* și copilot al primului B-29 care a decolat de la Roswell spre Fort Worth. A fost de asemenea pilot al unui C-54 care a transportat resturi de la Roswell la Wright Field, Dayton, Ohio.

HENDERSON, Sappho – Soția lui Pappy Henderson. Soțul ei i-a spus că pilotase avionul C-54 la Wright Field.

JENNINGS, Colonel Payne – Comandant adjunct al bazei și grupului de la *Roswell Army Air Field*. A fost pilotul primului B-29 care a zburat de la Roswell la Fort Worth.

JOHNSON, J. Bond – Reporter angajat la *Fort Worth Star Telegram*. A făcut patru fotografii ale „resturilor” în biroul generalului Ramey.

JOHNSON, Dr. Jesse B. – Medicul unității *Roswell Army Air Field*. A efectuat studiile preliminare asupra trupurilor.

JOYCE, Frank – Reporter și crainic al postului de radio K.G.F.L. din Roswell. L-a intervievat pe Mac Brazel la telefon, înainte de sosirea militarilor, iar ulterior i s-a spus o altă variantă.

KAUFMAN, Frank – Prieten al ofițerului subaltern Robert Thomas. A spus că trupurile fuseseră sigilate într-o ladă de lemn, în timp ce se aflau încă la spital.

LAPAZ, Dr. Lincoln – Expert în meteoriți; licențiat în matematică și astronomie. A fost chemat să cerceteze locul prăbușirii.

MALTAIS, L.W. „Vern“ – Susține că Barney Barnett i-a spus că văzuse trupurile în costume gri dintr-o singură bucată, după care au sosit arheologii și armata.

MARCEL, Maior Jesse A. – Ofițer de informații la *Roswell Army Air Field*, Biroul de Informații al Grupului de Bombardiere 509. A cules materiale de la fermă și, ulterior, le-a transportat cu avionul la Aerodromul Forth Worth.

MARCEL, Jesse jr. – Fiul lui Jesse A. Marcel. A văzut mostre de resturi pe care tatăl său le adusese acasă și, sub hipnoză, a reușit să-și amintească desenele care inscripționau tija cu profil I.

MCBOYLE, Johnny – Administratorul postului de radio K.S.W.S. din Roswell, New Mexico. A încercat să difuzeze în emisie evenimentul de la Roswell.

MCGUIRE, Phyllis – Fiica șerifului George A. Wilcox. I-a văzut pe militari sosind foarte curând după ce tatăl ei îi chemase prin telefon.

MCQUIDDY, Art – Redactor șef al ziarului *Roswell Morning Dispatch*. Walter Haut i-a predat un comunicat de presă, pe care ulterior au încercat să-l ia înapoi alți militari.

NEWTON, Ofițer subaltern Irving – Ofițer meteorolog la Aerodromul Militar Fort Worth. I s-a ordonat să se prezinte la cabinetul generalului Ramey pentru a identifica „epava“, un balon-țintă Rawin.

PARKER, Jim – Ajutor pe ferma lui Mac Brazel. Într-o zi din anul 1988, fiul său a venit acasă de la școală, anunțând prezența unui camion al *Air Force* în zonă.

PAYNE, Bud – Vecin al lui Mac Brazel. A fost alungat de pe pământurile fermei Foster de către militari, în timp ce urmărea o vacă răătăcită. Știa exact unde se afla locul prăbușirii.

PORTER, Sergeant Robert – Membru al echipajului aeronavei B-29 care a transportat pachetele de la *Roswell Army Air Field* la *Fort Worth Army Air Field*. Susține că în avion a călătorit și Jesse A. Marcel.

PROCTOR, Floyd – Cel mai apropiat vecin al lui Mac Brazel și soțul Lorettei Proctor. Brazel a venit la ei acasă pentru a le arăta o bucată de metal.

PROCTOR, Loretta – Cea mai apropiată vecină a lui Mac Brazel și soția lui Floyd Proctor. A spus că își amintește cum soțul ei a încercat să zgârie metalul, fără însă a reuși să lase vreo urmă.

PROCTOR, Timothy D. – Fiul lui Floyd și Loretta. A găsit locul prăbușirii, împreună cu Mac Brazel.

RAMEY, general de brigadă Roger – Comandantul *Eighth Air Force*, din care făcea parte Grupul de Bombardiere 509.

RICKETT, Lewis S. – Agent militar de contrainformații (C.I.C.), care a asistat la recuperarea resturilor de la locul prăbușirii.

ROBERTS, Jud – Acționar minoritar al postului de radio K.G.F.L. din Roswell, New Mexico. A spus că militarii au luat exemplarele comunicatului de presă al lui Haut de la mijloacele de informare din oraș.

SHIRKEY, Robert – A văzut resturile transportate de către opt sau nouă oameni, prin Blocul de Operațiuni al *Roswell Army Air Field*.

SLEPPY, Lydia – Secretara lui Merle Tucker din Albuquerque, New Mexico. I s-a ordonat telefonic să oprească transmiterea relatării despre prăbușire.

SMITH, Sergeant Robert E. – Membru al *First Air Transport Unit* la *Roswell Army Air Field*. A petrecut o zi întreagă încărcând trei avioane cu materiale de la locul accidentului.

STRICKLAND, Lyman – Vecin al lui Mac Brazel. L-a văzut pe Brazel, în orașul Roswell, escortat de trei ofițeri militari la ieșirea din redacția ziarului.

STRICKLAND, Marian – Vecină a lui Mac Brazel, soția lui Lyman Strickland. Tulburat, Brazel i-a vizitat după eliberarea sa din custodie la *Roswell Army Air Field*.

STRINGFIELD, Len – Cercetător și scriitor în domeniul OZN. L-a intervievat pe maiorul Jesse A. Marcel în 1978.

THOMAS, Robert – Ofițer subaltern care a sosit cu un zbor special pentru a asista la recuperarea resturilor.

TUCKER, Merle – Proprietarul câtorva posturi de radio din New Mexico. Întorcându-se din afara orașului, a aflat că

administratorul postului său de radio din Roswell încercase să transmită un reportaj despre prăbușire.

TYREE, Tommy – Ajutor al lui Mac Brazel. A început să lucreze cam la o lună după prăbușire și își amintește că Brazel era iritat fiindcă oile nu voiau să traverseze câmpul cu resturi și trebuia să le conducă pe drum ocolit până la adăpătoare.

WHITMORE, Walter sr. – Acționar majoritar al postului de radio K.G.F.L. din Roswell, New Mexico. L-a ascuns pe Mac Brazel de militari.

WILCOX, Șerif George A. – Șeriful Comitatului Chaves, în care se află orașul Roswell. Mac Brazel i-a arătat o bucată din resturi, iar el i-a propus lui Brazel să ia legătura cu Armata.

WILMOT, Dan – Locuitor din Roswell, New Mexico. El și soția lui au văzut un obiect de formă ovală zburând peste casa lor în ziua de 2 iulie 1947, data probabilă a prăbușirii.

ZORN, Vernon D. – Ofițer însărcinat cu Unitatea Foto Trei de la *Roswell Army Air Field*. A spus că oamenii lui nu au făcut nici o fotografie la locul prăbușirii.

Note

Partea I: Perspectiva istorică

Capitolul unu – Vara anului 1947

1. Ted Bloecher, *Report on the UFO Wave of 1947* (Washington, D.C., Author, 1967)
2. „Obiecte misterioase văzute în zbor rapid“, *Cedar Rapids Gazette*, 26 iunie 1947
3. Bloecher, 1967
4. *Cedar Rapids Gazette*, 9 iulie 1947
5. „Avioanele Armatei piaptână cerul în căutarea discurilor zburătoare“, *Des Moines Register, The*, 7 iulie 1947
6. *Clinton Herald*, 6 iulie 1947
7. „Discurile zburătoare continuă să-i nedumerească pe locuitorii S.U.A.“, *Circleville Herald*, 7 iulie 1947
8. „Farsa cu farfurie zburătoare se dezvăluie“, *Des Moines Register, The*, 8 iulie 1947
9. Bloecher, 1967
10. Ruppelt, Edward J., *The Report on Unidentified Flying Objects* (New York: Ace Books, 1956)
11. *Las Vegas Review-Journal*, 9 iulie 1947

Capitolul doi – Roswell revăzut

1. „R.A.A.F. capturează o farfurie zburătoare“, *Roswell Daily Record*, 8 iulie 1947

2. „«Desk-operirea»^{*} de lângă Roswell identificată ca fiind un balon meteorologic de către un ofițer al F.W.A.A.F.“, *Fort Worth Star-Telegram*, 9 iulie 1947
3. Frank Edwards, „Conferință despre OZN-uri“, Convenția de la Indianapolis, Indiana, 27 oct. 1955
4. Len Stringfield, interviu personal, 9 feb. 1955
5. Charles Berlitz și William Moore, *The Roswell Incident* (New York: Berkley Books, 1988)
6. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

Partea a II-a: Roswell, povestea adevărată

Capitolul trei – 3-14 iulie 1947: Mac Brazel

1. „Informări meteorologice“, *Roswell Daily Record*, 1-30 iulie 1947
2. Loretta Proctor, interviu personal, 20 apr. 1989
3. Bill Brazel, interviu personal, 31 mar. 1989
4. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989
5. Norris Proctor, interviu personal, 12 aug. 1989
6. Phyllis McGuire, interviu personal, 27 ian. 1990
7. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989
8. Phyllis McGuire, interviu personal, 27 ian. 1990
9. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989
10. „Transmiterea primelor fotografii de la Roswell prin cablu, de la Record Office“, *Roswell Daily Record*, 9 iulie 1947
11. „Fermierul hărțuit care a localizat «farfuria» regretă că a vorbit despre ea“, *Roswell Daily Record*, 9 iulie 1947
12. Frank Joyce, interviu personal, 26 ian. 1947
13. Bill Brazel interviu personal, 19 feb. 1989
14. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989

- (În orig.) „Disk-overry“, joc de cuvinte intraductibil, înlocuind particula 'desc' cu 'disc' – (n.tr.).

*Capitolul patru – 6-10 iulie 1947: Șeriful Comitatului
Chaves*

1. Phyllis McGuire, interviu personal, 27 ian. 1990
2. Juanita Sultemeier, interviu personal, 27 ian. 1990
3. Phyllis McGuire, interviu personal, 27 ian. 1990
4. Elizabeth Tulk, scrisoare către autori, 28 ian. 1990

Capitolul cinci – 7 iulie 1947: Câmpul cu resturi

1. Observații personale, 31 martie 1989
2. Bill Brazel, interviu personal, 19 feb. 1989
3. Leonard H. Stringfield, *UFO Crash/Retrieval Syndrome* (Seguin Tex: MUFON, 1980)
4. Bill Brazel, interviu personal, 31 mar. 1989
5. Stringfield, *Syndrome*
6. Bill Brazel, interviu personal, 19 feb. 1989
7. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989
8. Jesse Marcel jr., interviu personal, 3 aug. 1989
9. Bill Brazel, interviu personal, 31 mar. 1989
10. Bill Brazel, interviu personal, 19 feb. 1989
11. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

Capitolul șase – 8 iulie 1947: Informarea de dimineață

1. Patrick Saunders, interviu personal, 20 iun. 1989
2. Cartea de telefon a *Roswell Army Air Field*, aug. 1947
3. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 199
4. George „Jud“ Roberts, interviu personal, 31 ian. 1990
5. Sheridan S. Cavitt, interviu personal, 29 ian. 1990

Capitolul șapte – 8 iulie 1947: Câmpul cu resturi

1. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990

2. George „Jud“ Roberts, interviu personal, 31 ian. 1990
3. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990
4. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989
5. Vernon D. Zorn, interviu personal, feb. 1990
6. Robert E. Smith, interviu personal, 19 ian. 1990
7. Robert E. Smith, interviu personal, 19 ian. 1990
8. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990
9. Loretta Proctor, interviu personal, 20 apr. 1989
10. Jerry Brown, interviu personal, 28 ian. 1990
11. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990
12. Robert E. Smith, interviu personal, 19 ian. 1990
13. Patrick Saunders, interviu personal, 20 iun. 1990
14. Joe Briley, interviu personal, 20 oct. 1989
15. Edwin D. Easley, interviu personal, 4 feb. 1990

Capitolul opt – 8-10 iulie 1947: Conferințele de presă

1. Walter G. Haut, interviu personal, 1 apr. 1989
2. „Declarația Roswell“, *San Francisco Chronicle*, 9 iulie 1947
3. Joe Briley, interviu personal, 20 oct. 1989
4. George „Jud“ Roberts, interviu personal, 31 ian. 1990
5. J. Bond Johnson, interviu personal, 27. feb. 1989
6. Irving Newton, interviu personal, 25 mar. 1990
7. Thomas DuBose, interviu personal, 31 mar. 1990
8. Copie, mesaj telex F.B.I., 7 iul. 1947
9. Walter G. Haut, interviu personal, 1 apr. 1989
10. „Discurile zburătoare continuă să-i nedumerească pe locuitorii S.U.A.“, *Circleville Herald*, 7 iulie 1947
11. Walter G. Haut, interviu personal, 20 apr. 1989
12. „Meteorologul local consideră că discurile sunt aparate ale Biroului“, *Roswell Daily Record*, 9 iulie 1947

13. „«Desk-operirea» de lângă Roswell identificată ca fiind un balon meteorologic de către un ofițer al F.W.A.A.F.“, *Fort Worth Star-Telegram*, 9 iulie 1947
14. Frank Joyce, interviu personal, 31 mar. 1989
15. George „Jud“ Roberts, interviu personal, 31 ian. 1990

Capitolul nouă – 8-10 iulie 1947: Zborurile

1. Thomas DuBose, interviu personal, 16 aug. 1990
2. Jesse Marcel jr. interviu personal, 2 aug. 1989
3. Robert Porter, interviu personal, 8 apr. 1990
4. Sappho Henderson, interviu personal, 3 aug. 1989
5. Vere McCarty, scrisoare, 12 iul. 1989
6. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

Capitolul zece – 8 iulie 1947: Trupurile

1. Berlitz și Moore, 1988
2. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990
3. Beverly Bean, interviu personal, mar. 1990
4. John Kromschroeder, interviu personal, 29 ian. 1990
5. Beverly Bean, interviu personal, ian. 1990

Capitolul unsprezece – iulie 1947 - prezent: Trupurile

1. Len Stringfield, interviu personal, 8 iun. 1989
2. Stringfield, *Syndrome*
3. John Timmerman, interviu personal, 4 feb. 1990
4. Helen Wachter, interviu personal, 4 apr. 1990
5. Bill de Vaughn, interviu personal, 3 feb. 1990

Capitolul doisprezece – iulie 1947: Filiera Wright Field

1. Biografie oficială *Air Force* de Arthur Exon

2. Scrisoarea lui Twining către G.B. George Schulgen, 23 sep. 1947
3. Arthur Exon, interviu personal, 19 iul. 1990

Capitolul treisprezece – iulie 1947: Arheologii

1. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990
2. Dick Chapman, interviu personal, 19 mai 1989
3. J.H. Kelly, interviu personal, 12 dec. 1989
4. Fred Windorf, interviu personal, 19 oct. 1989
5. Mary Ann Gardner, interviu personal, 10 feb. 1990
6. Iris Foster, interviu personal, 12 feb. 1990

Capitolul paisprezece – septembrie 1947: Rickett și LaPaz

1. Istoricul Unității 509, iulie-august 1947
2. Lincoln LaPaz și Albert Rosenfeld, „Invasia baloanelor japoneze asupra Americii“, *Collier's*, 17 ian. 1953
3. Bill Cassidy, interviu personal, 19 nov. 1989
4. Ruppelt, 72-73
5. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990
6. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989
7. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990
8. Corespondență din dosarele personale ale lui Alexander D. Mebone, 15 ian. 1954

Partea a III-a: Investigația Centrului J. Allen Hynek pentru Studii OZN

Capitolul șaisprezece - Explicații

1. „Generalul Ramey golește farfuria de la Roswell“, *Roswell Daily Record*, 9 iulie 1947

2. „Fermierul hărțuit care a localizat «farfuria» regretă că a vorbit despre ea“, *Roswell Daily Record*, 9 iulie 1947
3. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989
4. Bill Brazel, interviu personal, 31 mar. 1989
5. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989
6. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989
7. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989
8. D-na Lyman Strickland, interviu personal, 4 ian. 1990
9. Paul McEvoy, interviu personal, apr. 1989
10. „Discurile zburătoare continuă să-i nedumerească pe locuitorii S.U.A.“, *Circleville Herald*, 7 iulie 1947
11. Irving Newton, interviu personal, 21 mar. 1989
12. Bill Brazel, interviu personal, 19 feb. 1989
13. „Fermierul hărțuit care a localizat «farfuria» regretă că a vorbit despre ea“, *Roswell Daily Record*, 9 iulie 1947
14. John Keel, interviu personal, 19 nov. 1989
15. Robert C. Mikesch, *Japan's World War II Balloon Bomb Attacks On North America*, Vol. 9 (Washington D.C.: Smithsonian Institution, 1973)
16. Mikesch, 1973
17. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989
18. Beverly Bean, interviu personal, martie 1990

Partea a V-a:

Anexe

Anexa A: Proiectul Blue Book

1. „Proiectul *Blue Book*“ (microfilm), Arhivele Naționale, Washington, D.C.

2. Nathan F. Twining, scrisoare către G.B. George Schulgen, 23 sep. 1947
3. Ruppelt, 26
4. „Proiectul *Blue Book*“ (microfilm), Arhivele Naționale, Washington, D.C.
5. „Indexul principal al Proiectului *Blue Book*“ (microfilm), Arhivele Naționale, Washington, D.C.
6. Kevin Randle, *The UFO Casebook*, (New York: Warner Books, 1989), 19-27
7. Ruppelt, 64
8. Randle, *Casebook*, 28-31
9. Ruppelt, 81-85
10. Ruppelt, 113-130
11. Randle, *Casebook*, 64-71
12. Randle, *Casebook*, 64-71
13. „Farfuriile roiesc deasupra capitalei“, *Cedar Rapids Gazette*, 29 iul. 1947
14. Randle, *Casebook*, 74-77
15. J. Allen Hynek, interviu personal, dec. 1982
16. Daniel S. Gillmor, ed., *Scientific Study of Unidentified Flying Objects* (New York: Batnam Books, 1969), 525
17. Gillmor, 525
18. Kevin D. Randle și Robert Charles Cornett, „Diversiunea Proiectului *Blue Book*: Pentagonul suprimă datele OZN“, *UFO Reports*, toamna 1975, 27
19. J. Allen Hynek, interviu personal, ian. 1983
20. Randle și Cornett, *UFO Report*, 28

Anexa B: Prăbușirile OZN

1. J.P. Cahn, „Farfuriile zburătoare și omuleții misterioși“, *True*, sep. 1952, 4
2. Harold Dunning, interviu personal, aug. 1985

3. Robert Hastings, interviu personal, 28 ian. 1990
4. Warren Smith, interviu personal, 27 oct. 1988
5. Randle, *Casebook*, 54-56
6. „Proiectul *Blue Book*“ (microfilm), Arhivele Naționale, Washington, D.C.
7. John Keel, interviu personal, nov. 1989
8. Frank Edwards, *Flying Saucers – Serious Business* (New York: Batnam Books, 1966), 45
9. Raymond Fowler, „Ce e cu OZN-urile prăbușite?“, *Official UFO*, aprilie 1976, 24-25
10. Coral Lorenzen, *Flying Saucers: The Startling Evidence of the Invasion from Outer Space* (New York: Signet, 1966), 104-105
11. Lorenzen, *Evidence*, 143
12. Lorenzen, *Evidence*, 142
13. Lorenzen, *Evidence*, 130-142
14. Gillmor, 94-96
15. Randle, *Casebook*, 97
16. „O explozie roșie strălucitoare se aprinde pe cerul Las Vegas-ului“, *Las Vegas Sun*, 19 apr. 1962
17. Randle, *Casebook*
18. „Proiectul *Blue Book*“ (microfilm), Arhivele Naționale, Washington, D.C.
19. Ralph Jordan, interviu personal, 12 feb. 1989
20. Walter Butt, interviu personal, 9 nov. 1988
21. Scrisoare către autor, 12 mai 1989
22. „Se raportează apariții pe scară largă ale «globurilor-de-foc»“, *Denver Post*, 10 dec. 1965
23. D-na Arnold Kalp, interviu, 10 dec. 1965
24. Stan Gordon, interviu personal, 12 oct. 1989
25. Stan Gordon, interviu personal, 12 oct. 1989
26. „Resturile OZN-ului prăbușit în Columbia“, *A.P.R.O. Bulletin*, martie-aprilie 1968
27. „OZN-ul prăbușit“, publicație privată, 1989

28. „Obiectul căzut în Bolivia“, *A.P.R.O. Bulletin*, mai 1978
29. „OZN-ul prăbușit“, publicație privată, 1989

Anexa C: Relatările din presă

1. „Farsa cu farfuria zburătoare se dezvăluie“, *Des Moines Register, The*, 8 iulie 1947
2. J.P. Cahn, „Farfuriile zburătoare și omuleții misterioși“, *True*, sep. 1952, 4
3. Berlitz și Moore, 129
4. Editorial de Dorothy Kilgallen, *Fort Worth Star-Telegram*, 24 mai 1954
5. „Ce Dumnezeu?““, *Clearwater Sun*, 27 oct. 1974

- (În orig.) „*What On Earth?*“; joc de cuvinte intraductibil: (lit.)
"Ce, pe Pământ...?" – (n.tr.).

Glosar

A.P.R.O. – *Aerial Phenomena Research Organization* (Organizația de Cercetare a Fenomenelor Aeriene). Prima dintre grupările civile dedicate studiului OZN-urilor, fondată de Jim și Coral Lorenzen.

A.T.I.C. – *Air Technical Intelligence Center* (Centrul de Informații Tehnice Aeriene) de la Baza Aeriană Wright-Patterson din Dayton, Ohio. La un moment dat, a fost agenția de control asupra Proiectului *Blue Book*.

Atomic Blast – („Detonația atomică”), ziarul intern al Grupului de Bombardiere 509 din Roswell, în 1947.

Avionics – Combinație între „aviație” și „electronică”; se referă la echipamentele radio și electronice dintr-o aeronavă.

B-25 – Bombardier bimotor al *Army Air Force*, folosit pe scară largă în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

B-29 – Bombardier cvadrimotor folosit de *Army Air Force* la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial; o superfortăreață B-29 a aruncat bombele atomice asupra Japoniei.

C-54 – Avion de marfă cvadrimotor, folosit de *Army Air Force* în 1947.

C.I.C. – (*Army Counterintelligence Corps*), Corpul de Contrainformații al Armatei.

Comisia Condon – Grup de studiu științific al OZN-urilor sponsorizat de *Air Force*, în cadrul Universității din Colorado; rezultatele studiilor au fost publicate în 1969.

Disc zburător – una dintre primele denumiri atribuite OZN-urilor.

Duraluminu – Aliaj de aluminiu, ușor, dur și rezistent, folosit în construcția de aeronave.

Eighth Air Force – (Aviația a VIII-a), unitate înrudită cu Grupul de Bombardiere 509; era localizată la Aerodromul Fort Worth.

Extraterestru – Orice sau oricine care provine din afara Pământului; meteoriții și cometele sunt de origine extraterestră.

Farfurie zburătoare – una dintre primele denumiri atribuite OZN-urilor; cu timpul, a devenit o expresie denigratoare.

First Air Transport Unit – (Unitatea de Transport Aerian I), localizată în iulie 1947 la *Roswell Army Air Field*, aeronavele din *First Air Transport* au transportat o mare parte din resturile de la Roswell.

Grupul de Bombardiere 509 – În iulie 1947, era singurul grup de bombardament atomic din lume. Grupul 509 a fost răspunzător de lansările bombelor nucleare asupra orașelor Hiroshima și Nagasaki.

I.U.R. – International UFO Reporter (Raportorul internațional OZN); publicația oficială a Centrului de Studii OZN.

Majestic Twelve sau MJ-12 – Prezumtivul comitet organizat de către președintele Truman pentru a investiga nava descoperită la Roswell; în ultimele câteva luni autenticitatea MJ-12 a fost serios pusă la îndoială.

Proiectul Blue Book – Studiul OZN al *Air Force*; s-a încheiat oficial în decembrie 1969.

R.A.A.F. – (*Roswell Army Air Field*), Aerodromul Roswell.

Rawin, dispozitiv de țintire – Balonul meteorologic despre care scepticii pretind că a fost găsit la Roswell

S.E.T.I. – (*Search for Extraterrestrial Intelligence*) Căutarea Inteligențelor Extraterestre; căutările științifice ale vieții inteligente în alte părți ale universului.

UFO – (*Unidentified Flying Object*) OZN; Obiect Zburător Neidentificat; termen oficial folosit de către Air Force.

Bibliografie

- ABNEY, David L. „Expert Testimony and Eyewitness Identification,” *Case and Comment* (martie-aprilie 1986)
- BARKER, Gray. „America’s Captured Flying Saucers-The Cover-up of the Century,” *UFO Report* (mai 1977)
- BERLITZ, Charles and MOORE, William L., *The Roswell Incident*. New York: Berkley Books, 1988
- BINDER, Otto, *What We Really Know about Flying Saucers*. Greenwich, Conn.: Fawcett Gold Medal Books, 1967
- BLOECHER, Ted. *Report on the UFO Wave of 1947*. Washington D.C.: Author, 1967.
- BLUM, Ralph, și BLUM, Judy. *Beyond Earth: Man’s Contact with UFOs*. New York: Bantam Books, 1974
- BROWN, Fred R. *National Security Management*. Washington D.C.: Industrial College of the Armed Forces, 1972
- BRUNVAND, Jan Harold. *The Choking Doberman and Other „New“ Urban Legends*. New York: W.W.Norton & Co., 1984
- CAHN, J.P. „The Flying Saucers and the Mysterious Little Men,” *True* (septembrie 1952)
- DIXON, Robert T. *Dynamic Astronomy*, Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1971
- EDWARDS, Frank. *Flying Saucers – Here and Now!* New York: Bantam Books, 1968
- . *Flying Saucers – Serious Business*. New York: Bantam Books, 1966
- . *Strange World*. New York: Bantam Books, 1969
- Eighth Air Force Staff Directory, Texas: iunie 1947
- FALK, Stanley L. și BAUER, Theodore W. *The National Security Structure*. Washington, D.C.: Industrial College of the Armed Forces, 1972

- FAWCETT, Lawrence și GREENWOOD, Barry J. *Clear Intent: The Government Cover-up of the UFO Experience*. New Jersey: Prentice-Hall, 1984
- FORD, Brian. *German Secret Weapons: Blueprint for Mars*. New York: Ballantine Books, 1969
- FOWLER, Raymond E. *Casebook of a UFO Investigator*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, 1981
- . „What about Crashed UFOs“ *Official UFO* (aprilie 1976)
- GILLMOR, Daniel S., ed. *Scientific Study of Unidentified Flying Objects*. New York: Bantam Books, 1969
- GOLDSMITH, Donald. *Nemesis*. New York: Berkley Books, 1985
- GOOD, Timothy. *Above Top Secret*. New York: Morrow, 1988
- HALL, Richard. *Uninvited Guests*. Santa Fe, New Mexico: Aurora Press, 1988
- . „Crashed Disks – Maybe,“ *International UFO Reporter*, Vol. 10, No. 4, iulie-august, 1985
- „History of the Eighth Air Force, Fort Worth, Texas“, (Microfilm) Air Force Archives, Maxwell Air Force Base, AL
- „History of the 509th Bomb Group, Roswell, New Mexico“, (Microfilm). Air Force Archives, Maxwell Air Force Base, AL
- HOGG, Ivan U. și KING, J. B. *German and Allied Secret Weapons of World War II*. London: Chartwell Books, 1974
- HYNEK, J. Allen. *The UFO Experience: A Scientific Inquiry*. Chicago: Henry Regnery, 1972
- JACOBS, David M. *The UFO Controversy in America*. New York: Signet, 1975
- KEYHOE, Donald E. *Aliens From Space*. New York: Signet, 1974
- KLASS, Philip J. *UFOs Explained*. New York: Random House, 1974
- . „Crash of the Crashed Saucer Claim,“ *The Skeptical Enquirer*, Vol. 10, 1986
- LANG, Daniel. *The Man in the Thick Lead Suit*. New York: Oxford University Press, 1954
- LORENZEN, Coral și Jim. *Abducted!*. New York: Berkley Medallion Books, 1977

- . *Encounters with UFO Occupants*. New York: Berkley Medallion Books, 1976
- . *Flying Saucer Occupants*. New York: Signet, 1967
- . *Flying Saucers: The Startling Evidence of the Invasion from Outer Space*. New York: Signet, 1966
- MCCLELLAN, Mike. „The Flying Saucer Crash of 1948 is a Hoax,” *Official UFO* (octombrie 1975)
- MCDONOUGH, Thomas R. *The Search for Extraterrestrial Intelligence*. New York: John Wiley & Sons, 1987
- MENZEL, Donald H. și TAVES, Ernest H. *The UFO Enigma*. Garden City, New York: Doubleday and Co., 1977
- MICHEL, Aimé. *The Truth about Flying Saucers*. New York: Pyramid Books, 1967
- National Security Agency. Presidential Documents. Washington, D.C.: Executive Order 12356, 1982
- PRICE, Alfred. *Luftwaffe*. New York: Ballantine Books, 1969
- „PROJECT BLUE BOOK“ (Microfilm). National Archives, Washington, D.C.
- RAAF Base Phone Book, New Mexico: Aug. 1947
- RAAF Yearbook, Roswell, New Mexico: 1947
- RANDLE, Kevin D. „The Flight of the Great Airship“, *True's Flying Saucers and UFOs Quarterly* (primăvara 1977)
- . „Misterious Clues Left Behind by UFOs“, *Saga's UFO Annual* (vara 1972)
- . *The October Scenario*. Iowa City, Iowa: Middle Coast Publishing, 1988
- . „The Pentagon's Secret Air War Against UFOs“, *Saga* (martie 1976)
- RANDLE, Kevin D. și CORNETT, Robert Charles. „Project Blue Book Cover-up: Pentagon Suppressed UFO Data“, *UFO Report* Vol. 2, No. 5 (toamna 1975)
- . *The UFO Casebook*. New York: Warner Books, 1989
- RANDLES, Jeny. *The UFO Conspiracy*. New York: Javelin Books, 1987

- RUPPELT, Edward J. *The Report on Unidentified Flying Objects*. New York: Ace Books, 1956
- . „Rocket and Missile Firings“, White Sands Proving Grounds, Jan 30-Jul 1947, Listing
- SAGAN, Carl și PAGE Thornton, eds. *UFO's: Scientific Debate*. New York: W.W.Norton & Co., 1974
- SCULLY, Frank. *Behind the Flying Saucers*. New York: Henry Holt, 1950
- SNIDER, L. Britt „What Are We Doing About Espionage?“ *Defense* (noiembrie 1985)
- SPENCER, John și EVANS, Hilary. *Phenomenon*. New York: Avon Books 1988
- STEIGER, Brad. *Project Blue Book*. New York: Ballantine Books, 1976
- . *Strangers From The Skies*. New York: Award Books, 1966
- STORY, Ronald D. *The Encyclopedia of UFOs*. Garden City, New York: Doubleday and Co., 1980
- STRINGFIELD, Leonard H. *Situation Red: The UFO Siege!* Garden City, New York: Doubleday, 1977
- . *UFO Crash/Retrieval Syndrome: Status Report II*. Seguin, Tex.: Mutual UFO Network, 1980
- . *UFO Crash/Retrievals: Amassing the Evidence: Status Report III*. Cincinnati, Ohio: The Author, 1982
- SUTHERLY, CURT. „Inside Story of the New Hampshire UFO Crash,“ *UFO Report* (iulie 1977)
- U.S. Congress House Committee on Science and Astronautics. *Symposium on Unidentified Flying Objects*. (iulie 29, 1968), Hearings, Washington D.C.: U.S. Government Printing Office, 1968
- VALLEE, Jacques. *Anatomy of a Phenomenon*. New York: Ace Books, 1966
- WILCOX, Inez, personal writings 1947-1952
- WILKINS, Harold T. *Flying Saucers on the Attack*. New York: Citadel Press 1954
- WILSON, Colin. *Mysteries*. New York: Perigee Books, 1978

Alte periodice și surse de cercetare:

A.P.R.O. *Bulletin* martie-aprilie, 1968, iulie-august 1970, mai 1978
Atomic Blast, RAAF Base Newspaper, iulie-august 1947
International UFO Reporter, 1987-1989
Alamogordo News, iulie 1947
Albuquerque Journal, iulie 1947
Boston Advertiser, dec 1965
Bozeman Daily Chronicle, iulie 1947
Cedar Rapids Gazette, martie-aprilie 1897, iunie 24, 1947-iulie 30, 1947
Chicago Daily News, iulie 1947
Chicago Sun, iulie 1947
Chicago Daily Times, iulie 1947
Circleville Herald, iulie 1947
Clinton Herald, iulie 1947
Dalhart Texan, iulie 1947
Dallas Morning News, iulie 1947
Dallas Times Herald, iulie 1947
Dallas Morning News, iulie 1947
Dayton Daily News, iulie 1947
Denver Post, iulie 1974, martie 1950, iunie 1979
Des Moines Register, iunie 24, 1947-iulie 20, 1947
Detroit Free Press, iulie 1947, dec 1965
Flint Journal, dec 1965
Fort Worth Star - Telegram, martie-aprilie 1897, iulie 1947
Houston Chronicle, iulie 1947
Las Vegas Review - Journal, iulie 1947
Las Vegas Sun, aprilie 19, 1962-aprilie 20, 1962
London Times, iulie 1947
Los Angeles Herald Express, iulie 7, 1947-iulie 10, 1947
Los Angeles Times, iulie 1947, dec 1965
Louisville Courier - Journal, iulie 1947
Rocky Mountain News, iulie 1947
Roswell Daily Record, iulie 1947

Roswell Morning Dispatch, iulie 1947

New York Herald Tribune, iulie 1947, dec 1965

New York Times, iulie 1, 1947-iulie 15, 1947

San Francisco Chronicle, iulie 1947

Seattle Daily Times, iulie 1947

St. Paul Pioneer Press, iulie 1944

Syracuse Herald - American, iulie 1947

Syracuse Herald - Journal, iulie 1947

Toronto Daily Star, dec 1965

Washington Post, iulie 1947

Mulțumiri

O lucrare de acest gen nu poate fi dusă până la capăt fără ajutorul a zeci de alți colaboratori. Câțiva dintre aceștia ne-au furnizat informații inestimabile.

CARL BEBRICH – Consultant științific.

BILL ȘI DON BOGEL – Pentru că ne-au îngăduit să începem.

BILL BRAZEL – Fără al cărui ajutor investigația s-ar fi împotmolit înainte de a porni.

RICHARD BUDEMAN – Asociat.

CENTRUL J. ALLEN HYNEK PENTRU STUDII OZN – 2457 West Peterson Ave, Chicago, Illinois 60659. Mulțumiri deosebite lui Mark Rodeghier, directorul științific, lui George Eberhart și lui John Timmerman. Centrul este și arhiva copiilor după toate benzile, însemnările și interviurile legate de anchetarea cazului Roswell.

JAMES CLEARY, Doctor în medicină – Asociat.

SUE ANN CURTIS – Consultant științific.

PAUL DAVIDS – Pentru aprecierile sale față de evenimentul de la Roswell și neprețuitul ajutor adus ducerii acestei lucrări la bun sfârșit.

R.T. EIERMANN – Asistență redacțională.

STANTON FRIEDMAN – Fizician nuclear și cercetător OZN, care a aflat primul despre evenimentul de la Roswell și, prin insistențele sale, a reușit să găsească martorii-cheie care au dezvăluit lumii povestea

STAN GORDON – Asociația din Pennsylvania pentru Studiile Inexplicabilului, 6 Oak Hill Avenue, Greensburg, Pennsylvania 15601.

BARRY GREENWOOD – Pentru valoroasa sa asistență.

ROBERT HASTINGS – A luat cuvântul în peste trei sute de colegii și universități de pe tot cuprinsul țării. Programul său de conferințe, „OZN-urile: istoria ascunsă,, se bazează pe documente despre OZN-uri, ale C.I.A., *Air Force* și F.B.I. scoase de sub regim confidențial și puse în circulație pe baza Actului Libertății

Informației. A cerut ca oricine are informații privind aceste cazuri să îl contacteze la 40 Evergreen Circle, Caropines, Myrtle Beach, South Carolina 29575.

WALTER HAUT – Ofițerul cu relațiile cu publicul al *Roswell Army Air Field* în luna iulie 1947. Ajutorul său pentru găsirea martorilor și sfaturile pe care ni le-a dat au fost neprețuite.

RICHARD HEIDEN – Asistent cercetător.

RALPH HEICK – Care ne-a oferit numeroase piste și ajutor în găsirea martorilor oculari. Cunoștințele sale despre Grupul de Bombardiere 509 și operațiunile din *Roswell Army Air Field* au avut o valoare inestimabilă.

CHESTER LYTLE – Care ne-a devenit un susținător important și un aliat de încredere.

DON MITCHELL – Care ne-a ajutat în investigații și ne-a pus la dispoziție camioneta sa cu cabină spațioasă și devoratoare-de-u-lei. Cunoștințele sale despre Statul New Mexico ne-au ușurat contactele cu martorii.

JEFF PERONTO – Asociat.

BRAD RADCLIFFE – Asistent al lui Don Schmitt; pentru istovitoarele sale eforturi de pe parcursul întregului proiect.

BILL RAMSEYER – Asociat.

SUSAN ROCKHILL – Asistent redacțional.

ROUNDTOWN UFO SOCIETY – P.O. Box 52, Circleville, Ohio 43113. Pete Hartinger, director; Delbert Anderson, investigator șef; Jon Fry, cercetător principal. Ne-au oferit informații prețioase despre descoperirea lui Shermann Campbell din iulie 1947.

CLIFFORD STONE – Pentru valorosul său sprijin și asistență.

LEONARD STRINGFIELD – 4412 Grove Avenue, Cincinnati, Ohio 45227. Raportul său situațional, CRASH/RETRIEVAL, s-a vădit a fi o neprețuită sursă de informații. Copiile rapoartelor, precum și alte materiale referitoare la OZN-uri se pot obține de la Stringfield în schimbul unei taxe.

DR. MICHAEL SWORDS – Pentru toate sfaturile și încurajările sale.

JERRY VERMEULEN, Doctor în medicină – Chiar dacă n-a adus antidotul la locul prăbușirii.

JEFF WELLS – Care ne-a ajutat cu indiciile și al cărui ajutor e apreciat pe de-a-ntregul.

STEVE ZALEWSKI – Pentru inestimabila sa asistență

Câteva universități și instituții ne-au oferit asistență în cercetări. Deși nici una dintre ele nu a subscris la teoria intervenției extraterestre la Roswell, toate au binevoit să ne acorde întregul ajutor posibil.

Air Force Archives, Maxwell Air Force Base, Alabama

Albuquerque City Library, Albuquerque, New Mexico

Arizona State Museum, Tempe, Arizona

Bettmann Photo Archives, New York

Carswell Air Force Base, Fort Worth, Texas

Cedar Rapids Public Library, Cedar Rapids, Iowa

Chaves County Historical Society, Roswell, New Mexico

Clark County Public Library, Las Vegas, Nevada

Communications Diversified, Inc., Albuquerque, New Mexico

Dayton and Montgomery County Library, Dayton, Ohio

Fate Magazine, Chicago, Illinois

FOIA Officers, U.S. Army, Navy and Air Force, Washington, D.C.

Paul Harvey News, Chicago, Illinois

Holloman Air Force Base, Alamogordo, New Mexico

Institute of Meteoritics, Albuquerque, New Mexico

Kirtland Air Force Base, Albuquerque, New Mexico

Museum of New Mexico, Santa Fe, New Mexico

National Aeronautics and Space Administration

National Archives, Washington, D.C.

NBC Television, including the staff and crew of *Unsolved Mysteries*

New Mexico Military Institute, Roswell, New Mexico

Offutt Air Force Base, Omaha, Nebraska

OMNI Magazine, New York, New York

Pease Air Force Base, New Hampshire

Pentagon, Dep't of Army Intelligence, Washington, D.C.

Roswell Chamber of Commerce, Roswell, New Mexico

Roswell Public Library, Roswell, New Mexico

Smithsonian Institution, Washington, D.C.

Southern Methodist University, Dallas, Texas

University Of Arizona, Tucson, Arizona

University of Iowa, Iowa City, Iowa

University of New Mexico, Albuquerque, New Mexico

University of Wisconsin, Madison, Wisconsin

Wall Street Journal, New York, New York

White Sands Proving Grounds, New Mexico

Wright-Patterson Air Force Base, Dayton, Ohio

CĂRȚI APĂRUTE

- **SFIDAREA TIMPULUI** – Sorin Ștefănescu
- **EI SUNT AICI (vol. 1)** – Timothy Good
- **ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE**
 - Brian Inglis
- ✓ • **RAPORT OZN** – Timothy Good
- **ALTE DIMENSIUNI** – Jacques Vallee
- **CONFRUNTĂRI** – Jacques Vallee
- **O LUME ASCUNSĂ** – Raymond Bernard
- **PORȚI SPRE INFERN** – Sharon Jarvis
- **EI SUNT AICI (vol. 2) – INTRUȘI PRINTRE NOI** – Timothy Good
- **VOCI DIN INVIZIBIL** – Florin Gheorghită
- ✓ • **CONTACTE CU EXTRATEREȘTRII** – Jacques Vallee
- **DINCOLO DE REALITATE** – Caria Turner
- ✓ • **OZN – TOP SECRET** – Timothy Good
- ✓ • **DOSAR OZN ROMÂNIA** – Călin Turcu
- **CAZUL ANDREASSON** – Raymond Fowler

În pregătire : OZN - ALLAGASH

RAYMOND E. FOWLER

În 1976 patru bărbați, incluzând doi gemeni, au trăit o aventură uluitoare în Allagash Wilderness, zonă situată în nordul statului american Maine.

Ceea ce au văzut și au trăit în acea noapte le-a schimbat pentru totdeauna viețile. Nu unul, ci toți au fost răpiți de stranii ființe aparent extraterestre.

A DOUĂSPREZECEA PLANETĂ

ZECHARIA SITCHIN

Remarcabilul cercetător american, prezintă dovezi de necontestat privind existența unei planete necunoscute încă în sistemul solar: planeta de origine ai cărei locuitori purtau numele de Anunnaki.

Anunnaki sunt cei care, cu multe mii de ani în urmă, au pus bazele civilizației terestre; ultimele date furnizate de sondele spațiale i-au determinat pe astronomi să pornească o intensă căutare a așa numitei „planeta X”.

REEDITĂRI

O LUME ASCUNSĂ

RAYMOND BERNARD

SFIDAREA TIMPULUI

SORIN ȘTEFĂNESCU

ȚALON COMANDĂ

Către :Cartea prin poștă
c.p. 76 - 161, București 77450

Vă rog să mă abonați la colecția ZONA începând cu lucrarea inclusiv.
Doresc să primesc și titlurile trecute în tabelul de mai jos, apărute deja în colecție, în cazul în care există în stoc sau se reeditează.

TITLU

Nr. ex.

.....
.....
.....
.....
.....
Accept să achit valoarea cărților prin ramburs. Doresc să primesc cărțile pe adresa :

Nume

Adresa:

Semnătura Data

ATENȚIUNE !

Devenind abonat al colecției ZONA veți beneficia de următoarele avantaje :

- 1.Pentru cărțile comandate, editura suportă cheltuielile de expediție.
- 2.**Gratuit**, vă punem la dispoziție toate informațiile dorite despre noile planuri editoriale și despre volumele comandate.
- 3.Cărțile comandate le veți primi înainte de apariția lor pe piață, la prețul înscris pe carte.
- 4.Se acordă premii la sfârșit de an pentru primii douăzeci de abonați individuali (în ordinea valorii cărților cumpărate).
- 5.Reducere 5% din preț pentru comenzi de cel puțin 5 ex. dintr-un titlu, sau valori mai mari de 15.000 lei.
- 6.Reducere 10% din preț pentru comenzi de cel puțin 10 ex. dintr-un titlu, sau valori mai mari de 30.000 lei.

Tipărit la Infopress S.A. Odorheiu Secuiesc